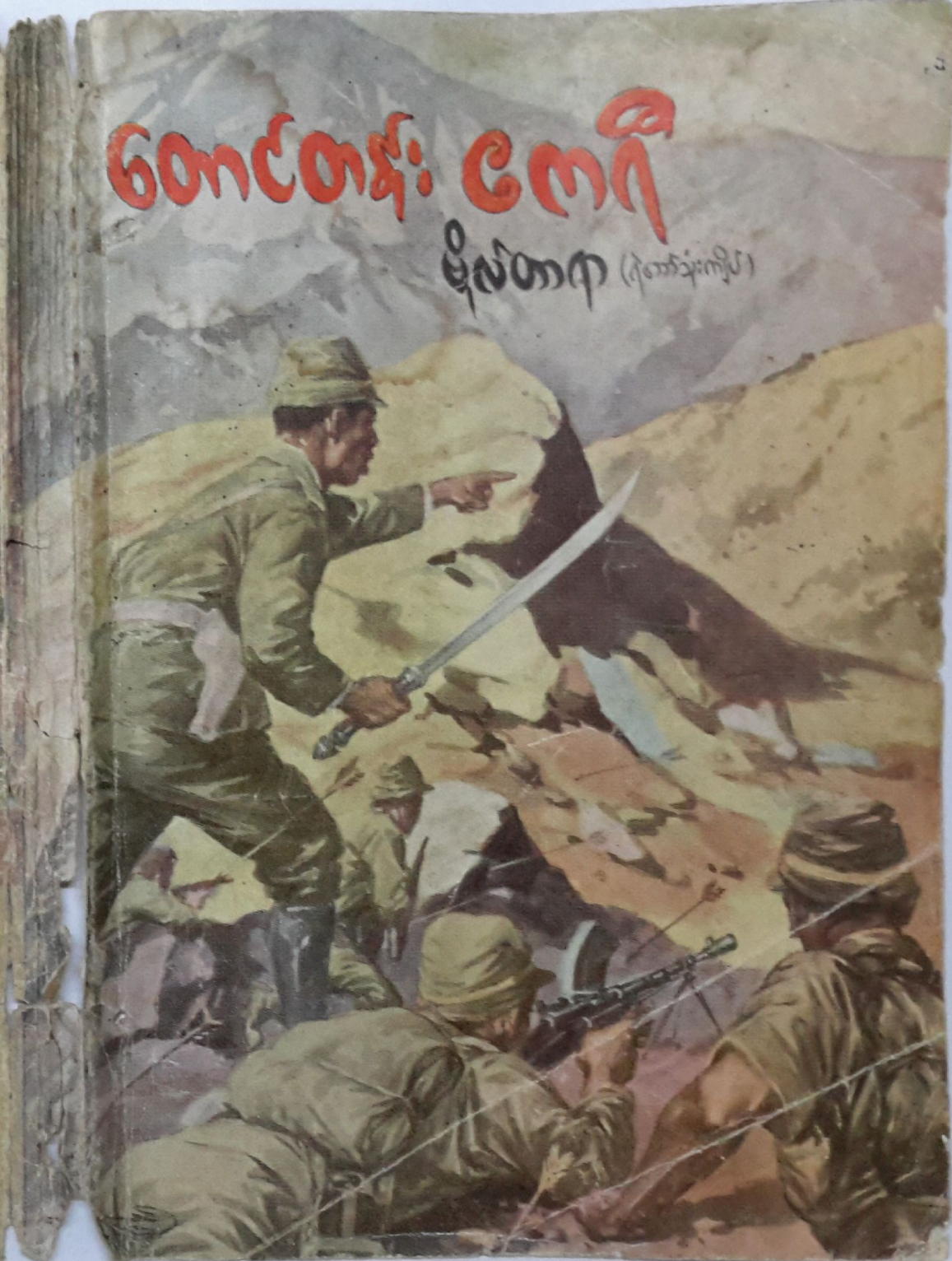

ဝေဏ်တန်း ဇေယျာ

မိုးဝေဏ် (အောင်မိုးဝေဏ်)

ပလင်စတား တိုက်ထုတ်

“ တောင်တန်း ဧကရီ ”

ဗိုလ်မှူးတာရာ (ရဲဘော် သုံးကျိပ်)

စာစဉ်အမှတ် (၃၇)

အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုံး (၁၀၈၁၅)

၁၉၆၃ - ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမ အကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း။

စာအုပ် ၂ - ကျပ်

T. D. B. L. 1.

ထုတ်ဝေသူ | ဦးထွန်းဝင်း မှတ်ပုံတင်အမှတ်
(၀၂၀၈) ၂၇၆၊ ဘားလမ်း
ရန်ကုန်၊

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ.... | ဦးစန်းလွင်၊
ဘလောက် | ခေတ်ဆန်းဘလောက်တိုက်၊

ပုံနှိပ်ဌာန | ၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း ရန်ကုန်၊
ဦးချစ်စိုး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်.....
၀၁၉၉၊

သိဒ္ဓိဗလ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကုန်

ပြည်လုံးကျွတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
ပလင်စတားစာပေ
အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မိုလ်ရှူးတရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

တောင်တန်းဇကစီ

ဆုံမိသော အကြောင်းအရာနှင့် အဖြစ်အပျက်များ

“မဆုံစည်းမိသော အရှေ့နှင့်အနောက်” ဟူ၍ ဥရောပ ကဗျာ
လင်္ကာဆရာကြီးတဦးက ရေးသားခဲ့သည်။ မှန်ပေသည်။ အရှေ့သည်
အရှေ့ဖြစ်ခဲ့သလို၊ အနောက်သည် အနောက်သာဖြစ်တော့သည်။
အရှေ့သည် အရှေ့ဘက် တလွှား၌ စိတ်ဝါဒ အခြေခံ၊ စိတ်ဝါဒ
သဘောတရားတွေလွှမ်းမိုးချယ်လွယ်နေသလို၊ အနောက် ဥရောပ၌
ရုပ်ဝါဒအခြေခံကာ၊ ရုပ်ဝါဒလုပ်ငန်းသဘောထားများသည် နေ့
စဉ်နှင့်အမျှ တိုးတက်ထွန်းကားနေသည်မှာ အလူးပြောဘွယ်ရာမလို
တော့ပြီ။

စိတ်ဝါဒ သဘောတရားသည် များစွာနက်နဲလှပေ၏။ နက်နဲ
သလောက်သည် စိတ်ဝါဒအခြေခံအကြောင်းအရာများ၊ အတွင်းရေး
များ၊ စိတ်တံခိုးသတ္တိများ၊ ကျယ်ပြန့်မှုများကိုလေ့လာရေး မှာလည်း
အချိန် များစွာကုန်ဆုံးစေပြီး များစွာခက်ခဲလှပါပေ၏။ အနောက်
ဥရောပမှ ထင်ရှားကျော်စောသော ပါရဂူကြီးများ ကိုယ်တိုင်က
စိတ်ဝါဒသဘောတရားနှင့် စိတ်ဝါဒလုပ်ငန်း၌ ထင်ရှားနေကြသူများ
နှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ယူဆချက်များအတွက် ပြောကြားကြရာ၌
“မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစရာ အချက်အလက်များနှင့်
ပြည့်ကြပ်နေသော အရှေ့တစ်ခုမှ စိတ်ဝါဒ၏ထွန်းကားအောင်မြင်

ချက်များ” ဟူသော ဥဒါန်းစကားများဖြင့် စိတ်ဝါဒအခြေခံ နက်နဲမှုကို ချီကျူးခံရပေ၏။

ယခုရေးသားဖော်ပြရမည့် အဖြစ်ပျက်များ၌ တိုက်ဆိုင်ဆုံစည်းမှုများကိုမူတည်၍ ကျွန်တော်၏ မျက်မှောက်အောက်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်တပ်မှူးတယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက် မှတ်တမ်းများကို စာပေတရာခွင်၌တင်ကာ စာဖတ်သူများအား ရှုဒေါင့်အမျိုးမျိုးမှနေ၍ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးစေခြင်း၊ ဆွေးနွေးစေခြင်းစသည့် စာပေလှုပ်ရှားမှုတရပ်ကို ဖန်တီးစေပါအံ့။

ဖော်ပြလတံ့သော ဝတ္ထုအကြောင်းအရာများ၊ အဖြစ်အပျက်များကိုရေးသားရန် ကျွန်တော် အနေနှင့် နှစ်ပေါင်း များစွာမှ မှတ်တမ်းများစုဆောင်းခြင်း၊ သုတေသနထုတ်လုပ်ရခြင်း၊ အချက်အလက်များစုစည်းရှာဖွေလေ့လာခြင်းစသည့် အချိန်ကုန်လှုပ်မမ်းရသည့် ကျိုးစားမှုများအခြေခံကာ စုဆောင်းရှာဖွေခဲ့ရပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ကာယကံရှင်များ၏ခွင့်ပြုချက် များကိုလည်း လျော့လျော့ရှူရှူ ရရှိရန်အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်ပန်ရခဲ့ပေ၏။ နယ်ခြားဒေသနှင့်ပတ်သက်သော လူမျိုးများ၏ယဉ်ကျေးမှု၊ အခြေအနေ၊ ဘာသာစကား၊ ရာသီဥတု စသည့် အကြောင်း အရာများကို ကြိုတင်၍ ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး တက်ညီလက်ညီအခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်ခဲ့၍ တောင်တန်းကေရီ ဝတ္ထုကြီးကို စတင်ကာရေးသားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်အဘို့ ဒုတိယ အခက်အခဲပြဿနာများမှာ ကာယကံရှင် ဗိုလ်ကြီး ‘အောင်မင်းကျော်’ ၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းဟောင်းများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်း၊ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ မွေးမြိုန်နေသော လက်ရေးစာမူများကို ကောင်းစွာ အဓိပ္ပါယ် ပေါ်အောင် ဖတ်ရှုလေ့လာရခြင်းစသည့် အခက်အခဲများ ဖြစ်ပေ၏။ တချိန်တခါက အမှတ်မထင် ဂရုမစိုက်တမ်းပစ်ထားခဲ့သော ကျွန်တော်၏တပ်မဟာတွင်းရှိ

တပ်ရင်းခခြောက်၊ တပ်ခွဲတစ်မှူး ဗိုလ်ကြီး- အောင်းမင်း ကျော်၏ အပြောအဆိုအရေးအသားနှင့် မှတ်တမ်းများမှာ စစ်သဘောအရ တာဝန်အရသာ အရေးကြီးခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ၌ သူ၏ထူးဆန်းလှသော အထူပထူ အကြောင်း အရာများကို ပြန်လှန်၍စုဆောင်းရေးသားသည့်အခါဝယ် ပဋ္ဌမတန်းစား အရေးပါလှသော အထောအပန့် သက်သေခံချက်များသာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သူ၏အရေးတကြီးရေးသားခဲ့သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်များ၏ လက်ရေးများသည် သာမန်လူတယောက် ဖတ်ရှုရာ၌ အောင်မင်းကျော်၏ စိတ်မှာ မှန်မှန်မှန်လေစ၊ ကောင်းမွန်ကောင်းလေစဟူ၍ ထင်မှတ်စရာဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဥပမာတခု နီးရာစာမျက်နှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတခုမှ ဆွဲ၍ဖော်ပြရလျှင်....

“သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၂-ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ တပ် အနားပေးထားသည်။ လက်နက်ပစ္စည်းများစစ်ဆေးရပေမည်။ နေ့ခင်းအားလပ်ချိန်၌ တပ်သားများ မြို့တွင်းသို့နှစ်နာရီအချိန် လည်ပတ်ခွင့်ပေးသည်”

“ငါ့အဘို့ စိတ်အနား လုံးဝမရနိုင်သေးချေ၊ ငါ့သွားရမည့် ရောက်ရမည့် နေရာဒေသသို့ စိတ်စော၍သာ မောနေခဲ့သည်။ ဘိုးဘိုး သက်ရှည်လည်း မပေါ်လာ၊ အတော် ကြာခဲ့ပြီ....။ လူချင်းမတွေ့ရသေးသည့် သခင်မကိုလွမ်းသလိုလို စိတ်ထဲမှသတိရနေမိသည်။ အမြန်တွေ့ဆုံဘို့ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ တယော်ထည်း ကြိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်”

“သီတင်းကျွတ်ရန် ရက်ပိုင်း လောက်သာ လိုတော့သည်။ ငါ့ဘဝကား မရေမရာနှင့်တအုံနှေးနှေး ချစ်ရသူနှင့်လည်း မျှော်တိုင်း ဝေးသောဘဝပါကကား”

“တော်သေး၏၊ တိုင်းပြည်နှင့် တပ်မတော်တာဝန်ကို ငါ

ကျွန်ုပ်တို့က ထမ်းဆောင်နေရခြင်းကြောင့် ငါစိတ်ကိုဖြေဖျော်နိုင်၏။ တာဝန်ကျေမြန်အောင် ငါထမ်းဆောင်ဦးမည်”

ဖေပြုပါစာသားများကို တပိုဒ်စီ လေ့လာခဲ့လျှင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အစဉ်းစားရ ခက်ခဲလှစေသော လူထူး လူဆန်း တယောက်သာဖြစ်စေနိုင်၏။ လူချင်းမတွေ့ရသေးသော သခင်မကို လွှမ်းရလေအောင် ဤသခင်မအမည်ခံ အမျိုးသမီး အပေါ်၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က မည်မျှလောက်စွဲလန်းနှစ်သက်နေပါသနည်း။ လူချင်းမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မတွေ့ဘူး။ မကြုံမဆုံဘူးဘဲ စွဲလန်းနေခြင်းမှာ ဆန်းလည်းဆန်း။ အံ့ဩစရာလည်းဖြစ်နေပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် အောင်မင်းကျော်အား သူ၏ရောင်းရင်းရဲဘက်များက တချို့ နေရာတွင် လူထူး လူဆန်းမှ လူပေါ် တယောက် သဘွယ်သဘောထားကာ မထိတထိ နောက်ပြောင် ကျီစယ်ခဲ့ကြသလောက် တချို့ အချိန်အခါများ၌ အောင်မင်းကျော်၏ အပေါ်၌ ယုံကြည်လေးစားစိတ်တွေ အပြည့်ထားရှိကြောင်းကိုလည်း တပ်မဟာမှူး တယောက်ဖြစ်သော စာရေးသူက ကောင်းစွာရိပ်မိ၏။

“ဒို့ တပ်ရင်း ဘယ်တော့-ဘယ်မြို့ကို ချက်ခြင်း ရွှေ့ပြောင်းရ လိမ့်မယ်ဟေ့ သိပ်မကြာတော့ဘူးကွ”

တပ်ခွဲမှူး- အောင်မင်းကျော်က အိပ်ပျော်နေရာက ချက်ခြင်း နိုးလာပြီး၊ မဆီမဆိုင်ထကာ ကြေငြာလိုက်ရာတွင် သူတို့၏ရိပ်သာ တွင် တပျော်တပါးအရက်သောက်နေကြသော တပ်မှူးများ တပ်စုမှူးများက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီး “ဟား....” ကနဲ ရယ်မောချလိုက်၏။

“ဟေ့ အောင်မင်းကျော်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ.... အိပ်ယာကရော တကယ်နိုးရဲ့ လားကိုယ် လူရဲ့ ၊ မျက်နှာကလေး-ဘာကလေးသွားပြီး သစ်ပြီးမှ ကိုယ် လူအိပ်မက်ထဲမှာ အိပ်မက် ယောင်တာပါကလား

ဆိုတာ သတိရလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒို့ အဖွဲ့သောက်လို့ စားလို့ ကောင်း တုန်း မင်းပါးစပ်ပုတ်ကြီးက တပ်ရွှေ့ ရမဲ့ နိမိတ်ကိုမပတ်လိုက်ပါနဲ့ အိုး....”

သူ၏အထမ်းဘက် တပ်ခွဲမှူးတယောက်က လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာတွင်....

“တယ်ခက်တဲ့အကောင်တွေဘဲ မင်းတို့ဟာ.... ငါက အကောင်း ပြောနေတာကွ၊ မယုံကြည်ရင်လဲနေကြကွာ - မင်းတို့သဘောဘဲ”

ဤသို့ ပြောကြဆိုကြပြီးနောက် တပတ်အကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်ရင်းကို ရခိုင်ပြည် ကောင်ကုတ်မြို့သို့ အရေးတကြီး အမိန့်အရ ရွှေ့ပြောင်းရန် အမိန့်စာရရှိခဲ့ပါသည်။ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် တပ်ခွဲ အဘို့ အရာရှိ-အရာခံ တပ်သားများမှာ လေရနေကြသလောက် တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း ရွှေ့ပြောင်းရေးအတွက် အရေးတကြီး ပြင်ဆင်နေရသည့် အခြား တပ်ခွဲများမှ တပ်ခွဲမှူးများနှင့် တပ်စုမှူးများမှာ ဒေါင်ချာစိုင်းနေအောင်အလုပ်ရှုပ်နေကြလေသည်။ ဤသို့ ထူးဆန်းအံ့ဩတယ်ရာ အချက်အလက်များနှင့်ပြည့်နေသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အတွက် ယခုရေးသားလာသော ‘တောင်တန်း ကေရီ’ ဝတ္ထုကြီးမှာလုံးဝသက်ဆိုင်နေခြင်းကြောင့် ဗမာလူမျိုးများ အပါအဝင် အရှေ့တိုင်းသားများ ယုံကြည်နေကြသည့် စိတ်ဝါဒ၏ စွမ်းရည်သတ္တိများအကြောင်းနှင့် စိတ်ဝါဒ၏ ဆန်းကြယ်ပုံများ အကြောင်းကို ကြိုတင်ကာမိတ်ဆက်ခြင်းပြုလုပ်ကာ ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

တချို့ ကလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို အကြားအမြင် ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတယောက်ဟူ၍ မှတ်ယူကြ၏။ သူတို့ ထိုကိစ္စနှင့်

ပတ်သက်၍ သွားရောက် မေးမြန်းတိုင်း အတွင်သာ ခေါင်းခါ၍
ငြင်းဆန်ရင်း....

“ကျုပ်လဲ....ခင်ဗျားတို့လိုဘဲ၊ ဘာမှမထူးဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့....
ကျုပ်မှာ အင်မတန်နက်နဲတဲ့အတွင်းရေးတွေ၊ အကြောင်းအရာတွေ
တွေ့ ရှိတယ်၊ ခုတော့ ဘယ်သူ့သိချင်သိချင် တလုံးတပါဒ်မှမပေါ်
ရဘူး၊ မသိရဘူး၊ ကျုပ်ပါးစပ်ကလဲ ထုတ်မပြောနိုင်ဘူး ဒါဘဲ”

ခတ်တိုတိုခတ်တင်းတင်း ဖြေကြားချက်သာ ရရှိပါသည်။ သို့ရာ
တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ သာမန်အရာရှိတွေထက် ထူး
ခြားချက်များမှာ မုသားစကားမပြောခြင်း၊ ပရိယာယ်စကား မဲသုံး
ခြင်းနှင့်အရက်သေစာမသောက်ခြင်း၊ သူများသားမယားများနှင့်ကင်း
ရှင်းခြင်း၊ သူများဥစ္စာစည်းစိမ်ကို မတပ်မက်ခြင်း စသော သူတော်
သူကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်များကိုမူ လိုက်နာ စောင့်စည်း နေသော
အမှုထမ်း ရဲဘော်ကောင်းတယောက်သာဖြစ်ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်
မင်းကျော်အဘို့ တိုက်ပွဲတိုင်း၌ ဓါးရှည် တဝင့်ဝင့်နှင့် တပ်ရှေ့မှ
မားမားမတ်မတ် ခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ကာ ရဲဝန်စွာ
ဖြင့် တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးကိုအနိုင်ယူခဲ့၏။ တခါခါ အမဲပစ်ခြင်း၊ တော
လယ်ခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်း၊ ကဗျာရေးသားခြင်းစသည့် ဝါသ
နာပါသည့်လုပ်ငန်းရပ်များအပြင် ကျန်းမာရေး ကစားခုန်စားကို
ဝါသနာထုံသည့်အလျောက် အလေးမပြုခြင်း၊ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်
ခြင်း၊ ရေကူးခြင်း၊ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်းစသည့် အကြမ်း
ပတမ်းလုပ်ငန်းများ၌ ရှေ့ဆုံးမှ ဗိုလ်ဆွဲနေသော တပ်မှူးကောင်း
တယောက်သာ ဖြစ်နေပါတော့၏။

ထိုနောက် သူ့အဘို့ထူးဆန်းသော အလေ့အကျင့်တရပ်ကား၊
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ အမျိုးသမီးများအနေနှင့် နှစ်သက်
ကြည်ဖြူစရာရုပ်ချည်၊ အရပ်အမောင်း၊ အပြော အဆိုနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်

အဆင့်အတန်းရှိနေသော စစ်မှုထမ်းတယောက်ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း
အချစ်ရေးတွင် ခတ်ဝေးဝေးခတ်ရှောင်ရှောင် နေထိုင်ခဲ့သော စစ်မှု
ထမ်း တဦးသာဖြစ်ပေ၏။ အကယ်၍သာ အရပ် ငါးပေရှစ်လက်မ
ခန့်မြင့်ပြီး ကြီးမားပြန်ကျယ်သောရင်အုပ်၊ ခိုင်ခံ့ ဖွံ့ဖြိုးသော လက်
မောင်းအိုးကြီးများနှင့် ကြွက်သားကြီး သည်လည်းကောင်း၊ တည်
ကြည်သော ယောက်ျားပြီသလှသည့် အချိုးအစား၊ အဖက်ဖက်က
ကျလှသည့် နှာတံပေါ်ပေါ်၊ စေ့စပ်သည့်ပါးစပ်၊ စူးရှလှ နက်နဲ
လှသည့် မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးအတွက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို
အမျိုးသမီးများကမြင်ခဲ့မိလျှင် သူမတို့၏မျက်လုံးများသည် ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်၏မျက်နှာမှ ရုတ်တရက် ခွဲခွါခွင့်မရနိုင်သော လူ
ချော လူလှ လူခန့်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ယောက်ျားပြီသလှ
သည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ ဟန်အမူအယာကို စာဖတ်သူများအဘို့ ရုတ်
တရက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ အကဲခတ်နိုင်ခွင့်ရရှိစေရန် အထူး ရေး
သား ဖော်ပြအပ်ပေသတည်း။

လူထူးလူဆန်း တယောက်

နှင်းတွေဝေနေသော ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ၏ နံနက်ခင်း ဖြစ်
ပါသည်။ စူးရှလှလော စစ်ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်
တပ်မတော်မှ ရဲဘော်များသည် အပြေးအလွှား တန်းစီရာ နေရာသို့
ရောက်ရှိလာကြပြီး အလံတော်ကိုအလေးပြုခြင်း၊ တန်စီခြင်းစသည့်
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး၏ နံနက်ပိုင်း လုပ်ငန်းရပ်များကို
စတင်ကာ ထမ်းဆောင်နေကြပါသည်။

ထိုနောက် တပ်စုလိုက် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများကို
ဆက်လက်၍ဆင်းရန် တပ်စု ခွဲလိုက်သောအခါ အရာရှိ များသည်

တန်းစီရာမှ မိမိတို့ အရာရှိရိပ်သာများသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြပ်နှင့်တပ်သားများနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မူကား ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေကြသည့် တပ်သားများနှင့် ရောနှောကာ တပ်ကြပ်ကြီးတဦး၏လှုပ်ရှားမှု အမိန့်သံအတိုင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား နေသော အရာရှိတယောက်ကို ကျွန်တော်သည် အမှတ်မထင် တွေ့မိ လိုက်ပေ၏။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် အနီး၌မျက်နှာသစ်နေသော ဗိုလ်မှူး မင်းဟန်ကိုခေါ် ယူကာ....

“ကျန်းမာရေး ကစားနေတဲ့ အရာရှိဟာ ဘယ်သူလဲဗျ- ဗိုလ် မှူး မင်းဟန်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လဲ အတော်နိပ်သားဘဲဗျ”

ဗိုလ်မှူး-မင်းဟန်သည် ကျွန်တော် ကိုအလေးပြုလိုက်ပြီး....

“အဲဒီအရာရှိလား...ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော် ဆိုတဲ့ အရာရှိ သစ်ဘဲဗျ၊ မနောကမှ စစ်ဦးစီး ချုပ်က ကျွန်တော် တို့ တပ်ရင်းကို တပ်စုမှူးအဖြစ်နဲ့ ပို့ လိုက်တယ်၊ အတော် ကစားခုန်စား ဝါသနာပါ တဲ့ပုံဘဲခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး-မင်းဟန်၊ အရာရှိဆိုရင် ဒီလိုစိတ်မိတ်မျိုး ဂိုက်မျိုးရှိမှကောင်းတယ်၊ စံပြအနေနဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကိုယ်တိုင် ကစားနေရင် ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေကပါ စိတ်ပါလက်ပါ လှုပ်ရှား ကစားကြမှာပေါ့ဗျာ”

မကြာမီ ကျန်းမာရေး လှုပ်ရှားခန်း ပြီးဆုံး သွားသောအခါ ကျွန်တော်တွေမြင်ရသောအရာရှိသည် လေ့ကျင့်ခန်းကွင်းကို သုံး ပတ်တိတိ ခတ်မှန်မှန်ပြေးလွှားကာ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေပြန်ပါ သည်။ သူ၏အသက်အရွယ်၊ အရပ် အမောင်း၊ ဟန်အမူအယာမှာ လည်း အရာရှိကောင်းတဦး၏ရုပ်လက္ခဏာများနှင့် ကိုက်ညီသလောက် ကြမ်းတမ်းလှသော စစ်လောကထဲဝယ် ဤကဲ့သို့ အချိန်အခါမရွေး

တမ်း လှုပ်ရှားမှု၊ အပင်ပန်းခံနိုင်မှုများ အတွက် လေ့ကျင့်ခန်း ယူ နေခြင်းမှာလည်း ပဲ့မဝင်ခင်အပြင်ကကျင်းပနေခြင်းသဘောမျိုးသာ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကျန်းမာရေးကစားခုန်စား ဝါသနာပါခြင်း၊ အလေးမခြင်း၊ လက်စေ့ ထိုးခြင်း လုပ်ငန်းတို့တွင် လုပ်ကိုင်လေ့ကျင့်ခဲ့ဘူးသူဖြစ်၍ ယခုတွေ့မြင်နေရသော ဗိုလ်အောင် မင်းကျော်ကို လေးစားချီးကျူး နေမိပါသည်။

တနေ့တွင် နံနက်စာ စားသောက်ချိန်၌ ဗိုလ်အောင်မင်းကျော် သည် ကျွန်တော်နှင့် ထမင်းစားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိသည့် အရာရှိ ရိပ်သာ ထမင်းစားပွဲတနေရာ၌ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်း စားရန်ဝင်ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော် အလျှင် ရောက်နှင့်သော အရာရှိများက တပ်မတော်ထူးစံအတိုင်း အလေးပြု အထလိုက်တွင် ကျွန်တော်ကချက်ခြင်း လက်ကာ၍ပြုလိုက်ရင်း ‘ဆက်စားကြနေပြီ’ ဟူ၍ ထမင်းစားသောက်ရင်း မထကြ၊ အလေးမပြုမိရန် ချက်ခြင်း တားဆီးအမိန့်ပေးလိုက်ပြီး၊ လွတ်လပ်နေသောထမင်းစားပွဲတနေရာ သို့ ကျွန်တော်ကဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်မိ၏။ ထိုထမင်းစားပွဲစားပွဲ ကား ဗိုလ်ကြီး- စံအောင်၊ ဗိုလ်ခွန်ဦး၊ ဗိုလ်ကြီး- ရွှေဘော်နှင့် ဗိုလ် အောင်မင်းကျော်တို့ ထမင်းစား စားပွဲသာဖြစ်ချေ၏။

“ဘယ် နှယ်လဲဟေ့...ဟင်းတွေနူးနပ်ရဲ့ လား”

ကျွန်တော်သည် အရောတဝင် ဗိုလ်ကြီး စံအောင်တို့အား ကျွန် တော် ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် အမ်းတန်းတန်း ဖြစ်မနေရန် ဝင် ရောက် ထိုင်ရင်းနှုတ်ဆက်သည့်သဘောနှင့် မေးမြန်းလိုက်ရာ....

“နူးပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး... အားလုံးသင့်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဗိုလ်ကြီး-စံအောင်သည် စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြားလိုက် ပါသည်။

“ချက်ပုံပြုတ်ပုံ အဆင်ပြေကြရဲ့ လား၊ ကျုပ်ကြည့်ရတာ အရာရှိ

ရိပ်သာအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတာ နည်းနည်းပါးပါး အဆင့် အတန်းနိမ့်ကျနေသလားလို့ဘဲ”

အကဲစမ်းသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်တော်သည် ထပ်မံ၍ မေးမြန်း လိုက်သည်တွင် အရာရှိလေးဦးသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းကို ရုတ် တရက် မဖြေဝန်ဘဲ တယောက်နှင့်တယောက် မသိမသာ အကဲခတ် နေပုံတွေ့ရသည်။

“တိုင်းပြည်နဲ့ လူထုအခြေအနေဟာ သိပ်ပြီးအဆင်မပြေသေးတဲ့ အချိန်အခါမှာ တိုင်းပြည်သားကောင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်သားတွေအဖို့ ဒီလောက်အဆင့်အတန်းမို့မို့ စားရသော ရတာ အင်မတန်ဂုဏ်ယူစရာပါဘဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါကြောင့်... ကျွန် တော် အနေနဲ့ တော့ ဒီလောက်ကောင်းကောင်းစားသောက်ရတာ ကျေနပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်မှ တလုံးချင်း ခတ်အေးအေး ဖြေကြား လိုက်ခြင်း ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နက်နဲလှသော အဖြေ လွှာပင် ဖြစ်ပေ၏။ တိုင်းပြည်အပေါ်၌ အင်မတန် ခင်မင်လေးစား သော သဘောသက်ရောက်ရုံမက တပ်မတော်နှင့်တိုင်းပြည် ထာဝစဉ် ခွန်တွဲနေသော တဦးနှင့်တဦး မှီတင်းကာ အောက်ခြေ မလွတ်ကြ ကြောင်း ဖော်ပြသည့် ထက်မျက် ခရီးရောက်လှသည့် အဖြေလွှာ လည်း ဖြစ်ပေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘဲသားဖတ်ကိုဝါးရင်း....

“ဆိုစမ်းပါအုံး ဗိုလ်အောင်မင်းကျော် ဖြေကြားချက်ကို ပြင်ပ လောကမှာရှိနေကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အခြေအနေဟာ ဘယ် လို့ ဖြစ်နေလို့လဲ... သူတို့လွတ်လပ်တဲ့ ဗမာပြည် သားတွေ ဖြစ်လာ ကြပြီမဟုတ်လား၊ အဆင့်အတန်း တိုးတက်လာပြီမဟုတ်လား ဗိုလ် အောင်မင်းကျော်”

ကျွန်တော်သည် သိလျက်နှင့်မသိဟန်ဆောင်ကာ လွတ်လပ်ခါစ ဂျပန်ခေတ်၏လူထုအခြေအနေကို တီးခေါက်လိုက်သည့် မေးခွန်းကို ဆက်လက်မေးမြန်းသည်တွင်....

ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်သည် အလွန် ကျိုးနွံ ရှိသေးသည့်မျက်နှာ ဖြင့်....

“လွတ်လပ်ပြီဆိုတာကတော့ မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ပြီးကာလမှာ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ဗမာ လူ မျိုးတွေဟာ သူညသသာ ရှိနေသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ တချို့ ကျေးရွာ တွေမှာ ဆံရိက္ခာတောင်ပြတ်သလိုလို ကြားနေရတဲ့အထဲမှာ ယခုလို ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ တပ်မတော် သားတွေအဖို့ ဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း၊ ဆံကောင်းကောင်း၊ အသားစို့စို့ ရိက္ခာရနေတာဟာ အင်မတန် အဆင့်အတန်းမြင့်မားနေကြောင်းကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် လေးနက်စွာခေါင်းကိုညိတ်ရင်း....

“ဟုတ်တယ်.... ဟုတ်တယ်.... ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်၊ ခုလောက် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် စားရတာ တခါတခါကျတော့ ကျုပ် ပြင်ပ က လူထုတွေအခြေအနေကိုစဉ်းစားမိရင် စားနေတဲ့ထမင်းလုတ်တာ လည်ချောင်းဝကသိပ်မျိုလို့ မကျချင်တော့ဘူး”

အမှန်ကိုဝန်ခံရင်း ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်အောင် မင်း ကျော် ၏ အတွင်းစိတ်ဓါတ်မှန်ကန်မှုကို ချီးကျူးမိပါတော့၏။

မကြာမီ ထမင်းစားပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အရာရှိရိပ်သာတွင် တနေရာ၌ သွားရောက်၍ ခေတ္တထိုင်ကာ စကား စမြဲပြောရင်း တပ်မတော်အကြောင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်းအကြောင်း များကို ကျွန်တော်၏တပ်မဟာအတွင်းရှိ အရာရှိများနှင့် ရင်းရင်း

နှိုးနှိုး ဆွေးနွေးနေမိကြပါသည်။ ဤသည်တွင် ဗိုလ်မှူး-မောင်မောင်သည် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းကာထိုင်လိုက်ပြီး....

“ခုတင်ကထမင်းစားနေတုန်း ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်နဲ့ စကားပြော ဆွေးနွေးနေတာ မြင်မိတယ်ခင်ဗျ။ ဒီအရာရှိဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စစ်ဦးစီးဌာန တတိယ အရာရှိပါဘဲခင်ဗျာ ပြီးတော့ သူ့ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ တပ်မဟာကို ရောက်ရှိ လာတာဟာလဲ ကျွန်တော် ရှိနှင့်နေတယ်ကြားလို့ စစ်ဦးစီးမှူးဆီ တမင် ကလာခွင့်ပန်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းလာခြင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူနဲ့ ဆိုရင် တူတော်စပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူရဲ့ အခြေအနေကြည့်ရတာ ရွှေ့အဘို့မှာ အလားအလာ ရှိတဲ့ အရာရှိတယောက်ဖြစ်တယ် ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်၊ အရပ်အမောင်းရော၊ သူရဲ့ ကာယဗလရော ကျွန်တော်ကြည့်ရတာ စစ်ဗိုလ် စစ်သား ပြီသတယ်ဗျ။ လက်မောင်းကဘဲ... ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ ဆယ် ခြောက်လက်မကျော်လိမ့်မယ်၊ အလေးလဲမတယ် ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူရဲ့ လက်မောင်း ကြွက်သားတွေဟာ ဂွင်းဘားကစားတဲ့လူလို လုံးမနေဘူး ခတ်ပြားပြားတွေရတာကိုး”

ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်သည် သူ၏တူတော်မောင်အတွက် တစုံတခု ပြောရကောင်းနှိုးနှိုး မကောင်းနှိုးနှိုး ဖြစ်နေပုံတွေရသည်။ ပြီးမှ.... အတန်ကြာမှပင်....

“ဒီကေခင်ဟာ ငယ်ကတည်းက ကျန်းမာရေးကိုအတော် ဝါသနာ ပါတဲ့အကောင်ခင်ဗျ။ အလေးမ၊ လက်ဝှေ့ထိုး ဆိုရင် သူတို့မြို့ပေါ်က ကျောင်းတွေမှာ အောင်မင်းကျော်ဟာ ဗိုလ်ဆွဲနေတာဘဲ၊ စာပေဘက်မှာလဲ အတော်ဖတ်တယ်ခင်ဗျ။ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရင် ကျန်းမာရေးကစားရင်ကစား၊ စာဖတ်ရင်ဖတ်၊ တခုခုတော့တန်းနေတာဘဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ပြီးတော့ အောင်မင်းကျော် ဒီတပ်မဟာကို

ပြောင်းလာတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ တပ်မဟာဟာ စည်းကမ်းရော၊ လေ့ကျင့်ခန်းရော အတော်ကောင်း ဟယ်ဆိုတာ သူသိနေတယ်ခင်ဗျ။ မကြာမကြာ ကျွန်တော် ဆီကို သူ့ကို ဒီတပ်မဟာကိုရောက်အောင် ခေါ်ယူပါလို့ စာရေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူ့ကို မကြိုက်တာကလေးတွေက ရှိနေလို့ ရုတ်တရက် မကူညီခဲ့ပါဘူး”

“ဪ... ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်မှာ ချိုယွင်းချက်ကလေးတွေ ရှိသလား ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်၊ လုပ်စမ်းပါအုံး... ဘယ်လို ကိစ္စတွေလဲ၊ မိန်းမကိစ္စလား၊ သောက်တတ်စားတတ်သလား၊ သူ့ ကြည့်ရပုံဖြင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမျက်နှာပါ၊ ကျုပ်တွေ့နေရတာ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်သော တပ်မဟာအတွင်းမှ အရာရှိတယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တအတွက် ကြိုတင် သိရှိမှတ်သား နိုင်ရေးကြောင့် မဆိုင်းမတွဲမေးမြန်းလိုက်ရပေ၏။

“ဒီလိုရုပ်ရည်ပေ့ပေ့ကိစ္စတွေမရှိပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီလို မဟုတ် မဟတ်တာတွေကိုတော့ အကင်းရှင်းဆုံး လူတယောက်ပါ၊ ခက်တာက ကျောက်ကောင်းအနာပါဆိုသလို သူ့မှာ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာက ဗမာအခေါ်ဆိုရင် ‘အစွဲ’ ပေါ်ခင်ဗျာ၊ ပရောဂအစွဲလို့ ဘဲ ခေါ်ခေါ်၊ တခါတခါ အဲဒီကိစ္စပေါ်လာရင် ဒီအကောင်ဟာ ခတ်မိုင့်မိုင့်ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်စကားမပြောတော့ဘူး၊ လွတ်ရာ ရှင်းရာမှာ သူတယော့ထဲ သွားထိုင်ပြီး တချိန်လုံးငိုနေတော့တာဘဲ၊ တခါတခါ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြုံကြိုက်လို့ တစေ့တစောင်း သူ့အခြေအနေကို ခြောင်းကြည့်ခဲ့ဘူးတယ်၊ ရယ်စရာဘဲ ပြောပါရစေ၊ လူသူလစ်ပြီဆိုရင် သူတယောက်ထဲ စကားပြောချင်ပြောနေတာဘဲခင်ဗျ။ ဘေးကတွေ့နေ၊ ကြားနေရတဲ့လူတွေအဘို့ အောင်မင်းကျော်ဟာ လူတယော့ထဲယော့နဲ့

အချီအချ ဝကားပြောနေတဲ့လက္ခဏာမျိုး တွေရတယ်၊ သူကလဲ တချီ တချီ ပြန်မေးတယ်၊ သူကလဲ ပြန်ဖြေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်ဒုက္ခ ခံပြီးစောင့်နေရပြီး၊ ဒီတဝမှာမတွေ့ရရင်တော့ လဲသေဘို့ဘဲ ကောင်း ပါတော့တယ်ဗျာလို့လဲ ကြားရတယ်ခင်ဗျ”

“အတော်အံ့သြစရာဘဲ ဗိုလ်မှူး မောင်မောင်...ဗိုလ်အောင်မင်း ကျော် ကိစ္စဟာ အဲဒီအတွင်းမှာ ဒီပြင်ကိစ္စတွေရဲ့ တာဝန်တွေ ထမ်း ဆောင်နေရတော့ သူ့လုပ်ငန်းရပ်တွေကော မှန်ရဲ့လား၊ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်မနေဘူးလား ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်”

“တခုတလေမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူထမ်းဆောင်ရမဲ့ တာဝန် တွေရှိရင် ဆက်တိုက် ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြစ်ချက် မရှိ အောင်လဲ လုပ်ပါတယ်၊ ပြီးတဲ အခါသာသူ့လွတ်ရာကျွတ်ရာ ချောင် ကျကျသွားပြီး ကုပ်ကုပ်ကြီးထိုင်ရင်း ခုတင်ကကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်နေ တာ တခုပါဘဲ၊ ခက်တာက စိတ်နှောံတယ်ပြောရအောင်လဲ့ သွား ပြီး တီးခေါက်မေးမြန်းတဲ့အခါမှာ ပကတိ မျက်နှာနဲ့ ခတ်အေး အေး စကားစမြဲပြန်ပြောနေတော့ သူ့ ကို စိတ်နှောက်တဲ့လူ စာရင်း ထဲမှာထည့်ဘို့ အတော်ခက်နေတာပါဘဲခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ...သူ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သုံးကြတာပေါ့ ဗျာ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်၊ သူထမ်းဆောင်ရမဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရား မပျက်ကွက်ရင်၊ မထိခိုက်ရင် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အပြစ် မတင်ထိုက် ပါဘူး၊ ဒီပြင် ဘာတွေဝါသနာပါသေးသလဲ...ကျန်းမာရေးနဲ့ စာ ပေ တင်ဘဲလား”

ကျွန်တော်၏မေးမြန်းချက်ကို ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်သည် ချက် ခြင်းပင်....

“ဟုတ်ကဲ့...အစီရင်ခံဘို့ကျန်ပါသေးတယ်ဗိုလ်မှူးကြီး၊ သိုင်းတို့ ဗန်ဒိုတို့ဆိုရင် ဒီအကောင် ဆရာပွဲ လေးငါးပွဲရတဲ့ အကောင်ပါဘဲ

ခင်ဗျာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းရှာဖွေတဲ့ စိတ်ဓါတ်ရယ် ပြီးတော့ သူမရောက်မပေါက်ဘူးတဲ့ တောတောင်နယ်မြေကို စွန့် စွန့် စားစား သွားရောက်လိုတဲ့ ဝါသနာရယ်၊ အမဲပစ်တဲ့ ဝါသနာ ရယ်ဟာ သူ့အဘို့ အခါအားလျော်စွာလုပ်ဆောင်လေ့ ရှိပါတယ်၊ သူ့ အဖေအမေကလဲ လူချမ်းသာတွေဆိုတော့၊ သားအထွေးဆုံးကလဲ ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ဒီကောင်ကလေးကို ပညာချည်း ဖိသင်ကြားခဲ့လို့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံနဲ့ ဘီအေ-အောင်ပြီး ရှေ့ ဆက်ပြီးကျောင်း ထားမယ်လုပ်တုန်း ခုလို ခေတ်ပျက်ခဲ့ရတာပါဘဲခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူး ကြီးရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက် တယောက်အနေနဲ့ ဆုံးမသွန်သင်စရာရှိတဲ့ နေရာမှာ မညာတမ်း မထောက်တမ်း သွန်သင်ဆုံးမပါခင်ဗျာ၊ သူရဲ့ ဦးလေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဗိုလ်မှူးကြီးဆီအပ်ပါရစေ၊ သူက ဒီတပ်မဟာမှာ အဓိက လိုလားချက်က တိုက်ခိုက်ရေး၊ လေ့ ကျင့်ခင်းပါဘဲ၊ တပ်မှန်တိုက်နည်းရော၊ ပျောက်ကြားတိုက်နည်း ရော၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ တပ်မဟာကြီးမှာ စစ်ပညာ ကောင်းတွေကို အပန်းတကုပ်သင်ကြားလိုတဲ့ဆန္ဒပါဘဲခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ... ဗိုလ်မှူး မောင်မောင်၊ သူ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အသုံးချသင်ကြားတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း...ကျုပ်တို့အလုပ်ခွင် ဝင်ကြအုံးစို့ရဲ့၊ တနာရီထိုးဘို့ဆယ်မိနစ်လိုတော့တယ်”

နှစ်ယောက်သားပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟာ ရုံးဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွါခဲ့ပါတော့သကည်း။

မမျှော်လင့်သော ရဲဘော်ဟောင်းတဦးထံမှ လက်ဆောင်မွန်နှင့် စာရွက် စာတမ်းများ

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်တို့သည် ဖေါ်ပြပါ တပ် မဟာတွင် တကြိမ်ဆုံစည်းခဲ့ကြပြီးနောက် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်

မတော်မှ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်း ခဲ့ပြီးနောက် လူချင်းကွဲကွာခဲ့ကြ၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် တပ်ရင်းတရင်းကို တပ်ရင်းမှူး အဖြစ် အုပ်ချုပ်နေစဉ်တွင် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်ကို ကျွန်တော်သည် ပြန် လည် တွေ့ဆုံခွင့်ရပြန်ပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ကြီး(ကပ္ပ တိန်)အဆင့်အတန်းနှင့် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်သည် ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းသို့ တပ်ခွဲမှူးရာထူးကိုထမ်းဆောင်ရန် အောက်မြစ်ဝ ကျွန်း ပေါ် ဒေသတစ်ခုရှိ တပ်ရင်းတရင်းမှ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာသော ကြောင့်တည်း။ နှစ်ယောက်သား တပ်ရင်းရုံးခမ်းထဲတွင် ရင်းရင်း နှီးနှီး ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်က တစ်ခုခုသတိရမိခြင်းကြောင့်....

“ဘယ် နှယ်...ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် အရင် ရွှေ့လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကအမျိုးသမီးကို တပယ်ထဲ ခေါ်မလာခဲ့ဘူးလား၊ ကျုပ် တပ်ရင်းမှာအရာရှိ-အရာခံ အိမ်ထောင်သည်တွေအတွက် အဆောက် အဦတွေ အသင့်ရှိပါတယ်”

သူ့ အား အိမ်ထောင်ရှင် အထင်အမှတ်နှင့် ကျွန်တော်က မေး မြန်း လိုက်ရာတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ရုတ်တရက် ယောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရှာပြီး အတန်ကြာမှ....

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မရှိသေးပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ လူလွတ် တယောက်ပါဘဲခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် များစွာမကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည့်အလျောက် “ဘယ် နှယ်...ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် မဟုတ်သေးပါဘူလေ သူများအရာရှိတွေဆိုရင် သားတဲလောင်း-သမီးတဲလောင်းနဲ့ အဘိုး အပွားတွေတောင်ရှိနေပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ...ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် ဇာတာက လူပျိုကြီးဇာတာဘဲလား၊ အမျိုးသမီးတွေက ဗိုလ်ကြီး

အောင်မင်းကျော်ကိုဖယ်ပြီး ဝိုင်းပယ်ခဲ့ကြ သလား....၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကဘဲ အမျိုးသမီးတွေကို ရှောင်ဖယ် ခဲ့သလား.... ဆိုခမ်းပါအုံး...ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နဲ့ တွဲနေခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ကြီး သာအောင်ဆိုရင် သားနှစ်ယောက်တောင် ထွန်းကားနေပြီဥစ္စာဘ”

လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေရာမှ တဖန် ခတ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာ နှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အေးဆေးသောအသွင်ဖြင့်....

“နှစ်ချက်စလုံးဆိုပါတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခုလို လွတ်လပ်တဲ့ ဘဝမှာ မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကာ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ကိုယ်သဘောကျတဲ့မိန်းမကို ယူပိုင်ခွင့်မရ ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူးစာဖက်ရမဲ့ အမျိုးသမီးကလဲ အင်မ တန် ဝေးလံတဲ့ဒေသမှာရှိနေပြန်တော့ ကျွန်တော့် အဘို့ မျက်မှော့ ကာလက နီးစပ်ရာအမျိုးသမီးတွေကို စိတ်မကူးနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်...ထူးဆန်း လှချီလား၊ ရဲဘော်ယူမဲ့ အမျိုးသမီးက ဝေးလံတဲ့ ဒေသက စောင့်နေရှာတဲ့ အမျိုးသမီး၊ ပြောဆိုစေ့ စပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...တယောက်နဲ့ တယောက် နားလည်မှုရှိကြတာက လွဲပြီး၊ လူချင်းတောင် မတွေ့ကြသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူကလဲ ကျွန် တော် အပေါ်မှာ ဂတိသစ္စာကြီးစွာနဲ့ ယနေ့တိုင် စောင့်မျှော်ပြီး ဆုတောင်းနေရှာသလို ကျွန်တော်ကလဲ သူနဲ့ ပြိုင်ပြီး သစ္စာအရင်း ပြုပြီး အင်မတန်ဝေးလံတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်က မျှော်နေ ရှာတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖူးစာဖက်ကို သတိတရရနဲ့ စောင့်မျှော်နေရ ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘယ် နှယ်ရဲဘော်...ဘယ်လိုလဲ...ရဲဘော် ဇာတ်လမ်းက ပိုရှုပ် လာတယ်၊ တယောက်နဲ့ တယော လူချင်းမတွေ့ဘူးဘူးလဲပြောတယ်

ဂတိသစ္စာလဲထားကြတယ်ပြောတယ်။ တဆိတ်ရှင်းစမ်းပါအုံး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၊ တခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ....ရဲဘော်အတွင်းရေးကို အတင်းမေးနေတာရယ်၊ ကျုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့်-တိုင်ပင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ရဲဘော်ရဲ့ အတွင်းရေးကို ကျုပ်က အပြင်ကို လုံးဝ မပေါက်ကြား စေရပါဘူး ဆိုတဲ့ ဂတိပေးခံဝန်ချက်ရယ်၊ ကျုပ်ဂတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲပြောပါ။ ဆွေးနွေးတင်ပြပါ။ တိုင်ပင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်၏ အတွင်းရေး အစစ်အမှန်ကို နှိုက်ယူရရှိရေးအတွက် ကျွန်တော် ဘက်မှပေးသင့်ပေးအပ်သော ဂတိဝန်ခံချက်များကိုပေးလိုက်ပြီး၊ လမ်းခင်း စကားကမ်းလှမ်းလိုက်ရပေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး....ကျွန်တော် အကြောင်းရင်း မသိကြရင် တချို့ သောလူတွေ ရဲဘော်ရဲဘက် တွေက ကျွန်တော် ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူတယောက်လို့ တောင် ထင်မြင်နေခဲ့ကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သိတာတွေ၊ မြင်တာတွေ၊ ခံစားရတာတွေကို ဇာတ်ကြောင်း လှန်ပြောရင် ယုံကြည်မဲ့ သူ တဦးတလေမှ မရှိတာနဲ့ တပိုင်းတစ သိသင့်သိထိုက်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြောလိုက်မိရင်ဘဲ အဲဒီ အပြောခံရတဲ့လူတွေကစပြီး ကျွန်တော် ကိုတမျိုးထင်မြင်လာပြီး၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ဗမာအခေါ်နဲ့ ဆိုရင် အစွဲရှိတဲ့ လူတယောက်လို့ အမည်တပ်ပြီး ကျွန်တော် ကို လူထူးလူဆန်း တယောက်၊ စိတ်မနှံ့ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတယောက်လို့ ယုံကြည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သိတာတွေ မြင်တာတွေကို ဘယ်သူ့ ကိုမှပါးစပ်မဟာဝန်တော့ဘဲ ဘေးကင်းကင်း ချောင်ကျကျ နေရာမှာ တယောက်ထဲသွားထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေခဲ့ရပါတယ်။

ဒါတောင်မှ ပြောလက်စဟာ မရပ်မနားဘဲ ကျွန်တော် ကို ဆက်ပြီး ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဦးလေးဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ကလဲ ကျွန်တော် အကြောင်းကို ဟောဒီက ဗိုလ်မှူးကြီးကို အနည်းအကျဉ်းလော့ သူသိသရွေ့-မြင်သရွေ့၊ ထင်သရွေ့ လောက်တော့ ပြောပြီ ကောင်းလောက်ပါပြီခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အဘို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏မျက်နှာအမူအရာ အသံများကို မသိမသာအကဲခတ်ရင်း သူ၏စိတ်ဓါတ်တည်ငြိမ်မှုရှိမရှိ ကို တဖတ်တလမ်းကအကဲခတ်နေကာ သူပြောသမျှကို အတိုက်အခံ မပြောဘဲ မြုံလျက်အင်းလိုက်ကာ နားထောင်နေမိ၏။

ထိုနောက် သူလစ်လောက်ပြီဟု ယူဆရသော အချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်ကပင်စတင်၍....

“နေစမ်းပါအုံး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်....ရဲဘော်နဲ့ ရဲဘော်ဖူးစာဘက်ဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်အချိန်မှာတွေ့ကြသလဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆုံစည်းမိကြသလဲ၊ နားလည်မှုရှိခဲ့ကြသလဲ၊ ဇာတ်ကြောင်း ပြန်လှန်ပါအုံးလေ”

လမ်းခင်း ပေးလိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုအသာမိတ်တဲ၍ ကုလားထိုင်ကိုမီရင်း နောက်သို့ ခေါင်းကိုအနည်းငယ်လှန်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်ပြန်၏။ အတန်ကြာ မှပင်....

“ဟုတ်ကဲ့....ကျွန်တော်ရဲ့ ကိစ္စကိုပြန်ပြီး အစီရင်ခံတင်ပြပါတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ယုံကြည်တာ-မယုံကြည်တာ အပထားပြီး ကျွန်တော်တင်ပြတဲ့ အတွင်းရေးကိုဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ဂတိစကားအတိုင်း နှုတ်လုပ်ပါတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ချွင်းချက်မရှိစတမ်း ယုံကြည်ထားပါပြီခင်ဗျာ”

စကားပလ္လင်ခံကာ သူ၏ကိုယ်တွေ့အကြောင်းအရာများကို ပြန်

ပြောစပြုလာပါတော့၏။

“အစပဌမ သခင်မနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့စဉ်က ကျွန်တော်က ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်တုန်းကပါ။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကိုးတန်းဖြေပြီး၊ ကျွန်တော် အပေါ်တွေနဲ့ မြို့နားကချောင်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း ကျွန်တော်ကြက်တက်ပြီးရေနစ်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ သတိမရတဲ့ အချိန်မှာဆိုပါတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ပြုံးနဲ့ကနဲကျွန်တော်ရဲ့ ရုပ်ရော-နာမ်ရောဟာ လေထဲမှာလွင့်ပါသွားပြီ။ အင်မတန်လျင်မြန်လှတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဟောဒီ ဗမာပြည်ရဲ့ မြောက်ပိုင်းကို လွင့်ပါသွားတယ်ဆိုတာသတိရခဲ့တယ်။ နောက်လမ်းခုလပ်က လေထဲမိုးတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်ကြီးဟာ ထိတွေ့ခံစားရပြီး အထပ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့ မြင့်နေတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေဆီ ကျွန်တော် ကိုယ်ကြီးဟာ မတ်တပ်ရပ်ရက်ကြီးပါသွားပြန်တယ်။ တောင်ကြီးတွေက နေရာမမြင့်မားပြီး၊ တချို့နေရာတွေမှာ ရေခဲနေတာတွေရတယ်။ ခင်ဗျ။ အဲဒီအလွန်မြင့်မားတဲ့ တောင်တန်းကြီး တောင်ထူ၌တွေ့လဲ ကျော်လွှားပါသွားပြီးလို့ ဆုံးရော၊ ပြုံးနဲ့ကနဲ လွင့်ပြင်ကွက်လပ်ကြီးထဲကို တခါဆက်ပြီး ကျွန်တော်ဖြတ်သွားရပြန်တယ်။ ဝါဝါစိမ်းစိမ်း လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအခင်းတွေ၊ ယာမြေတွေကိုကျော်ပြီး အချွန်အတက်တွေနဲ့ အုတ်နံရံကြီးတွေနဲ့ ကျုံးတွေ တံတိုင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ရွေးမြို့ရိုးကြီးထဲကို ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မသိရဘဲ ကျော်ဖြတ်ပြီးဝင်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ အဆောင်ကြီးတခုထဲကို ပြုံးပြုံးခြင်းခြင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လဲသွားရော အံ့အား သင့်စရာခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိတဲ့ ဆံရစ်ဝိုင်းကလေးနဲ့ ခလေးမကလေးတစ်ဦးကိုသွားတွေ့တယ်။ သူကလွဲရွှေတွေ ဝင်းနေအောင် ချထားတဲ့ ပြူတင်းပေါက်ကနေပြီး၊ တစ်တယောက်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်စောင့်မျှော်နေသလိုပါ။ ကျွန်တော်

ကိုလဲ အဲဒီဆံရစ်ဝိုင်းနဲ့ ခလေးမကလေးက မြင်လဲမြင်ရော အင်မတန် ဝမ်းသာတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့...”

“ဘိုးဘိုးရေ... မောင်တော်ရောက်လာပြီ...”

“တခွန်းထဲ အော်ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒီနောက်မှ နှုတ်ခမ်း မွေးဖြူဖို့နဲ့ ပေါင်းဖြူ ဖေါ့လုံးထူးထားတဲ့ အဘိုးကြီး တယောက်က ပေစာတွေကို လက်တဖက်က ကိုင်ရင်း အရေးတကြီး ဝင်ရောက်လာပြီး၊ ကျွန်တော် ကိုလဲမြင်လိုက်ရော...”

“ဟော... ဘယ်နှယ် အချိန်အခါမစေ့သေးဘဲ မောင်မောင် လာလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သခင်မက သိပ်ပြီး အာရုံပြု ဆုချိနေတာကိုး။ ကဲ-ကဲ... ခဏတဖြုတ် နှုတ်ဆက်ကြအုံး။ ဟောဒီက သခင်ကြီးကို ဒီမှာကြာကြာထားဘို့ ခွင့်မရသေးဘူး”

“ပြောပြီး သူ့လက်ထဲကပေစာတွေကို တချပ်ပြီး တချပ် ဖတ်နေပြန်တာဘဲ”

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါရစေ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအရွယ်မှာ အချစ်စိတ်ဆိုတာ လုံးဝ နားမလည် သဘောမပေါက်ပေမယ်လို့ ခလေးမကလေးကို စပြီး မြင်တွေ့ကတည်းက ခလေးမကလေးအနားမှာ တဖဝါးမှ မခွါချင်အောင် ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့မိခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မျက်နှာကလေးကလဲ ထာဝစဉ်ပြုံးနေသလောက် အမူအယာကလဲ တကယ်ယဉ်ကျေးတယ်ခင်ဗျ။ စကားပြောတိုင်း ပြုံးလိုက်တိုင်းမှာ ပါးချိုင့်ကလေးတွေက ပေါ်ပေါ် လာသလောက် ခလေးမကလေးကလေး... ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကိုမိုပြီး၊ သူ့လွမ်းရတာတွေ စောင့်မျှော်ရတာတွေကို မမောနိုင် မပန်းနိုင်တမ်းပြန်ပြောနေရှာတယ်။ ကျွန်တော် ကိုလဲ သစ္စာဂတိတည်ကြည်ဘို့၊ သီလမြဲဘို့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပြုသဘို့၊ လူကြီးမိဘကိုရိုသေဘို့ အထပ်ထပ်မှာကြားနေရှာတယ်။ ပြီးတော် သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရွယ် မရောက်သေးသမျှ

လူချင်းမတွေ့နိုင်ကြသေးဘဲ မကြာခဏ အကြောင်းပေါ်တိုင်း စိတ် သဘောခြင်း၊ နာမ်ခြင်းသာတွေ့ကြဘို့နဲ့ တဦးအပေါ်တဦး သစ္စာ စောင့်သိကြဘို့မှာ ကြားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးကြီးက အချိန် စေ့လို့ ကျွန်တော် ကိုလိုက်ပို့ ခါနီးမှာ သခင်မကလေးအမည်ခံတဲ့ ခလေးမကလေးက မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်လို့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကလဲ ယောက်ျားတယောက်ဖြစ်ပေမယ်လို့ ရင်ထဲမှာဆို လာတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိရဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီခလေးမကလေးနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ အရင်တုန်းက တခါမှလဲမသိခဲ့။ မျက်နှာမတန်းမိကြပေမယ်လို့ ခုလိုမြင်မြင်ခြင်း-တွေ့တွေ့ခြင်း တယောက်နဲ့ တယောက် နှစ်ပေါင်း များစွာက အတူနေ-အတူထိုင်လာခဲ့ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဇနီး မောင်နှံ တို့လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနီးနီး စိတ်ဓါတ်တွေရှိနေ တာဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩမိခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဘဲ...အဘိုးကြီးက ခလေးမကလေးကို ကရုဏာရှိတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး..."

“မကြာခင်ပြန်တွေ့ကြရတော့မှာဘဲ သခင်မကလေးရယ်...စိတ် ကို တင်းမာပေါ့၊ ဆရာသခင် ပေးအပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကိုသာ ပေါက်ရောက်အောင်ကျိုးစားပေတော့၊ ကိုင်း...လာ-လာ...အချိန် သိပ်မရှိဘူး သခင်ကြီး၊ နောက်ပိုင်းက မိဘတွေက သခင်ကြီးကို ဒီ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ အတွက် သိပ်ပူပန် နေရှာကြပြီ၊ ဟိုပြန်ရောက်ရင်လဲ ကိုယ် လုပ်ငန်းစဉ်ကို မပျက်တမ်း ဆက်လုပ်ပါ၊ သီလမြဲစေနော်... ကြားရဲ့လား၊ သခင်ကြီးဟာ သေချင်းဆိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မသေရ ဘူး၊ ခုလိုရေနစ်တာလဲ ကျုပ်လစ်ဟင်းမှုတချက်ပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိ ပါဘူးလေ...လာ-လာ” လို့....

“ကျွန်တော် ကိုရှေ့ ကလမ်းပြပြီး ခုတင်ကလာရင်းလမ်းအတိုင်း တောင်မြင့်ကြီးတွေပေါ်က ဖြတ်ကျော်လမ်းပြပြီး၊ လေထု ထဲမှာ

လေယာဉ်စီးသလို အင်မတန် လျင်မြန်လှတဲ့ အဟုန်နဲ့ ဗမာပြည် တောင်ပိုင်းကိုပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်နားထောက်တော့”

“ကဲ...ဘိုးဘိုးပြန်မယ်၊ သခင်မကလေးကိုလဲ တရားချရအုံးမယ် အရေးအကြောင်း ရှိရင် ဘိုးဘိုးသက်ရှည်ကို တလိုက်၊ မေးတိုင်း မပြောနဲ့ ကြားရဲ့လား၊ ဘိုးဘိုးတို့ဟာ ဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ဘူး၊ နတ် မဟုတ်ဘူး သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးတို့ ယခုဘဝထောက်နေတဲ့ သွေးနဲ့ သားနဲ့ လူစင်စစ်တွေဘဲ၊ ရေမြေတောတောင် ခြားနေတာတခုဘဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် ကို ခုလိုမှာကြားပြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို လေးကန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ၊ မြန်း ဆို အိပ်မက်သလို အိပ်ပျော်သလိုလိုဖြစ်နေရာက သတိရလို့ ရုတ်တ ရက် အထလိုက်မှာ...”

“ဟော...ဟော .. သတိရလာပြီ၊ မသေဘူး အောင်မင်းကျော် အာဂ အသက်ပါလားဟေ့....” လို့ လူကြီးတွေရဲ့ ဝမ်းသာအားရ ပြောသံဆိုသံ ကြားလိုက်ရတာပါတဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်လဲ အင်မတန် မောပန်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ မိုင်ပေါင်း များစွာကို အပြေးအလှားလာခဲ့ရတဲ့ ခရီးပန်းလာတဲ့ အခြေအနေ မျိုးကြောင့် ချက်ခြင်းဘဲပြန်လဲကျပြီး မောမောပန်းပန်းနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်”

“နောက်တကြိမ်သတိပြန်ရတော့မှ ကျွန်တော်ရေနစ်ရာက သတိ မျောသွားတာ ပြန် သတိ ရတော့တယ်၊ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့ သခင်မကလေးအမည်ခံ တောင်တန်းကေရီတို့ရဲ့ ပဌမဆုံး အကြိမ် တွေ့ကြုံဆုံစည်းမှုပါတဲ”

ကျွန်တော် အဘို့ အလွန်ထူးဆန်းလှသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်၏ အတိတ်မှဇာတ်ကြောင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြန်၍ သုံး

သပ် စဉ်းစားနေမိပြီး....

“ကဲ....ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောဇမ်းပါအု်း....ခက်တာက ရဲဘော်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ စိတ်ဝါဒသိပ်ဆန်လွန်းလှတယ်”

တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဆက် လက်၍....

“နောက်တကြိမ်တွေ့ပြန်တာက ကျွန်တော်ဟာ ဆယ် ခုနစ်နှစ် အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါ ကျွန်တော် မိဘတွေနဲ့ လိုက်ပါသွားပြီး ကေလာသတောင် စေတီမှာ ဥပုဇ် ရက်ရှည်စောင့်ရင်း တနေ့မှာ ကျွန်တော် အာနာပါဏလုပ်ငန်းကို နှလုံး သွင်းရင်းနဲ့ ရေနစ်တဲ့ အခါတုန်းကလို ကျွန်တော် ရဲ့ စိတ်ရော ရုပ်ရောဟာ လေထဲမှာ လွင့်ပါး ပါသွားပြီး ရောက်ခဲ့တဲ့ တောတောင်တွေကို တဖန် ဖြတ် ကျော်ပြီး၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ လယ်ယာကွင်းတွေကို ဖြတ်ခဲ့ပြီး ရွှေနန်း တော်ကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ သခင်မ ကလေးအမည်ခံ အမျိုးသမီးဟာ အသက် ဆယ် ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိတဲ့ ဆံတောက်ကြီးဖါးဖါးနဲ့ တကယ်ချစ်စရာ အမျိုးသမီး အဖြစ် ကို တွေ့ရပြီး၊ ကျွန်တော် ကိုဝမ်းသာအားရနဲ့ နန်းတော်ဝက ဆီး ကြိုနေတော့တယ်”

“နီးပြီ မောင်မောင် သခင်ကြီးရေ့....အရေးတော်အောင်ခါနီး ပြီမို့ နှမတော်ဘုရားဖြင့် စောင့်ရကျိုး နပ်လောက်ပါပြီလို့ စိတ် တင်းပြီးစောင့်မျှော်နေရပါတယ် သခင်ကြီးရယ်”

“ခရီးဦးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး မှာကြားစရာတွေ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။ သခင်မကလေးတို့ နေထိုင်တဲ့ ပြည်ဟာ နယ်ခြားနယ်စပ်မှာရှိတဲ့ လူ အသိ အင်မတန် နည်းပါတဲ့ ‘ဥတ္တရ ပူရ’ နေပြည်တော်တဲ့ ခင်ဗျ။ သူတို့ဆီ သာမန်လူသားတွေ ရောက်ရှိဘို့ရာ မလွယ်လှကြောင်း လူ တရာခရီးထွက်ရင် လူတယောက်ရောက်ရှိဘို့ ခဲယဉ်းလှကြောင်းကို

သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လဲ့ ဒုတိယအခေါက်မှာ မှတ်မှတ်ရရ သတိ ရှိရှိနဲ့ လေ့လာခဲ့လို့ ကျွန်တော် အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုး နေခဲ့တဲ့ သခင်မကလေးအမည်ခံ အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ရင်းကို မရမက မေး မြန်းတဲ့ အခါမှာ....

“ထွေထွေထူးထူး ဘွဲ့ထူးနာမတွေ့အသာထားပြီး၊ သခင်ကြီးရယ် နှမတော် ဘွဲ့ မည်နာ မကို တခုတည်း နာမ ဘွဲ့ တော် အနေနဲ့ “တောင်တန်းကေရီ” သခင်မဆိုရင် တော်လောက် သိလောက်ပါပြီ တဲ့ ခင်ဗျ။ သူတို့ ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ မြန်မာအဆက်အနွယ် အစစ် အမှန်သာ ဖြစ်ပြီး မျိုးစစ် နွယ်စစ် မြန်မာ ပြီသသူများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရတယ်ခင်ဗျ။ သူရဲ့ လူရုံတော် ဘိုးဘိုးသက်ရှည်က လဲ....”

“အရှင်သားဟာ အကျွန်ုပ်တို့ ဌာနသို့ အရှင်သားရဲ့ အသက် နှစ်ဆယ် ခြေခက်နှစ်မကျော်မီ မုချရောက်ရလိမ့်မယ်။ ကျင့်ရိုး ကျင့် စဉ် သမထလုပ်ငန်းကိုမပျက်မကွက်ဘဲ ဆက်ဆက်ကျင့်ကြံကျိုးကုတ် အားထုတ်ပါ။ ကံငါးပါးအနက် အဒိန္နဒါနာ သိက္ခာပုဒ်၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာသိက္ခာပုဒ်၊ မုသာဝါဒါသိက္ခာပုဒ်၊ သူရာမေရယ သိက္ခာ ပုဒ်နဲ့ ပါဏာတိပါတာသိက္ခာပုဒ်မှာ ကိုယ် ရန်ရှာသူ၊ ကိုယ် ဘေး ဥပါဒ်ပြုလုပ်တဲ့ ရန်သူမှအပ အခြားသတ္တဝါများကို အသက် စည်း စိမ် ရန်ရှာခြင်းမှ ကြပ်တည်းစွာရှောင်ကြဉ်ပါ” လို့

“ကျကျနနမှာကြားခဲ့ပြီး၊ အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် ကို ပဋ္ဌမတကြိမ်ကလိုဘဲ လိုက်ပို့ ပြန်တယ်။ ဒုတိယ အခေါက်မှာတော့ အဘိုးကြီးက....”

“သခင်ကြီးဆီလဲ ဘိုးဘိုး မကြာခဏ လာရတော့မယ်။ အချိန် အခါကလဲ နီးနေပြီမို့ သခင်ကြီးကို ပစ်မထားနိုင်တော့ဘူး” လို့ မှာကြားခဲ့ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ သမထလုပ်ငန်းလုပ်နေရာက သတိ

ရလာတော့ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်နဲ့ တညတာ ပြောင်းခဲ့ကြောင်းကို သတိရတော့တယ်”

ကျွန်တော်သည် နက်နဲစွာ စဉ်းစားရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်၏ ပြောဆိုချက်ကို ယုံကြည်ရအခက်၊ မယုံကြည်ရအခက်နှင့် အစဉ်းစားရကြပ်နေပါတော့၏။ ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်သည် ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော် ခု-အစီရင်ခံနေတာတွေဟာ ကျွန်တော် တကယ် တွေ့ကြုံခံစားချက်တွေ၊ အစစ်အမှန်တွေ ဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တချက်တလေမှ မုသားလိမ်လည်မပြောဝန်ပါဘူး၊ ထားခဲ့တဲ့ မုသာ ဝါဒကို ရှောင်ကြဉ်ရမဲ့ ဂတိကလဲရှိနေတော့...”

“ပြောသာဆက်ပြောပါလေ...ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၊ သို့ သော် အဖြစ်အပျက်က သိပ်ထူးဆန်းလွန်းတော့ ကျွန်တော် အနေ နဲ့ မနည်းမှီအောင်လိုက်ပြီးနားထောင်နေပါတယ်”

တောင်းပန်လိုက်သည်တွင်....

“အံဒီကစပြီး ရှေ့ပိုင်းအဘို့ဆိုရင် အရေးရယ်- အကြောင်းရယ် ရှိလာရင် ခုတင်က အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ချက်ခြင်း ပေါ် ပေါက်လာတော့တယ်၊ ကျွန်တော် ဗြိတိသျှအစိုးရကို တော်လှန်ဘို့ အစည်းအဝေးလုပ်တုန်းကတခါ၊ ပုလိပ်တွေလာဝိုင်းခါနီးမှ ဘိုးဘိုး ကြီး ပေါ်လာပြီး၊ မြန်မြန်ရှောင်ထွက်ဘို့သတိပေးခဲ့တယ်၊ ချက်ခြင်း ဘဲ ကျွန်တော်လဲ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို ခေါ်ပြီး စည်းဝေးတဲ့နေရာ က ထွက်လို့ ဆယ် ငါးမိနစ်လဲကြာရော ပုလိပ်တွေ ရောက်လာပြီး နေရာဟောင်းကိုစိုင်းတော့တာဘဲ၊ နောက် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မ တော်ကြီးနဲ့ အထက်ဗမာပြည်ကို ချီတက်ပြီး၊ အင်းတော်ကြီးအနီး မှာ အအေးမိတာရော၊ ငှက်ဖျားဒဏ်ရော အလူးအလဲဖျားနေတုန်း

မှာဘဲ ခုတင်က အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ အဘိုးသက်ရှည်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး ချက် ခြင်း ရောက်လာပြီး ဆေးတခွက်တိုက်ခဲ့ပြီး....”

“ငါ့မြေး...မင်းရောဂါပျောက်ပြီ၊ အောက်ဗမာပြည် ပြန်လှည့် ပေတော့” လို့....

“ပြောခဲ့တယ်၊ အဖျားရောဂါဟာ ချက်ခြင်းယူပစ်သလို ပျော် သွားပြီး သုံးရက် ကြာတဲ့အခါမှာ စစ်ဌာနချုပ်က ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းကို အောက်ပိုင်းပြန်ခေါက်ဘို့ အမိန့် ရောက်လာတော့တာ ဘဲ....”

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကြားဖြတ်မေးခွန်းများကို စတင်ကာ မေးမြန်းလိုက်မိပါသည်

“အံဒီအဘိုးကြီး ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်က အဘိုးကြီးရဲ့ ကိုယ်လုံးသဏ္ဍာန်တွေကို ကျုပ်နဲ့ ရဲဘော် တွေမြင်သလို ကျကျနန ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မြင်ကြသလား...၊ ပြီးတော့ ဒီပြင်ဘေးကလူတွေကပါ အဘိုးကြီးကိုမြင်ရရဲ့လား”

ကျွန်တော်၏ မေးမြန်းချက်ကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မဆိုင်းမတုပင်....

“ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် မြင်ကြတွေ့ကြရသလို အဘိုး သက် ရှည်နဲ့ ကျွန်တော်တွေ့မြင်ကြရပါတယ်၊ ဘေးကဒီပြင်လူအဘို့တော့ ဘာမှမမြင်ရဘူး ခင်ဗျာ...ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်နဲ့ အဘိုးကြီး စကားပြောဆိုကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်တယောက်ထဲ စကားပြောတာ ဆိုတာ ဘေးကလူတွေမြင်နေတော့ ကျွန်တော်ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူ တယောက်လို ထင်နေကြတာပါဘဲ”

ကျွန်တော် အဘို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ စိတ်နေစိတ်ထား အကျင့်စာရိတ္တမှစ၍ အတိတ်အနာဂါတ်ရာဇဝင်တွေကို အတော် က လေး လေ့လာတီးခေါက်ခဲ့သော တာဝန်ခံအရာရှိတယောက်ဖြစ်၍

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အစစ်ခံချက်ကို မှန်ကန်သော အစစ်ခံချက်များအဖြစ်နှင့်သာ လက်ခံခဲ့ရပေ၏။ သူ၏ပြောဆိုနေကြ လေယူလေသိမ်းမှုစ၍ မျက်နှာအမူအယာမှာလည်း သာမန် အချိန်အတိုင်း ခါတိုင်းအချိန်အခါများ မှန်ကန် အခြေအနေမျိုးကို တွေ့ရှိနေသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့စိတ်မပေါက်မပြန်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် အတည်ပြုလက်ခံရပေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ထူးဆန်းသောလူတယောက်၏ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များအနေနှင့်သာ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်ယူခဲ့ပြီး၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ ‘သာမန် အခြေအနေမျိုး’ ထားကာ လုပ်စရာဆောင်ရွက်စရာ စစ်တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ပြီး အချိန်များကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ခေတ်တွေကလည်း တခေတ်ပြီးတခေတ် ကျော်လွန်ခဲ့ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ရဲဘက်များ၏အသက်တွေကလည်း ခေတ်တွေပြောင်းသလို ရင့်ရော်ခဲ့ကြပါပေပြီ။ ကျွန်တော် အဘို့၌ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ခေတ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းတွင် တပ်မတော်တွင် ဆက်လက် အမှုမထမ်းတော့ဘဲ အပြင်လောကတွင် စာရေးကြီးလုပ်ငန်း၊ မိဘလုပ်ငန်းဟောင်း ဖြစ်သော သစ်လုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားရှာဖွေကာ ခတ်အေးအေး လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဆောင်းဦးပေါက်နေ့တနေ့ နံနက်တွင် ရှမ်းပြည်မြော်ပိုင်းမှ လဘက်ခြောက်နှင့် ရှမ်းပြည်ကုန်များ သွားရောက်ဝယ်ယူခဲ့သော ကျွန်တော်နှင့် အင်မတန် ရင်းနှီးသူတဦးသည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ကြွရောက်လာပြီး အတော်ဟောင်းနွမ်းနေသော အထုပ်ကြီးတထုပ်ကိုပေးအပ်ပါသည်။

“ကိုးခန်းနယ်က မိတ်ဆွေတဦးက ကျွန်တော်ဆီကို ဟောဒီ လိပ်စာပါတဲ့ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဆီကို ဆက်ဆက်ရောက်အောင် ပို့ပေး

ပါဆိုလို့ လိပ်စာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး လိပ်စာဖြစ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်ဆွဲယူလာခဲ့ပါတယ်”

သူ့လက်ဝယ်၌ ဖော်ပြပါ အတော် ဟောင်းနွမ်းနေသော ရှမ်းစက္ကူများနှင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ထားသည့် ထူးဆန်းပုံရသော အထုပ်ကြီးကိုရည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထုပ်ပေါ်မှမိုင်ရောင်တွေ့မှိန်လွန်းသည်ကြောင့် မနည်းဖတ်ရှုရသည်။ မြန်မာစာလုံးများကို တလုံးချင်း ဖတ်ရှုလိုက်မိသည်တွင် ကျွန်တော်၏နာမည်ရင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ခတ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ခတ်ရှင်းရှင်းလက်ရေးလက်သားများကိုကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်နေသည်ကြောင့် အတန်ကြာ အာရုံပြုကာ ပြန်လှန်၍စဉ်းစားလိုက်သည်တွင် မေ့ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်နေသည့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ လက်ရေးလက်သားများ ဖြစ်ကြောင်းကို သတိရမိလိုက်ပါသည်။

“တဆိတ် ပြောစမ်းပါအု်းဗျ... ဒီအထုပ်ကြီးကို ဦးဘသက်ဆီ တဆင့်ပေးအပ်တဲ့ ရှမ်းပြည်က မိတ်ဆွေလက်ထဲမှာ ဘယ်လော့ကြာရောက်နေပြီလဲဆိုတာ”

ကျွန်တော်သည် အထုပ်ကြီးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သည်တွင်....

“သူ့လက်ထဲမှာလဲ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး လက်ခံထားရသတဲ့၊ ဝန်နယ်အတွင်းဘက်ကပြန်လာတဲ့ ကျောက်သွေးပွဲစားတဦးက ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတဲ့၊ အဲဒီလူလဲ နောက်တချီ ဝန်အတွင်းနယ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတာ ခုအထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးတဲ့ခင်ဗျ၊ လဘက်ခြောက်ကုန်သည် ဦးဘသက်က အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စံနစ်တကျချီနှောင်ထားသော ပိုးကြီးစက္ကလေးများကို အိတ်ဆောင် ခါးကလေးတလက်နှင့် ဖြတ်တော့ကာ တလွှာ

ချင်း ဖွင့်၍ အတွင်းမှပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။ အပေါ်
ရံမှ ချီနှောင်ထားသော ပိုးကြီး အဝါကလေးများမှာ အမြင်သေး
သလောက် အင်မတန်မှပင်ခိုင်ခန့်နေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိပါ
သည်။ ရှမ်းစက္ကူထူထူအပတ်ကြီးအဆုံး၌ အင်မတန်လှပသော ရှမ်း
လွယ်အိတ်ကြီးတလုံးကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရပေ၏။ ရှမ်းလွယ်အိတ်
ဆိုရာ၌ ပိုးချည်ကိုလှပစွာအကွက်ဖော်၍ တမင်ကလာ အပင်ပန်းခံ
ကာ ယက်လုပ်ထားသော အဘိုးတန် ပိုးလွယ်အိတ် တလုံးသာ ဖြစ်
ချေ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ဖဝါးဖြင့် ပိုးလွယ်အိတ်၏ အချော
အကြမ်းကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စမ်းသပ်ပွတ်တိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ
တွင် အတော်နူးညံ့ နေသော ပိုးလွယ်အိတ်အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊
လွယ်အိတ်ကို ယက်လုပ်ထားသည့် ဒီဇိုင်းနှင့် အကွက်များ အခြေ
အနေကို ဂရုစိုက်ကြည့်မိ၏။ မန္တလေးနန်းတော် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနှင့်
မြို့ရိုးကျုံးမြောင်းတွေပေါ် လှပစွာအကွက်ကျကျ ပြီသစွာဖြင့် ယက်
လုပ်ထားပြီး မြို့ရိုး၊ တံခါးဝ၊ ပြဿာဒါ၊ မုလစ်၊ မုချွန်များဖြင့် ထီးနန်း
ဆန်လှသောသဏ္ဍာန်များကို ညှိမောင်းသော ပိုးရောင် တမျိုးဖြင့်
ယက်လုပ်ဖော်ထားပြီး အောက်ခြေ၌ ‘ဥတ္တရ’ ပူရ မြို့တော်’ ဟူသော
ကမ္မည်းစာလုံးများကိုတွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း
ကျော်နှင့် တခါက တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က သူပြောပြခဲ့သည့် မြန်မာပြည်၏
မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးမြို့တော်ကို ရုတ်တရက် ပြေးကာသတိရမိ၏။
နောက်ခံ ပိုးလွယ်အိတ်ရောင်မှာ အစိမ်းနုရောင်များတွင် နန်းမြို့ရိုး
များကို ညှိမောင်းသောပိုးနှင့် သရုပ်ဖော် ထားပြီး၊ စာတမ်းထိုးသည့်
ပိုးကြီးများမှာ ရဲတက် နဖော အနီရောင်စာလုံးများနှင့်ဖြစ်၍ အ
တော် ကြည့်၍ ကောင်းလှသော ပိုးလွယ်အိတ်တလုံးသာ ဖြစ်စေ
တော့၏။ ထိုနောက် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို စာပွဲပေါ်
သို့ အသာ သွန်းလောင်း ချလိုက်သည်တွင် ငွေကြုပ်ကလေးတလုံး၊

မိုးကြိုးကြုပ်ကလေးတလုံးနှင့် များစွာ ဆွေးမြေ့ ဖောင်းဖွမ်းနေ
သော စာအိတ်ကြီးတလုံးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ငွေကြုပ်ကလေးကို
အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရဲကနဲအရောင်တွေတမဟုတ်ခြင်းထွက်ပေါ်
လာသော နီနီရဲရဲပတ္တမြားကြီးတလုံးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“တယ်ကောင်းလှချီလား...ခင်ဗျား ပတ္တမြားကြီးမျိုး တန်ဘိုး
ကတော့ သောင်းချီနေမှာဘဲ”

ကျန်သည်ဦးဘသက်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနှင့်ပြောလိုက်၏။
ထိုနောက် မိုးကြိုးကြုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် လက်သန်း
မျှသာ တုပ်ခိုင်သော ဝါတာတာ ဆေးမြစ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏လက်ရေးနှင့်ရေးသားထားသည့် စာရွက်
ကြမ်းတခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ဆွဲကာဖတ်လိုက်ရာ....

“အနန္တသုခဆေးမြစ်၊ လိုသလိုဉာဏ်ရှိတိုင်းသုံးရန်”

ဟူသောစာတမ်းကိုဖတ်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ရှည်
ကြီးထဲမှ ရက်ရက်ရောရော ထူထပ်လှသော စာရွက်များကို အဆုံ
တဩ ကိုင်တွယ်ကာ အပေါ်ဆုံးမှအရောင်တွေခတ်ပျတ်ပျက်ဖြစ်နေ
သည့် စာရွက်တရွက်ကိုအသာမ,ကာ နေရောင်တွင်တလုံးချင်းဖတ်မိ
လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ လက်ရေးလက်သား စာလုံး
များကို တွေ့ရပြီးနောက် ကျွန်တော်အဘို့ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း
ကျော် တကြိမ်တခါက နှစ်ယောက်ချင်းပြောခဲ့ကြသော နာမ်ဝါဒ
သို့မဟုတ် စိတ်တံခိုးသတ္တိများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ
များထက် ယခုစာပေါ် အကြောင်းအရာ များမှာ ဆယ်ပြန်လောက်
မယုံကြည်နိုင်စရာ အချက်အလက် အကြောင်းအရာများနှင့် ပြည့်
နှက်နေကြောင်းကို နားလည်မိလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ပန်းတိမ်လက်ရာဘဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရေ ဗမာ ပြည်က ပန်းတိမ်ဆရာကောင်း တွေကို ပြရရင် တအံ့တဩ ဖြစ်နေ တော့မှာဘဲ”

လူရည်နဲ့ စပ်ပုံရသော ဦးဘသက်သည် ငွေကြပြုံးမိုးကြိုးကြပြ ကလေးကို နီးကပ်စွာကြည့်ရှုရင်း သူ၏ မျက်လုံးကြီးတွေသည် ယိုး ဒယား ပန်းခက်တွေ ရုပ်လုံးတွေဖော် ထားသည့် အကွက်စိပ်လှသော ပန်းတိမ်လက်ရာများကို ဂရုတစိုက် လေ့လာနေကြောင်းကို တွေ့ လိုက်ရပေ၏။

“တဆိတ်ကြည့်စမ်းပါခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ ပန်းခက်နေရာမှာ အပြင် က တမျိုး အတွင်းကတမျိုးထုလုပ်ထားတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီက နွယ် နဲ့ ဒီဘက်က ပန်းဖူးဆက်ပုံဟာ ကျွန်တော် တွေဘူးတဲ့ ပန်းတိမ် လက်ရာတွေထက် အပြစ်အချက် သာနေတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒီ ဘက်က သံလျက်ထမ်း ဘီလူးရုပ်မျက်နှာဟာ တကယ် အသက်မဝင် ဘူးလား၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ရော၊ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ရော ဘယ်လောက် အချိုးအစားကျပြီး ခက်ထန်နေသလဲဆိုတာ”

ကျွန်တော် အဘို့ ပန်း တိမ် ပညာ ကို ကောင်းစွာ နားမလည် သော်လည်း ကြပြုံးကလေးနှစ်ကြပြုံးမှ ပန်းတိမ်လက်ရာမှာ အင်မတန် ကြည့်ရှုကောင်းကြောင်းကိုမူ ရိုးသားစွာဝန်ခံရပေမည်။ ကျွန်တော် အဘို့ ပြတိသျှ နယ်ခွဲအစိုးရ တော်လှန်ရေး၌ လည်းကောင်း၊ ဖက် ဆစ် တော်လှန်ရေး၌လည်းကောင်း၊ တက်ညီလက်ညီ သတ္တိရှိရှိနှင့် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးမှပေးအပ်သည့်အမိန့်နှင့်တာဝန်ကို ကျေပြန်စွာ ထမ်းထောင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ရဲ့ဘော် ကောင်း၊ တပ် မျှူး ကောင်း တယောက်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်ကို တစ်မိမ့် သတိရနေ ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှတဆင့် လားရှိုးမြို့ရှိ ခြေလျင်

တပ်ရင်း(၇)သို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ ဒု-တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ ပုံများ၊ ထိုမှ သူတို့ စစ်ဌာနချုပ်မှ အထူးလျှို့ဝှက်သည့် အမိန့်နှင့် နယ်ခြားဒေသတရပ်သို့စစ်ဆင်ရေးတာဝန်တရပ်ကို ပေးလိုက်ကြောင်း ကိုလည်း အရိပ်အမြှောက်လောက် ကျွန်တော်သိခဲ့ရ၏။ ထိုလျှို့ဝှက် စစ်ဆင်ရေးစီမံ ကိန်းအရ ကျွန်တော်၏ တပ်မဟာမှ လက်ရွေးစင် ရဲ့ဘော်သုံးယောက်ကိုထုတ်ကာ လားရှိုးရှိ တပ်(၇) သို့ အမြန်ပို့ လွှတ်ခဲ့ရခြင်း ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်လည်၍ သတိရမိ၏။ ကျွန် တော်နှင့် မသက်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်သည့် စစ်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ ဗိုလ် ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ လုပ်ငန်းစဉ်များ၊ စခမ်းသိမ်း နိဂုံးချုပ် လုပ်ငန်းစဉ်များကို ကျွန်တော် အနေနှင့် ဂရုမထား နိုင်တော့ဘဲ အမှတ်တမဲ့ပစ်ထားခဲ့ရပေ၏။ ထိုနောက်မှ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့် ကျွန်တော် အဘို့ ယခုသူ ဆီမှ တမင်ကလာ ပေးပို့ လိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် စာရွက်စာတမ်း အထုပ် ကြီးကို ရရှိမှုသာ အဆက်သွယ်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏အပေါ်၌ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် သည် ဆရာသမားအဖြစ် အတော် သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာဖြင့် ခင် မင် ရိုသေမှုရှိကြောင်းမှာ သူ၏ လက်ရေးလက်သားနှင့် စာများက သက်သေခံနေစေပြီး၊ သူ၏တွေ့ကြုံခံစားရသည့် သာမန်လူတွေအဘို့ မယုံကြည်စေနိုင်လောက်အောင် အင်မတန်ထူးဆန်းလှသည့် သူ၏ အထုပုတ္တိုများကို ကျွန်တော် အား အထူးယုံကြည်အားကိုးစွာဖြင့် ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ အစီရင်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်၏လက်ဝယ် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားခဲ့ရပေ၏။ ယခု အချိန်တခါမျိုး၌ ကျွန်တော် အဘို့ ထူးဆန်းထွေလာ ဤကမ္ဘာ လောကကြီးအတွင်းမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ တကယ် ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းများကို စာပေပရိသတ်များသို့ တဆင့်တင်ပြ၊ ဖော်ပြ

အစီရင်ခံရန်အချိန်အခါဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆ သဘောပေါက်ပါ သဖြင့် လူတသန်းလျှင် တယောံမျှမဖြစ်ဘူးသော အထူပွတ္တိ ဇာတ် လမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ရင်း ဖေပြီအစီရင်ခံအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများ၏ သက်သေခံချက်

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ပဋ္ဌမဦးဆုံး စာ ရွက်ကို တလုံးချင်း လေးလေးနက်နက် ဖတ်ရှုလိုက်မိပါသည်။

သို့ ဗိုလ်မှူးကြီးတာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်) ပျဉ်းမနားမြို့။

မှ ဥတ္တရံ ရပုမြို့တော် သီးတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၁-ရက် ၁၃၁၆-ခုနှစ်။

အနန္တောအနန္တ ငါးပါးကို ဦးထိပ် ပန်ဆင်လျက် အစီရင် ခံအပ်ပါသည် ကျေးဇူးရှင် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား....

နှစ်ရှည်လများ တဦးနှင့်တဦးကွဲကွာနေရသလောံ ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ကာလအပိုင်းအခြား ကြာမြင့်ခဲ့ရသည် အ လျောက် ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနှင့် တပည့်ရဲဘော်ရင်း ကျွန်တော် အား မှတ်မိချင်မှမှတ်မိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အ နေဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး၏စစ်ပညာရပ်အစုံအလင်တို့ကို ကြားဆရာ၊ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာတည်းဟူသောဆရာသုံးရပ်နှင့်အညီ လက်ကျ သင်ကြား ခံယူခဲ့ရသည့် ကျေးဇူးတို့နှင့် ဗိုလ်မှူး ကြီး ဆိုဆုံးမ ဩဝါဒများအပြင် မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်အရင်းခံ သဘောတရား

များကို နားဝယ်စဉ်စိုက်သံမှိုရိုက်သကဲ့သို့ စွဲမှတ်လောက်အောင် တတ်မြောက်ဆည်းပူးလာသည့် ကျေးဇူးအစုံတို့ကြောင့် ရောက် ရာ ဒေသ၊ ဖြစ်ရာဘဝတို့မှ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဆရာသမားတပ်မှူး များ၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမြဲတန်း အမှတ်တရ ကန်တော့မိပါကြောင်း။

ကျွန်တော် အား လွတ်ရာကျွတ်ရာ ကောင်းရာသို့ အေးချမ်း သာယာမှုသုခအစုံကိုခံယူကာ ကျန်ရှိနေသေးသော တိုင်းပြည် ထူထောင်ရေးတာဝန်ရပ်များကို မထမ်းဆောင်လစ်လပ်ခဲ့မိခြင်း ကြောင့် တကိုယ်ကောင်းသမားဟူ၍ ဗိုလ်ကြီးများ အပြစ်တင် လျှင်လည်း ရဲဘော်ကောင်းပြီသစွာဖြင့် ဦးလည်မသံ၊ ခံယူပါ တော့သည်။ ကျွန်တော်၏လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိဒေသနှင့် ပတ်ဝန်း ကျင်တို့မှ တရားတဖဝါးမှ မခွါနိုင် မရုံးဖယ်နိုင်သည့် အခြေ အနေတို့ကြောင့် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးတို့အတွက် စိတ်ဆန္ဒသာ ရှိပြီး ကိုယ်ကာယမှာ မပါမရှိနိုင်တော့ပါ။ အနူးအညွတ် ခွင့် လွတ်ပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်၏အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် ရေးသားဖေပြီရလျှင် ဗမာတလွှား၌ အံ့မခန်းလောက်အောင် ဆန်းကြယ်လှသော အဖြစ်အပျက်တရပ်အနေနှင့် ကြားသိရသူ ဖတ်ရှုရသူများအဘို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုခံစားစေပြီးနောက် နောင် လာ နောက်သားများအဘို့ ရှေးပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီး များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် မြန်မာပညာရှိကြီးများ၏ အထူးလျှို့ဝှက် သလောက် နက်နဲသိသိပ်လှသည့် ပညာရပ်များအကြောင်းများ ပါ အထူးဗဟုသုတပညာရပ်များအဖြစ်နှင့် ပြန့်ပွားပေါ်ပေါက် ကာ ဗုဒ္ဓ ကိုယ် တော် မြတ် ၏ သမထ ဝိပဿနာ လောကုတ္တရာ တရားများအနေနှင့် မြန်မာသာမက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ပါ ဗုဒ္ဓ

သာသနာပြန့်ပွားနိုင်မည့်သာသနာ့အောင်နိမိတ်အရေးအခင်းကို ပါတုက်ဆသဘောပေါက်မိခြင်းကြောင့် ဤကျွန်တော်၏လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည့် ကိုယ်တွေ့ အထုပ္ပတ္တိ ပညာရပ်များ၊ ဖြစ်စဉ်များကို ရေးသားအစီရင်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပူးတွဲပါ အမှာစာနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်များ၊ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်ရပ်များ၊ လောက၏ ဆန်းကြယ်မှု ကံတရား၏လှည့်ပတ်ပုံ၊ နက်နဲပုံ၊ သံသရာဟူသည် အဆုံးအစ မရှိစတမ်းလှည့်လည်ခဲ့ပုံများကို မျက်ဝါးထင်ထင်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် အတွင်းရေး အထုပ္ပတ္တိများကို သက်သေထူကာ လေ့လာချင့်ချိန်ခွင့် ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် မှန်သမျှကို မှန်ကန်သော သစ္စာတရားကိုသက်သေပြုကာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်တို့ ရေးသားအစီရင်ခံအပ်ပါသည်။ အကယ်၍ အဂတိ လိုက်စားသောစိတ်ဖြင့် မမှန်မကန် ပရိယာယ် မုသားစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အကြောင်းအရာ များကို ရေးခဲ့မိသော် ဘဝထိုထိုကတစက္ကန့် တဆံချီမျှ မကွဲကွာတမ်း ဆုချီခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ပါရမီဖြည့်ဖက် တောင်တန်းကေရီသခင်မနှင့် မတွေ့ဆုံ ရသည့် ဘဝဆိုးကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရသည်သာမက ကျွန်တော်နှင့် တောင်တန်း ကေရီသခင် မ တို့ ၏ နောက်ဆုံးဘဝ အသျှင်မေဒေယျရှင်မြတ်ရှေ့ဝယ် စုံညီဆုပန် ပြည်နိဗ္ဗာန် အဓိဋ္ဌာနှင့် လွဲပါစေသတည်း။

ကျေးဇူးရှင် ဗိုလ်မှူးကြီး ကြိုက်သလို ကျွန်တော်၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းပစ္စည်းများကို အသုံးပြုရန်ပေးအပ်ပါကြောင်း။ ဥတ္တရီပူရနယ်ရှိ သယံဇာတ ပစ္စည်းအနက် အမှတ်မထင် မပြောပလောက်သော ဤပတ္တမြားတလုံးနှင့် ဥာဏ်ရှိတိုင်း သုံးနိုင်သည့်

လိုရာဆန္ဒပြည့်စေသည့် အနန္တသုခတို့ကိုလည်း ကန်တော့ လူဒါန်း လိုက်ပါသည်ခင်ဗျာ။ ပစ္စည်း လက်ဆောင် နှစ်ခု စလုံး ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် မည်သည့်အခါမှမခွဲတမ်းဆောင်ထားရန် အထူးတိုက်တွန်းလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။ ဆောင်သုံးရသော အကျိုးကျေးဇူးကို ပြောမယ့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိပါလိမ့်မည် ခင်ဗျား။ ဤကျွန်တော်၏ ရိုသေသမှုစိတ်ပြု ကန်တော့အပ်သော စာသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့ ပဌမဆုံး အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ် ရောက်ရှိသောစာလည်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အထူးအကြောင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးလောကနှင့် ကျွန်တော်တို့လောက နယ်မြေသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးများ၊ ကံတရားများ၊ ဘဝဖြစ်ရပ်များက တောကြီးတောင်ကြီးတွေ ကာဆီးသလို တရစ်ပတ်ပတ် ခြားနားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အနေနှင့် ရတနာသုံးပါး အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ထာဝစဉ် ထိပ်ပန်ဆင်ကာ ကောင်းမှုဒါနတွေပြုတိုင်း တပည့်ရင်း ကျွန်တော်ကို မမေ့ရန် အနူးအညွတ် ပန်ကြားအစီရင်ခံအပ်ပါကြောင်း။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်
ဇေယျာသီရိခမ်းမဆောင်
ဥတ္တရီပူရမြို့တော်

ကျွန်တော်သည် တုလှုပ် နေသော စိတ် လှုပ် ရှား မှု များနှင့် ရောင်းရင်းရဲဘော် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်၏ အမှာစာကို ဖတ်ကာ စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုနောက် အတော်သတိထားကာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရသည့် စစ်ဋ္ဌာနချုပ် အမိန့်စာများပါသည့် စာရွက်စာတမ်းများ အပြင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် သုံးအုပ်နှင့်တကွ မြေပုံချုပ် တချုပ်၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် လက်ရေးနှင့် အဖြစ်အပျက်များ၊ မှတ်

တမ်းများရေးသားထားသည့် စုတ်ပြတ် နေသော စာရွက်အထုပ်ကြီးကို စိတ်မောလူမောနှင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သူ၏အမှာစာထဲမှ ဥက္ကဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်တော်၊ ဇေယျာသီရိခမ်းမဆောင်စသည်ဖြင့် ခန့်ခန့်ငြားငြာ နေရပ် မြို့ရွာများကို အမည်ပေး ခေါ်ဝေါ် အသုံးပြုထားသည်မှာလည်း စဉ်းစားစရာဘရပ် ဖြစ်ပေါ်စေပြီး၊ ယုံရအခက် မယုံရအခက်နှင့် ပြဿနာရပ်များ တခုပြီးတခုပေါ်နေတော့၏။ ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အနေနှင့် သူ၏ပန်ကြားချက်အတိုင်း၊ သူ၏အလွန်ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက် သို့မဟုတ် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မယုံကြည်နိုင်အောင် နက်နဲရှုပ်ထွေးလှသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ဘဝဖြစ်ရပ်များကို စာပေလောကသို့ ပို့ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် အသေးစိတ်လေ့လာရန်အရေးကြီးအပ်သည်ကြောင့် ပဋ္ဌမဦးစွာ အခိုင်မာဆုံး သက်သေဖြစ်ကြသည့် စစ်ဌာနချုပ် အမိန့်စာများကိုတချုပ်ပြီးတချုပ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေ့လာ အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ စစ်ဌာနချုပ်တံဆိပ်၊ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်၏ လက်မှတ်၊ နေ့စွဲ၊ အကြောင်းအရာ၊ ညွှန်ကြားချက်များကို တပိုဒ်စီ တပိုဒ်စီ လေ့လာဖတ်ရှုကာ စစ်တမ်းထုတ်ဘန်သည့် အချက်အလက်များကို စစ်ဘမ်းထုတ်ကာမှတ်သားထားလိုက်၏။

ထိုနောက် ဒုတိယအရေးအကြီးဆုံး အချက်အလက်များ၊ သက်သေများ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ဟောင်း သုံးအုပ်ကို တရွက်ပြီးတရွက်လေ့လာလိုက်၏။ အရေးကြီးသော နေ့များအဖြစ်နှင့်မှတ်တမ်းတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က နိပြာတန်နှင့် မှတ်သားကာ ဖော်ပြထားခြင်းကြောင့် သူ့ခရီးထွက်ရသည့်အကြောင်းရင်း၊ ချီတက်ရန်ဌာန၊ အခက်အခဲများ၊ ပြင်ဆင်မှုများ၊ ချီတက်ရသည့်ရက်ပေါင်းများကို အသေးစိတ် တိတိကျကျ မှတ်တမ်းတင်ထားကြောင်းကိုတွေ့ရ၏။ ပဋ္ဌမနှစ်ဦးရက်စွဲပါ နေ့စဉ်

မှတ်တမ်းကို တရက်ပြီးတရက် လေ့လာခဲ့သည်တွင် အတော်အံ့ဩစရာ အကြောင်း အရာများ တွေ့ရရုံမက တချို့နေရာ၌ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်မှုများကိုပါ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထိုနောက် သူ၏ မှတ်တမ်းအကြမ်းရေးထားခဲ့သည့် စာရွက်ဟောင်းများမှ ပဋ္ဌမ ကဏ္ဍပိုင်းကို ဖတ်ရှုလိုက်သည်တွင် ပိုမို၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏လုပ်ဆောင်ခဲ့ပုံ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်များ၊ ခရီးဝေးချီတက်ရေးများ အကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာရုံမက သူ၏အထုပုတ္တိုကို ပြန်လည်ရေးသားရာ၌ ခိုင်လုံသောအချက်အလက်များ၊ စာရင်းအင်းများ၊ နေရာဌာနများ အကြောင်းတွေ့ပါ တသိကြီးရရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။

ရှေ့အဘို့၌ ကျွန်တော်ဖတ်ရှုရသည့်အနေဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အကြောင်းကို စာဖတ် ပရိသတ်များ လွယ်လွယ် ကူကူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖတ်ရှုနိုင်ရန်အတွက် စတင်ကာ ရေးသားပေါ်ပြပါအံ့။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပုံများကို ခြားမှသိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ လိုအပ်၍ အဆက်ဖြစ်နေသော အချက်အလက်များကို ဆက်စပ်ကာ အံ့ဩဘွယ်ရာကူးဆန်းလှသော ဖြစ်ရပ်တရပ်အနေနှင့်ရေးသားမှသာ စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အတွေ့အကြုံ ဘဝခရီးကြမ်း အကြောင်းအရာများ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင်ပေလိမ့်မည်တကား။

စစ်သံသရာမှ တပ်မှူးတယောက်၏ဇာတ်လမ်း

မိုးကလည်းမအုံ့ တအုံ့နှင့် စိတ်မချရသောအခြေအနေသို့ ရည်ညွှန်းလျက်...
စစ်လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေကြသော ဗမာ့တပ်မတော်သားများ

အဘို့ မမောနိုင်မပန်းနိုင် စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများကို အပြင်းအထန် ဆင်းလျက်ရှိနေတော့၏။ သူတို့၏မျက်နှာနှင့်နဖူးပြင်များမှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များကလည်း ရွာအံ့ဆဲဆဲ မာန်သွင်းကာ မဲမှောင် နေသော မိုးသားမိုးပေါက်များကို အံ့ထူပြိုင်နေသယောင်ပင်။

“တပ်စုတိုင်း၌ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရန် အသင့်ပြင်....”

တပ်စုမှူး ဒုဗိုလ်တဦးက စစ်မိန့်သံ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပေးလိုက်သည်တွင် တပ်စိပ် လေးစိပ် အင်အားရှိသည့် တပ်စုတစုသည် ဝေါကနဲ တန်းစီရန်စစ်သားတို့ထူးစံအတိုင်း အရေးတကြီး ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိမိ၏တပ်ခွဲရှိတပ်စုသုံးစု၏ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းခြင်းကို စောင့်ကြပ်စစ်ဆေးရန်ရောက်ရှိနေသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ဆီသို့ တပ်ရင်းရုံးမှ အရာခံဗိုလ်တဦးသည် အရေးတကြီး ရောက်ရှိလာပြီးနောက် အလေးပြုကာ စစ်ဌာနချုပ်တံဆိပ် အမှတ်အသားပါရှိသည့် စာအိတ်ရှည်တစ်အိတ်ကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အရေးတကြီး စာအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှအမိန့်စာကိုဖတ်ရှုလိုက်ရပေ၏။

“ယခု အမိန့်စာ ရလျှင်ရခြင်း သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းမှူးဆီသို့ အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ ကာ စစ်ဌာနချုပ်ရှိရာသို့ မှီရာရထားဖြင့် အမြန်လာရောက်သတင်းပို့ ရမည်”

ဟူသောအမိန့်စာကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဖတ်ရှုလိုက်ပြီး တပ်ရင်းမှူးရှိရာသို့ ပြန်လည်လာခဲ့ရပေ၏။

“သိပ်အရေးကြီးလို့ ခေါ်ယူပုံဘဲ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် ရေ့....အမိန့်စာအိတ်ထဲမှာလဲ အထူးလျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကြီးကပါနေတော့ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ရဲ့ တပ်ခွဲမှူး

တာဝန်ကို ဗိုလ်ကြီးသိန်းရွှေကိုလွှဲအပ်ပြီး ဒီနေ့ညရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားပေတော့။ ကြာကြာဆိုင်းလို့ ရတဲ့ အမိန့်စာမျိုးမဟုတ်ဘူးပျို....”

တပ်ရင်းမှူးလုပ်သူက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို ခရီး ထွက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိရဘဲ မိမိနဲ့မည်ကိုဖော်ထုတ်ကာ တပ်ရင်း၌ အရာရှိများစွာရှိသည်အနက် သီးသန့်ခေါ်ယူခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ စဉ်းစားရ ကြပ်နေစေတော့၏။ သို့ရာတွင် တာဝန်သည်တာဝန်ဖြစ်၍ စစ်သားတို့သည် အမိန့်မှန်သမျှကိုဦးလည်မသုံတမ်း လိုက်နာရမည်ဟူသော စစ်စည်းကမ်းဥပဒေအရ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ ချက်ခြင်း ခရီး တွက်ရန်အတွက် သေတ္တာ၊ အိပ်ယာလိပ်များကို အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးနေပါတော့၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၏ နံနက် ကိုးနာရီ အချိန်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်ရှိစစ်ဌာနချုပ် သီးသန့်ခမ်းမဆောင် တဆောင်ဝယ် ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိများနှင့် ဗမာ့တပ်မတော် ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်၊ စစ်ဆင်ရေး ဌာနကြီးတာဝန်ခံများစသည် အရာရှိကြီးများတို့ကို အစုံအညီ တွေ့နိုင်ပေ၏။ အခမ်းအပြင်ဘက်၌ အရာခံဗိုလ်တဦးနှင့် ဗမာ့တပ်မတော်သားနှစ်ဦးတို့က အခမ်းနီးပါးသို့ မည်သည့်အရာရှိအရာခံများမှ မဖြတ်သန်းရန်စောင့်ကြပ်နေသည်ကိုပါ တွေ့နိုင်ပေ၏။ တခမ်းလုံး၌လည်း အပ်တချောင်းကျလျှင်အသံကြားနိုင်ခမန်းဆိပ်ငြိမ်စွာဖြင့် အရေးကြီးလှသည့် ကိစ္စတရပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် အတွက် စဉ်းစားနေကြကြောင်းကိုလည်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် အပါအဝင် အခြားအရာရှိလေးဦးတို့ကလည်း နားလည်သဘောပေါက်မိကြပါသည်။

မကြာမီ ဂျပန်စစ်ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး တဦးက ထိုင်ရာမှ ထ၍

အရံသင့်ခေါ်ယူထားသော အရာရှိငါးဦး၏နံမည်ကိုဖတ်ကြားကာ တဦးစီထ၍ မိမိနံမည်ခေါ်တိုင်း အသင့်ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဂျပန် ဗမာ စစ်ဦးစီးမှူးများကိုပြသလိုက်ကြရ၏။

“ဗိုလ်ကြီးစောနိုင်...ဗိုလ်ကြီးထွန်းဖေ...ဗိုလ်ကြီးတိုက်အောင်... ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်...”

စသည်ဖြင့် နံမည်များကိုခေါ်ယူကာ သတိ အနေအထားနှင့် ရပ်စေ၏။ ထိုနောက် စစ်ဦးစီးမှူးများက တယောက်ချင်း မျက်နှာ အမူအယုဒ်အကဲခတ်ခြင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အကဲခတ်ခြင်းစသည့် အကဲခတ်လုပ်ငန်းများလုပ်ကာ တဦးစီ၏ရာဇဝင်များ၊ အိမ်ထောင် ရှိမရှိ၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေများကို ကျကျနနစစ်ဆေးလိုက်ကြ ပြန်၏။

ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီးငါးဦးစလုံး စစ်ဆေးစုံစမ်းချက်များ ပြီးဆုံး သွားသောအခါ ဖေပြုပါအရာရှိငါးဦးကို စည်းဝေးခမ်းမ အပြင် သို့ ခေတ္တထွက်ပြီး ညှော်ခမ်းဆောင်တွင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ကြတာလဲဗျ...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ မေးမြန်းလိုက်တာ ကလဲလွန်လို့...ဆိုကြပါအုံး”

ဗိုလ်ကြီးထွန်းဖေက စတင်ကာ ကျန်အရာရှိ လေးဦးဆီသို့ မိမိ တို့အား အရေးတကြီးခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စကား စ ရမရမေးမြန်းလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးတိုက်အောင်ကမူ ဟားကနဲတချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး... “သိပ်ခက်တဲ့ပုတွေဘဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ကာလသားရောဂါ အစအနရှိမရှိပါ နှိုက်နှိုက်ချုတ်ချုတ် ညှစ်မေးနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ လက်မောင်းကြွက်သားတွေကိုလဲ ဖိညှစ်စမ်းသပ်သေးတယ်၊ ဘာလဲ ဘဲ...နဘမ်းသတ်လေ့ ကျင့်ခက်ဆင်းခိုင်းမလို့နဲ့ တူတယ်ဗျာ”

သူ၏သင်ကြားကို ပြောလိုက်ရာ ကျန်အရာရှိများက တခစ်ခစ် ကြိတ်မှိတ်၍ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ... အမိန့်ရရခြင်း မှီရာရထား၊ မှီရာကား နဲ့ စစ်ဌာနချုပ်ကို အရောက်ဆင်းလာရမယ်၊ နာရီမဆိုင်းရဘူးလို့ အမိန့်ရကတည်းက ကျွန်တော်ဖြင့် ပြစ်ချက်တစ်ခုတရာအကြီးအကျယ် တွေ့လို့ ဘမ်းတာဘဲထင်ပြီး ထမင်းတောင် ပြောင့်အောင်မစားခဲ့နိုင် ဘူး၊ ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုမသိ-ဘမသိ ဇာတ်လမ်းကိုခင်းနေပြန်တော့ ငိုရမှာလား၊ ရယ်ရမှာလား ဆိုတာ အဖြေကိုမတွက်နိုင်တော့ဘူး”

ဗိုလ်ကြီးစောနိုင်သည် သူ၏ချွေးစို့ လာသော စစ်အင်္ကျီ အလယ် ကျယ်သီးတလုံးကိုဖြုတ်ကာ ကြီးမားပြန့်ကျယ်သောရင်ဘတ်ကြီးကို ကော့၍ အညောင်းဆန့်တန်းလိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မကြာမီ အရာခံဗိုလ်သည် အခမ်းဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အရာရှိ ငါးဦးအနက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏နံမည်ကို ရွေးကာခေါ် ယူလိုက်ပြီး ကျန်အရာရှိများ မိမိတို့တည်းခိုသည့် အရာရှိရိပ်သာသို့ ပြန်၍ အနားယူနိုင်ကြောင်းကိုပါ ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှန်းတော့မသိဘူးဗျာ... ခေါ်ပြန်ပြီ”

အနည်းငယ်ပြုံးကာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အရာရှိ လေးဦးနှုတ်ဆက်ကာ သူ၏စစ်ဝတ်ကို ကျကျနနပြုပြင်ဝတ်ဆင်လိုက် ပြီးနောက် အရာခံဗိုလ်နောက်သို့လိုက်ပါ သွားရပါတော့၏။

စည်းဝေးခမ်းမထဲသို့ ရောက်သည့်နောက်တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော်အား ခတ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကုလားထိုင်တလုံးကို ပေးအပ် ကာ ထိုင်စေပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ဘက်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးကစတင်၍...

“ကိုင်း... ဂတိခံဝန်ချက်များပေးပေတော့”
အချက်ပေးလိုက်တော့၏။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည် စူးရှထက် မျက်သော မျက်လုံးများနှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေပြီးမှ....

“ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်....တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော်အတွက် အသက်စွန့်လှူရဲပါ့မလား၊ အတိအကျအဖြေလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့....တပ်မတော်ထဲကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ဝင်ကတည်းက ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်နဲ့ ခန္ဓာကို တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော်အတွက် စွန့်လှူပြီးပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ရင်ကိုကော့ကာ ခတ်တင်းတင်းပြောကြားလိုက်ရာ အရာရှိကြီး အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ကင်ပေတိုင်အရာရှိတဦးသည် ဂျပန်ဘာသာနှင့်....

“သိုင်းဗန်ဒိုပညာရော သင်ကြားဘူးသလား ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့....ဗမာသိုင်းပညာကို သုံးနှစ်တိတိ သင်ကြားခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဗန်ဒို-ဗန်ရှည်ပညာရပ် နှစ်ရပ်စလုံးပါအသင့်အတင့် တတ်ပါတယ်”

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးတဦးကထ၍....

“လက်တွေ့ ပညာ၊ နာမင်းလုံးပညာ၊ ရေကူးပညာတွေရော တတ်ခဲ့သလား”

“အသင့်အတင့်တော့တတ်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လက်တွေ့ ကို ကျကျနန ထိုးသတ်ခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော် ဝိတ်တန်းမှာ ချီ ဝီယံ ဖြစ်ဘူးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ.... မြင်းစီး တတ်သလား၊ ကြိုးတန်း လျှောက်တတ်သလား”

ခရီးဝေးချီတက်ခြင်း လေ့ကျင့်ခင်းရှိမရှိ ထပ်ဆင့်မေးခွန်းများသည် တဖွဲဖွဲကျရောက်လာသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်

သည် စဉ်းစားကာ တလွှာခြင်းဖြေကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မြင်းစီးတတ်ပါတယ်၊ ကြိုးတန်းတော့ ထိ ထိ ရောက်ရောက် မလျှောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကြိုးစကိုဆွဲပြီး တက်ချီဆင်းချီ လေ့ကျင့်ခင်းတော့ ကျင့်ခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ခရီးဝေးချီတက်ရေးအတွက် ငယ်စဉ် ကတည်းက မိုင်သုံးလေးဆယ်ကို မနားမနေတမ်းလှည့်လည်ပြီး အမဲပစ်လေ့ကျင့်ခင်းတွေ လုပ်ခဲ့ဘူးပါတယ်”

ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်မှူးကြီးသည်....

“တံတား ဆောက်တတ်သလား၊ ဒိုင်းနမိုင်း ထောင်နည်း အကြောင်း နားလည်သလား၊ တောင်အနိမ့်အမြင့်တိုင်းထွာတတ် သလား....”

မဆီမဆိုင်သည့်မေးခွန်းတွေကို မေးလာပြန်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်....

“တံတားမဆောက်၊ ဗုပ်တတ်ပါ၊ ဒိုင်းနမိုင်းအကြောင်း မလေ့လာခဲ့ဘူးပါ၊ တောင်တိုင်း ကရိယာ အကြောင်းတော့ နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ဘူးပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ လက်ထပ်မဲ့ အမျိုးသမီး၊ စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးများရှိသလား၊ တရားဝင်ဇနီးမဟုတ်သော်လဲ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ချစ်ကျမ်းဝင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရှိမရှိသိချင်တယ်”

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးကမေးမြန်းသည်တွင်....

“ကျွန်တော် မှာမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အားလုံးကင်းရှင်းပါတယ်ခင်ဗျား”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏အဖြေကို အရာရှိကြီးများက များစွာ သဘောကျသွားကြတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး....ဝိုင်ယာလက်ပညာတတ်ခဲ့သလား”

“မတတ်ခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

မကြာမီ အရာရှိကြီးများသည် ခေါင်းချင်းရိုက်ခမန်း တီးတုံး တိုင်ပင်လိုက်ကြပြန်သည်။ မဆီမဆိုင်မေးခွန်းပေါင်းစုံကို မေးမြန်းခြင်း ခံနေရသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ အရာရှိကြီးများ၏ အခြေအနေကို မသိမသာအကဲခတ်ကာ နားတစွင့်စွင့်ဖြစ်နေရှာတော့၏။

ထိုနောက် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် စစ်ဦးစီးမှူးကြီးက ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို လေးနက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါတို့အနေနဲ့ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို အထူးတာဝန် တရပ် ပေးအပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခုအချိန်ကစပြီး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို စစ်ဦးစီးဌာနက တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ် အမိန့်ပေးမယ်။ ခုလိုခေါ်ပြီးစစ်ဆေးတာတွေကို အထူးလျှို့ဝှက်ထား ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဟာ ဒီကရှေ့ ကို လုပ်ရကိုင်ရတာ မှန်သမျှ ပြင်ပသို့ပေါက်ကြားမှုမရှိစေရဘူး။ ရေငုံထားရမယ် ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်အတိုင်းပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“နိပုန် စစ်ဌာနချုပ်က အရာရှိကြီးတွေ နောက်ကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်လိုက်သွားပြီး သူတို့ကြပ်မတ်သင်ကြားတဲ့ ပညာ ရပ်တွေကို ရက်ပိုင်း-လပိုင်းအတွင်း အပြီးသင်ကြားရမယ်။ ခုအချိန် ကစပြီး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို နိပုန်စစ်ဘက်ကို ခေတ္တ လွှဲ အပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုင်း... သွားဘို့အသင့်ပြင်”

ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည် တိကျ ပြတ်သားသော အမိန့်ကို ပြော ကြား ကြေငြာလိုက်ပါတော့သည်။

လျှို့ဝှက်သင်တန်းကျောင်း

“ဟေ့-ဆာတိုဟန်ချို... ဘယ်နှယ် ဒီဗမာတပ်က လေ့ကျင့်ခင်း ပြင်းထန်လှချိလား၊ ဒို့မျက်စေ့ အောက်မှာ တခါမှ တပ်နား နေတယ်ဆိုတာမတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ ဘယ်လိုတပ်ဖွဲ့မျိုးလဲဘဲ”

မြင်းတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့မှ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတဦးက သူ၏ ရောင်းရင်း ဂျပန်တပ်စိပ်မှူးတဦးအား လက်တို့၍လှမ်းကာမေးလိုက်၏။

“စဉ်းစားစရာဘဲ အိုတန်နီ ဟန်ချို... ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ဒို့ တပ်ဖွဲ့လို ထမင်းချက်တဲ့မီးဖိုကြီးမထားဘဲ ကိုယ် ဖါသာချက်စားရ တယ်။ တခါ မြင်းတွေဆေးထိုးရင်း သူတို့စခမ်းနား ဖြတ်သွားမိလို့ သူတို့တပ်ဖွဲ့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ဗမာအရာရှိရော၊ ဂျပန် အရာရှိတွေရော သူဗမာတပ်တွေကို နာရီကိုကြည့်ပြီး အရေးတကြီး ထမင်းချက်ခိုင်း နေတာတွေရတယ်။ ကိုယ် ဟန်းဂိုး(ထမင်းချိုင့်)နဲ့ ကိုယ် မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ချက်ပြုတ်နေရတယ်”

“စက်မှုလက်မှုတပ်ဖွဲ့တွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဆာတိုဟန်ချို။ မကြာမကြာလဲ စက်သေနတ်၊ ရိုင်ဖယ်၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ လက်ပစ်ဗုံး တွေ ပစ်တယ်။ တပတ်ကို စက်ပစ်လေ့ကျင့်ခင်း သုံးကြိမ်လောက် ဆင်းရတယ်ဆိုတော့ ဒို့နိပုန်တွေထက် ပစ်ခတ်မှု သင်တန်း များ တယ်”

“အစဉ်းစားရ ကြပ်တယ် အိုတန်နီ ဟန်ချို... ခါတိုင်း ခါတိုင်း ဗမာတပ်တွေကို အပြင်ထွက်ခွင့်လုံးဝမပေးတဲ့အပြင် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့အချင်းချင်းတောင် စကားပြောခွင့်မပေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီတပ် ဖွဲ့က ရဲဘော်တွေဟာ ခရီးရှည်ချီတက်ဘို့ ကားကြီးတွေနဲ့ တင်တင်ပြီး သိန္နီက ခြေလှင်ဆင်ပြီး၊ ကွတ်ခိုင်ဘက်ကို ခဏခဏ သွားကြတယ်။ တခါက ရိက္ခာပို ရင်းကြုံတာနဲ့ သူတို့ကိုနီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ခွင့်ရတယ် ဗမာတပ်သားချီဆိုတာတွေ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်။ သိန္နီက ကွတ်ခိုင်လမ်းတနေရာမှာ သူတို့ဒိုင်းနမိုင်းခွဲတဲ့ လေ့ကျင့်ခင်းလုပ်ပုံ ဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ထွက်သွားတဲ့ဆီက မိုင်းခွဲသံတွေ တဝိုင်းဝိုင်းကြားရတယ်”

ဂျပန် တပ်ကြပ်ကလေး နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေစဉ်တွင် သူတို့ တပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဖေပြပု၊ ဗမာတပ်ဖွဲ့သည် လေ့ကျင့်ခန်း ကွင်းထဲသို့ရောက်ရှိလာပြီး၊ တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များအား နှစ်တန်းခွဲလိုက်ပြီး တပ်ခြင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်စေ၏။ ထိုနောက် သင်တန်းတပ်ကြပ်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူချင်း ဝင်၍လုံးကြတော့၏။

“ဟေ့...ဟေ့... အိုတန်နို ဟန်ချို...! တွေ့ရဲ့လား၊ လူခြင်းကပ်တိုက်ပဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေတယ်၊ ကြည့်စမ်း... ဂျပန်ဒီပညာတွေ အားလုံးတတ်နေကြတယ်၊ ရှောင်ပုံဖမ်းပုံတွေ ဒီဗမာတပ်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ဖြစ်ရမယ်”

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုကာ ခတ်လှမ်းလှမ်းက သူတို့တပ်ဖွဲ့ပိုင် မြင်းများကိုကျောင်းရင်း အကဲခတ်နေကြ၏။

“ဟေ့... ဒီနေရာမှာ ဒီပြင်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ မလာဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဂျပန်ဘာသာနှင့် ရုတ်တရက်လှမ်း၍ မေးလိုက်သည့်အသံကြောင့် ဂျပန်မြင်းတပ်မှ တပ်ကြပ်ကလေးနှစ်ဦးက ခေါင်းထောင်ကာကြည့်လိုက်ရာ ကင်းလှည့် ထွက်လာသော ကင်ပေတိုင် တပ်သားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ သူတို့၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်းရင်း၌ “ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့” ဟူသော စာလုံးနိန့်ကြီးများကို အဝေးကပ်တွေမြင်နိုင်သောကြောင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့မှတပ်ကြပ်ကလေးနှစ်ဦးသည် သွက်လက်စွာထ၍....

“ကျွန်တော်မြင်းတွေ ဒီနေရာမှာမြက်တွေပေါတာနဲ့ ကျောင်းနေပါတယ်”

ခုငါးမိနစ်အတွင်း မြင်းရောလူရော ဒီနေရာတိုက်ကထွက်သွားပါ...ဒါအမိန့်ဘဲ၊ နောက်ထပ်ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး”

ကင်ပေတိုင်တပ်သားတဦးက တင်းမာသောမျက်နှာနှင့် နေခံဆုံးအမိန့်ပေးလိုက်မှ ဂျပန်တပ်ကြပ်နှစ်ဦးသည် သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်မြင်းထိမ်းရဲဘော်များနှင့် မြင်းများကို ချက်ခြင်းသိမ်းကာ အပြေး အလွှားထွက်ခွါသွားကြတော့၏။ သွားရင်း တပ်ကြပ်နှစ်ဦးသည်....

“အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့တပ်ဖွဲ့ ဟေ့...ဒါကြောင့် ကင်ပေတိုင်တွေ ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြပ်ပေးရတာ”

အချင်းချင်း မှတ်ချက်ချလိုက်ကြ၏။

လျှို့ဝှက်စွာ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေကြသော ဗမာ့တပ်မတော်တပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့မှ ရဲဘော်များသည် ထိုင်ရသည်- နားရသည် မရှိစတမ်းတခန်းပြီးတခန်း ပြင်းထန်ပင်ပန်းလှသော လေ့ကျင့်ခန်းများ ဆင်းနေရခြင်းကြောင့် အချင်းချင်းနောက်ပြောင်ကာမျောလောင်းတပ်ဖွဲ့ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြတော့၏။ အကြောင်းမှာ အငြိမ်ဟူ၍ တစက်ကလေးမှပင် မနေရ-မအားရသောကြောင့်တည်း။

“ကဲ-ကဲ...ထိုင်ကြ-ထိုင်ကြ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ရုံးခမ်းထဲသို့ အသီးသီး ဝင်ရောက်လာကြသော တပ်စုမှူး သုံးယောက်တို့ကို ထိုင်ရန်ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး နေ့ည လေ့ကျင့်ခန်း ဇယားများကို ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးနေပြန်၏။ အတန်ကြာမှ ရုံးလုပ်ငန်းကိုခဏသိမ်းလိုက်ပြီးနော်....

“ဘယ်နှယ်လဲ...ဗိုလ်ညွှန်မောင် တပ်စုက ရဲဘော်တွေ အခြေအနေ”

“ပင်ပန်းခံနိုင်မှုတွေ အတော် ရှိလာပြီခင်ဗျ၊ ရဲဘော်တွေက တော့ အတော်ချောင်ကျသွားကြပါတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခါစကတော့ သူတို့စိတ်ဓါတ်မကျအောင် မနည်း ထိမ်းသိမ်းထားရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဘယ်တပ်ဖွဲ့မျိုး ရောက်နေသလဲဆိုတာ ခဏခဏ

ပြောသံ မေးသံတွေကြားခဲ့ရပါတယ်။ ခုတော့ ခံနိုင်စွမ်းရှိနေပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဒီဘက်က ဗိုလ်စံလှဘော်ကရော ဘယ်လို အခြေအနေရှိသလဲ”

“ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်ဖွဲ့ တွေထဲမှာ အပင်ပန်းအခံနိုင်ဆုံး၊ စစ် ပညာအဘက်ဘက်က တတ်မြောက်တဲ့တပ်ဖွဲ့၊ ဒါတောင် မကသေးဘူး ခင်ဗျာ။ မိုင်းခွဲအတတ်၊ ကြေးနန်းအတတ်၊ အသံဘမ်းအတတ် ပြီးတော့ တောတွင်းအခြေခံပညာရပ်များ ကျွမ်းကျင်နေရာမှာ နှစ်တပ်ဖွဲ့ မရှိတဲ့တပ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တွေ့ရှိရပါပြီ။ ဒီတပ်ဖွဲ့ကို အထူးတာဝန်နဲ့ ပို့ စကတော့ ကျွန်တော်လဲ အတော် စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ အသားကျသွားတော့ ကိုယ် ကိုယ် ကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော်အတွက် အသက် ပေးလှူခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ဖြစ်ကြလို့ ဒီလောက်ပင်ပန်း တာတော့ ခေါင်းထဲမှာမထည့်သင့်ကြပါဘူးလေ... ဟောဒီဘက်က ဗိုလ်စိန်ပန်းကရော တပ်စုအခြေအနေ အစီရင်ခံပါအုံး”

တပ်စုမှူးသုံးဦးစလုံးပင် အရပ် အမောင်းရော ကာယ ဗလပါ တညီတည်းလိုပြေးနေခဲ့ကြသော အခြေအနေမှန်ကိုတွေ့နိုင်ပေ၏။

“ကျွန်တော် တပ်ရဲဘော်တွေက ခဏခဏမေးနေတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်စုကရဲဘော်တွေ လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုး၊ ကြိုး တန်း တွယ်ပြီး တတောင်နဲ့ တတောင် ဖြတ်ကူးရတာယေ၊ ချောင်း ရေနက်ထဲမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနဲ့ ကူးခဲ့ရတော့ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီး၊လက်တွေ့လဲ ခြောက်လုံးပြုူး၊ ရိုင်ဖယ်၊ စက်သေနတ် အကြီးအသေးကစပြီး ရောမဒုကြီးတွေပါကိုင်တွယ်ပြီး မိနစ်ပိုင်း အ တွင်း အိမ်ယာဆောက်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အသားမာတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီတဲ့ခင်ဗျာ။ လူခြင်း ပူးကပ်တဲ့ တိုက်ပွဲဆိုရင်လဲ လက်သီး

ဒါ့သုံးပြုနည်း၊ လက်ဝါးစောင်းအသုံးပြုနည်း၊ လှံစွပ်အသုံးပြုနည်း ခါးက ခါးပါတ်ကို အသုံးပြုနည်း၊ ဗန်ဒိုနည်း၊ ဂျူဂျစ် ဖွဲ့နည်းနဲ့ ရန်သူကို အသံတချက်ကလေးမှမထွက်အောင် ဖမ်းသတ်နည်းတွေ ပါ သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီတဲ့။ ဒီပညာရပ်တွေကို တပ်မတော် အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေ ပဲ့တွေ့လက်တွေ့ အသုံးပြုရပါမလဲတဲ့၊ မေး နေကြပြီ၊ တသိကြီးဘဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်... မေးလဲမေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါဘဲ၊ ဗိုလ်ကြီး စိန်ပန်းလဲ ရောက်ခါစနဲ့ မတူဘူး အတော်ချောင်ကျသွားတယ်.... မှန်းစမ်း.... ကျုပ်တို့ကစပြီး ဒီအထူး တပ်ဖွဲ့ကိုဖွဲ့ပြီး လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းခဲ့တာ သီတင်းကျွတ် လဆန်းကဆိုရင် ပြာသိုလပြည့်ကျော်ပြီ လေးလထဲရောက်ခဲ့ပြီမို့ ရဲဘော်တွေအသားကျလောက်ပြီ၊ ဒီလော့ အပန်းတကြီးခံပြီး လေ့ကျင့်ခန်းယူခဲ့ရတာ သူတို့လက်တွေ့လုပ်ချင် ကိုင်ချင်ကြမှာဘဲ၊ ဒါသဘာဝကျပါတယ်”

တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှင့် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ရဲဘော်တွေသာမကဘူး ဗိုလ်ကြီး... အမှန်းအတိုင်းကလဲ ကျွန် တော်တို့ တပ်စုမှူး သုံးဦးစလုံးက ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ရမဲ့ အရေးကို ကြိုတင်အရိပ်အမြှင်လောက်တော့ သိချင်ကြပါတယ်... အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တရပ်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ဆိုတာစာ တော့ ကျွန်တော်တို့တပ်စုမှူးတွေ သီးသန့်ခေါင်းခေါက်ပြီး ရွေး ခေါ်ကတဲက ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး စံလှဘော်က ရယ်မောရင်းပြောလိုက်ပါသည်တောင်....

“ကျုပ် သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ ဒီက ဗိုလ်ကြီးတွေလဲ တပ်မတော်အရာရှိကြီးတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့ အထူးလျှို့ ဝှက် ထားတဲ့အမိန့်ကို ရိုသေလေးစား စောင့်သိသော အားဖြင့် ခု

အချိန်အတွင်းမှာတော့ မပြောနိုင်သေးတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီးများ....ကျွန်တော်တို့ မကြာမတင် ကာလမှာ လုပ်ဆောင်ရမဲ့ တပ်မတော်ကပေးအပ်တဲ့ စစ်တာဝန်တွေကျရောက်ခဲ့တဲ့နောက်မှ ခု ကျွန်တော်တို့လေ ကျင့်ခင်းဆင်ခဲရတာတွေဟာ နည်းတောင် နည်း ပါသေးတယ်လို့ ဗိုလ်ကြီးများယုံကြည်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အချိန် ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ဆိုသလို ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ အပင်ပန်းခံနိုင်ရင် နက်ဖန် တနင်္ဂနွေ ဆယ် ငါးမိနစ်တိုးပြီး အပင်ပန်း ခံနိုင်အောင် အငတ်ခံ နိုင်အောင် လေ ကျင့်ပေးကြည့် သတိပေးလိုပါတယ်။”

“ဆက်ဆက် တာဝန် ကျေပြန်ပါစေမယ် ဗိုလ်ကြီး”

တပ်စုမှူးသုံးဦးသည် ထိုင်ရာမှထကာ သတိ အနေအထားနှင့် ရပ်ပြီးနောက် တာဝန်ခံယူလိုက်ကြ၏။

“ထိုင်ကြပါ....ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ တပ်မ တော်က ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ရယ် နံမည်နဲ့ ရာဇဝင်တွေကို ယုံကြည် အားထားလို့ ခုလို အထူးတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး အခွင့်အရေးအာဏာတွေ အစုံပေးပြီး၊ လျှို့ဝှက်လေ့ ကျင့်ခင်း ဆင်းခိုင်းကြတာကို ကျုပ်တို့ နဲ့ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်တွေက အင်မတန်ဂုဏ်ယူရမယ်။ ဆထက် တံပိုးကျိုးစားကြရမယ်။ ဗိုလ်ကြီးများ ဝမ်းပန်းတသာ သိသွားဘို့ အချက်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးများဆောင်ရွက်ချက်ဟာ ကျုပ်တို့ ဗမာ့ ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ကြီးအတွက် ထိပ်တန်းကရုံးဌာနရာ အင် မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကြီးဘဲဆိုတာ မမှိတ်မသုံယုံကြည်လိုက် ကြပေတော့၊ က....သွားခွင့်ပြုပြီ....”

တပ်စုမှူး သုံးဦးသည် သူတို့၏ တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်ကို အလေးပြုကာ ထွက်ခွာ သွားကြသည်နောက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း မြေပုံကြီးကိုကြည့် ကာ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း၏ အရှေ့ မြောက်ဒေသ ဝင်ယွန်းယွန်းဆိုသို့

အစဉ်တစိုက် တနေရာပြီးတနေရာ လေ့လာမှတ်သား တိုင်းတာနေ ပြန်ပါတော့၏။ ပြီးမှ တကိုယ်တည်းပင်....

“ချီတက်ရမဲ့ နေရာကလဲ ဒီနေရာ၊ ငါနာမ်အားဖြင့် ခဏခဏဖြတ် သွားရတဲ့ နေရာတွေကလဲ ဒီတောင်တန်းတွေ၊ ဘိုးသက်ရှည် ပြော တာကတော့ တချက်မှန်ပြီဘဲလေ”

ခတ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြန်ပါတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသောနေရာများကား တောင်အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်လျက် လမ်းပန်းဟူ၍ တကြောင်းတလေမှမတွေ့ရသည့် သာ မန် လူများရောက်ရှိဘို့မဆိုထားနှင့် စိတ်မကူးဝန်သော မြည်မာပြည် အရှေ့ မြောက်ယွန်းယွန်း တရုပ်မြန်မာနယ်စပ် ချောင်အလွန်ကျလှ သော ဒေသများပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

အထူး တာဝန်ဟူသည်

တပ်စုလိုက် စံနစ်တကျတန်းစီထားသော တပ်စုသုံးစု အင်အား အပြည့်နှင့် အရံ တပ်စိပ်များအသင့်ပါရှိသည့် အထူးတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ ၏ ညီညာဖြောင့်တန်းလှသော နေရာယူထားမှု။

တပ်ဖွဲ့၏ရှေ့ ပေအစိပ်အကွာခန့်တို့တွင် အစုံအညီ ရောက်ရှိနေ ကြသော ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ် တာဝန်ခံများနှင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်တာဝန်ခံ ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးများ။

အထူးတပ်ဖွဲ့၏ နယ်နိမိတ်ဒေသတလျှောက်၌ကင်ပေတိုင်တပ်ဖွဲ့ ဝင်များသည် လှံစွပ်တပ်ရိုင်ဖယ်များတပြောင်ပြောင်နှင့် ကင်းလှည့် ကာ စောင့်ရှောက်နေခိုက်ပင်။

“အားလုံးနားထောင်ကြ....”

ဗမာ့လွှပ်လပ်ရေးတပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ် ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက

အောင်မြင်သောအသံကြီးဖြင့် စတင်ကာပြောကြားလိုက်ပြန်၏။

“ခုအချိန်ကစပြီး ရဲသော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို တာဝန်ကြီးတရပ် ပေးရ တော့မှာမို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် လေးလေးနက်နက် သတိပေးလိုက် တယ်။ ကိုယ် ကိုယ်ကို စိတ်မချဘူး၊ နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မအေးဘူး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချရတဲ့ ရဲဘော်တွေ ရှိနေရင် စောစောက ရှေ့နှစ်လမ်းထွက်ပြီးရပ်နိုင်တယ်။ မူလတပ်ရင်းတွေကို ပြန်ပို့ ပေးမယ်။ ဘာမှ အပြစ်မတင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုရဲဘော်တို့ကို ပေးအပ်ရမဲ့ တာဝန်ကတော့ ရဲဘော် ရဲဘက်ခြင်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့ ရှင်းရှင်းတိုတိုပြောရရင် နောက်ပိုင်းပြန်လမ်းမရှိဘူး၊ တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော်အတွက် ရန်သူနယ်မြေမှာ ကျဆုံးကျန်ရစ်ဘို့ဟာ ရှစ် ဆယ် ငါး ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ ခရီးလမ်းပန်း ကြမ်းတမ်းလို့၊ ရာသီ ဥတု ဆိုးဝါးလို့ ဖျားလို့ ကျဆုံးဘို့ရာ နှစ်ဆယ် ငါးရာခိုင်နှုန်းရှိနေ တယ်။ ဒါကြောင့် စောစောကကြိုတင်ပြီး ဒီတပ်ဖွဲ့ကြီးကို တာဝန် မပေးအပ်ခင်က မူလတပ်ရင်းကိုပြန်လိုက်ပြန်နိုင်တယ်။ကဲ...စဉ်းစား ချိန် ဆယ်မိနစ်ပေးလိုက်မယ်။ နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာရင် စည်း ဝေး ခမ်းထဲမှာ အသားတင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေ ပြန်ပြီးတန်းစီ ရမယ်။ အဲဒီတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ သံမဏိ ရဲဘော်တွေဖြစ်တယ်။ အထူး တပ်ဖွဲ့ကို လုပ်ဆောင်ရမဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပေးပြီးရင် ဘယ်ရဲဘော်မှ တပ်ဖွဲ့ထဲက ထွက်ခွာခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ တိတိကျကျ သတိ လိုက်ပေး တယ်။ စဉ်းစားကြ ဆုံးဖြတ်ကြ ဒါဘဲ...”

ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တပ်ဖွဲ့ကို ခေတ္တ တန်းပြုတ်ရန် အမိန့်ထပ်မံ ပေးလိုက်သည်ကြောင့် တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးထံတွင် ပန်ကြားကာ သူ၏ အထူးတပ်ကိုခေတ္တအတန်းပြုတ်လိုက်၏။ ရဲဘော်အချင်းချင်း ဆူညံ စွာ တိုင်ပင်သံ၊ ပြောဆိုသံများသည် ဆူပွက်သွားကြ၏။ တကိုယ်

တည်း စဉ်းစားနေကြသည့် ရဲဘော်များကလည်း မရှားလှချေ
“ဟေ့...ဒီဘဝရောက်မှပြင် ဒီလောက် ဒုက္ခအပင်ပန်းအဆင်းရဲ ခံပြီး လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းပြီးမှပြင် နောက်မဆုတ်တော့ဘူးဟေ့၊ ဟောဒီနေရာမှာဘဲ မတ်တပ်ကလဲပြီး သေသွား.. သေသွားကွာ... ယောက်ျားဘသားဟဲဟေ့...”

ခတ်ပိုန်ပိန်ရဲဘော်တယောက်က သူ၏စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် မျက်နှာနှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကြုံးဝါးလိုက်ရာ ဘေးက ရဲဘော်များသည်....

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော် အတွက် အသက်စွန့်ရတဲ့ အလုပ်ကွ၊ ပြန်လမ်းမရှိရော ဘာဖြစ်သေးသလဲ... သေတာဆန်းတာလိုက်လို့ ကွာ”

ဝိုင်း၍ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

“ဒီ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာမှပူစရာ မရှိတဲ့ ဥစ္စာကွာ...သားလဲမရှိ၊ မယားလဲမရှိ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်က ဒီ့ အရည် အချင်းကို အင်မတန် ယုံကြည်အားကိုးလို့ တပ်ပေါင်းစုတွေထဲက လက်ရွေးစင်ခေါင်းခေါက်ပြီး တမင်ကလာ ရွေးခေါ်ခဲ့တဲ့ အရေး ကွ၊သေရောဘာဖြစ်သေးသလဲ...ဟိုဘက် နှစ်ဘူတာ လွန်သွားပေစေ ကွာ”

ခါးကိုခတ်တင်းတင်းထောက်က အားရပါးရပြုံးရယ်လိုက်သည့် ရဲဘော်တဦးကိုလည်း ကျန်ဘေးတစိုက်မှ ရဲဘော်များက လက်ခုပ် တီးကာ ချီးကျူးလိုက်ကြသည်။

“မှန်တယ် ထင်ကျော်...မှန်တယ်၊ ယောက်ျား ဆိုတာ စွန့်ရဲ တိုက်ရဲ-သေရဲမှကွ”

အသီးသီးထောက်ခံလိုက်ကြပြန်၏။ ရဲဘော်အားလုံး၏ မျက်နှာ များကား သံမဏိရောင်ထနေကြပြီး၊ နောက်တလှမ်းမှ မဆုတ် ဟူ

သော နိမိတ်လက္ခဏာများကို အထင်အရှားတွေ့နေလိုက်ကြရ၏။
မကြာမီ အစည်းအဝေးခမ်းမဆောင်ထဲသို့ ရဲဘော်များ ရှေ့နေဘဲ
တတန်းစီ တယောက်ချင်းဝင်လာကြသည်တွင် တံခါးဝမှ တပ်စုမှူး
သုံးယောက်က ဆီးကြို၍....

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲဟေ့”

တဦးချင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်တွင်....

‘တိုက်မယ် ဗိုလ်ကြီး....ဘယ်နှစ်ခါပြန်သေသေဘဲ’

“စိတ်ချပေတော့ ဗိုလ်ကြီး၊ တပ်မတော်ရဲဘော်ဘဲ ဗိုလ်ကြီးရာ၊
ရာဇဝင်အရိုင်းမခံပါဘူး”

“သေတာဆန်းတလိုက်လို့ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ တသက်လုံး နံမည်ကြီး
ဟာ တပ်မတော် ရာဇဝင်တလျှောက်မှာ ထိပ်တန်းက ကျန်ရစ်ခဲ့မဲ့
အရေးဗျ”

စသည်ဖြင့် သူတို့၏ရက်ရောမှုနှင့်မြတ်လှသော အဓိဋ္ဌာန်စိတ်ဓါတ်
များကို တဘားဘားဖေ၍ ထုတ်ပြသသည့်အလား ပြောဆိုဝန်ခံရင်း
စည်းဝေးခမ်းကြီးထဲသို့ ရဲဝင်လှသော ခြေလှမ်းများနှင့် ဝင်ရောက်
လာကြပါသည်။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည် အချိန်
စေ့သည့်နေ့ကပိုင်း၌ အဝင်တံခါးမကြီးကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ ရဲ
ဘော်များ၏ စာရင်းဟောင်းကို ကြည့်ကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
ကျော်ဆီသို့ တချက်လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က “အားလုံးသတိ....” ဟူသော စစ်
မိန့်ကို ကြွေးကြော်လိုက်ပြီး၊ ဦးစီးဗိုလ်မှူးအား....

“အထူးတပ်ဖွဲ့ ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သား မူလ တရာလေးဆယ်၊
ငါးယောက်၊ ယခုတန်းစီ တရာလေးဆယ် ငါးယောက် အသင့်....”

သတင်းပို့ အစီရင်ခံလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီး၏မျက်နှာမှာ များစွာ

ကျေနပ်သောအပြုံးရောင်များ ပေါ်တွက်သွားပြီး....

“အားလုံးထိုင်ကြ....ဆက်ပြီးနားထောင်”

အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အခမ်းအပြင်ဘက်တလျှောက်၌ ကင်းစောင့်
နေသော ဂျပန် တပ်သားများ၏ ဘိနပ်သံများသည် ခတ်သဲသဲ
ကြားနေရ၏။

“မကြာမတင်ကာလမှာ ရဲဘော်တို့ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ တပ်မတော်
က အလွန်အားကိုယုံကြည်တဲ့ တာဝန်ကြီးတရပ်ကိုစေးအပ်ပြီး ရှေ့
စစ် မျက်နှာကို ချီတက်ကြရလိမ့်မယ်၊ ရဲဘော်တို့ဟာ သမန်တပ်ဖွဲ့
တွေထက် အလွန်အကျူးပင်ပန်းအောင် လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုး
တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး၊ တောတွင်းပညာရပ်အခြေခံတွေ၊ လက်နက် ကြီး
ငယ် ပစ်ခတ်နည်းတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေးနဲ့ အချက်ပြပညာရပ်တွေကို
တတ်ကျွမ်းအောင် နေ့ညမရွေးတမ်း မနားတမ်း သင်ယူခဲ့ရပြီး၊ အထူး
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအတွက် ရှိအပ်-တတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်တွေလဲ ကျွမ်း
ကျင် တတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီး အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓါတ် ရေး
ရာမှာ ဆိုရင်လဲ ရဲဘော်တွေဟာ သေရမဲ့ ခရီးလမ်းကိုကြိုတင် သတိ
ပေး သိရှိလျက်နဲ့ တယောက်မှနေောက်မဆုတ်တမ်း ဆုံးဖြတ်ချက်
ချခဲ့ကြလို့ မူလတပ်ဖွဲ့စာရင်းက တယောက်တလေမှ နောက်မဆုတ်
ခဲ့ကြဘူး၊ ဒါဟာ ခွဲ တပ်မတော်သားတွေအတွက် ထိပ်ဆုံးက ဂုဏ်
ယူစရာအချက်ကြီးဘဲ၊ ကိုယ်ရိုသေရမဲ့ အကြီးအကဲတွေက ပေးတဲ့
အမိန့်ကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် လေးစားယုံကြည်စွာနဲ့ တသွေမတိမ်း
လိုက်နာကြရမယ်၊ ဒါဟာ ရဲဘော်တို့ရဲ့ အသက်သွေးကြောကြီးဖြစ်
တယ်၊ ကောင်းပြီ... ရဲဘော်တို့တပ်ဖွဲ့ ချီတက်ရေးဒေသနဲ့ အထူး
တာဝန်တွေကိုတော့ တောဒီက နိပုန် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက မြေပုံ
နဲ့ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ဗမာဘာသလိုပြန်ပြီး အသေးစိတ်
ပြောမယ်၊ နားထောင်ကြ.... သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ တပ်ကြပ်တွေက

မှတ်စရာတွေရှိရင် မှတ်ရမယ်၊ မှတ်စုတွေကိုလဲ အထူးသဖြင့် ပြင်ပမှာ မပေါက်ကြားစေရဘူး၊ ရန်သူ မလိုသူတွေလက်ထဲကို မကျ ရောက် စေဘို့ အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ကြရမယ်၊ ဒါဘဲ”

နိပုန်ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမြေပုံကြီးတချစ်ကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီး၊ မြေဖွဲ့ အနီကြောင်း၊ အဝါကြောင်း၊ အစိမ်းကြောင်းများဖြင့် ရေးခြစ်ကာ ပြသထားသည့်ဒေသများ၊ မြို့များများ ခရီးလမ်းပန်းများကို ကြိမ်လုံးတချောင်းနှင့် ညွှန်ပြနေပါသည်။

“ရန်သူတရပ်တပ်တွေဟာ မဗာပြည်ထဲကို ဟောဒီအနီကြောင်း ပြထားတဲ့ဝင်ပေါက်တွေက စိမ့်ပြီးဝင်ရောက်နေတယ်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေးနေကြတယ်၊ ငါတို့တပ်တွေရဲ့ ခရီးဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း တွေကို ဖျက်ဆီးနေတယ်၊ ဒီဒေသတိုက်မှာရှိတဲ့ လဝ၊ ရှမ်း၊ ရှမ်း တရပ်၊ ကချင်၊ လီရှောအမျိုးသားတွေကို သွေးထိုးသွေးမြှောက်လုပ် ပြီး ငါတို့တပ်တွေကို ပျောက်ကြားနည်းအရ တိုက်ခိုက်ခိုင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလခန့်က ငါတို့ နိပုန်တပ်မဟာနစ်တပ်က ဒီဒေသကို အပြင်းအထန်ထိုးစစ်ဆင်တဲ့ အခါမှာ ရန်သူတပ်တွေဟာ သူတို့တရပ်ပြည်ထဲကို ဆုတ်ခွါပြေးကြပြီ၊ သူတို့ထားခဲ့တဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ရွာခံပျောက်ကြားတွေကပေါင်းပြီး ဒို့ တပ်တွေကိုပျောက်ကြား နည်းအရ အနှောက်အယှက်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ဒို့ တပ်ဖွဲ့တွေကလဲ တပ် ခဲ့လိုက် ပြန်ပြီး ပျောက်ကြားနည်းအရ စစ်ဆင်ခဲ့တယ်၊ ရန်သူဘက် က ငါးရာကျော် ကျဆုံးပြီး နှစ်ရာသုံးပန်းမိခဲ့တယ်၊ ငါတို့ဘက်က လေးဆယ် ငါးယောက် ကျဆုံးခဲ့တယ်၊ တပ်စုနှစ်စု ပျောက်ဆုံးနေ ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒို့စစ်ဌာနချုပ်က အင်မတန် တောတောင်ဒေသ တိုက်ပွဲကျွမ်းကျင်တဲ့ တပ်ဖွဲ့မျိုးတွေ ဖွဲ့ပြီး ‘တိုက်ကင်းလှည့်ပြီး’ ရက် ရှည် တိုက်တဲ့စစ်ပရိယာယ်မျိုးအသုံးပြုပြီး တရပ် ချန်ကေရှိတ် တပ် တွေကို သုတ်သင်ဘို့အမိန့်ချတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲဘော်တို့ တပ်ဖွဲ့ကို

ဖွဲ့ခိုင်းရတယ်၊ ငါတို့နိပုန်တပ်ထဲမှာဆိုရင်လဲ ရဲဘော်တို့တပ်ဖွဲ့မျိုးတွေ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး နိပုန်တပ်တွေထက် ရဲဘော်တို့ဗမာတပ် ဖွဲ့တွေက လူမျိုးဘာသာ အလေ အထစကားဟာ တပြေးထဲဖြစ်နေ လို့ ရန်သူတရပ်တပ်တွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ပိုပြီး ထိထောက် မယ် ဆိုတာ ဒို့တိုက်ချခဲ့တယ်”

“စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာနဲ့ ပရိယာယ်ကတော့ လှုပ်ရှား ပျော်ကြား စစ်ဆင်မှုနဲ့ နေရာအတိအကျမရှိဘဲ ပြေးပြောင်းပြီ ရန်သူသတင်းကို ရယူပြီး လိုက်လံ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဘဲ”

“အချိန်ကာလအားဖြင့် သုံးလမှ ခြောက်လအတွင်း ပိုင်းခြား တယ်၊ အဆက်အသွယ်အားဖြင့် ဝိုင်ယာလက်နဲ့ ဆက်သွယ်ကြရမယ်၊ သိပ်ခက်ခဲမှုရှိရင် နောက်ပိုင်းက လေကြောင်းမှ အကူအညီပေးမယ်၊ ရီက္ခာချပေးမယ်၊ ရဲဘော်အင်အား လက်နက်အင်အား ချပေးမယ်”

“ရန်သူများအင်အားအခြေခံယူရာ နယ်မြေဒေသ၊ ပဋ္ဌမ အပြင် နယ်နိမိတ်၊ ဒုတိယ ရန်သူ အခြေခံ အတွင်းနယ်နိမိတ်ကြောင်း သတ် မှတ်ရလိမ့်မယ်၊ ပဋ္ဌမနယ်နိမိတ်ဟာ ဟောဒီ ဗမာပြည် အရှေ့မြော ဒေါင် နယ်နိမိတ်ဖြစ်တဲ့ ဝ, နယ်စပ်ဖြစ်တဲ့ ဟိုပန်မြို့ရဲ့ တောင်နဲ့ မြေခံ မျဉ်းကြောင်းဖြစ်တယ်၊ ဒုတိယ နယ်နိမိတ်ဟာ ‘ပန်ကာ-ပန်လုံ’ က စပြီး အရှေ့ဘက် ‘ဖြူဖန်-စုဟက်’ ဒေသတွေက တရပ်ပြည်နယ်စပ် ဝ, နယ်မြေဒေသများ၊ ဒီကအရှေ့ကို လွယ်ဟူတောင်အရှေ့ နမ်မ ချောင်းကြီး၊ အဲဒီကတောင်ကြီးတိုက်မှာ ခိုကပ်နေတဲ့ တရပ်တပ် တွေ ထွက်ပေါက်ဝင်ပေါက်ကို ဖိတိုက်ရမယ်၊ အလားတူ နိပုန်တပ် တွေကလဲ ရဲဘော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့... မြင်းပိုင်နေတဲ့ ဒေသတွေက အသီးဆီးတိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ ရဲဘော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေဟာ တိုက်ပြီး တနေရာမှာ သုံးရထက်ကြာအောင် တပ်ဖွဲ့စခမ်းချမနေရဘူး၊ အမြဲ တန်း လှုပ်ရှားရွှေ့ပြောင်းနေရလိမ့်မယ်၊ ရန်သူအင်အားကလွဲ တရပ်

ပြည်နဲ့ကပ်နေလို့ ကြီးမားတဲ့အင်အားရှိနိုင်တယ်။ အဓိက အရေးကြီးဆုံး တရုပ်တပ်တွေရဲ့ အသက်သွေးကြော အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတဲ့လူတွေဟာ ဝ,လူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို နည်းနည်းမှ မယုံရဘူး- တိုက်ပွဲမှာမိရင် ပြန်မလွတ်ဘဲ အကုန်သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

“စစ်ရေး စစ်ရာ အရ အရေးကြီးဆုံး ဒုတိယ အချက် ကတော့ တရုပ်တပ်တွေရဲ့ မြန်မာပြည်ထဲကို ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်တွေကို ကျကျနန မှတ်သားလေ့လာခဲ့ကြဘို့ဘဲ။ တိတိကျကျသိရရင် လေတပ်က ဗုန်းကြဲပြီး သူတို့မိခိုတဲ့ကျေးရွာတွေ၊ လမ်းပန်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ကိုင်း...နားမလည်တာရှိရင် မေးမြန်းနိုင်တယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည်။ သူ၏တပ်သားများ၏ အခြေအနေကို အတန်ကြာအကဲခတ်ပြီးနောက်—

“အားလုံးနားလည်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကောင်းပြီ...ကျန်တဲ့ လုပ်ဆောင်စရာ အပိုင်းများကို ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတာဝန်ခံက ပြောကြားပါလိမ့်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါး ရိက္ခာတွေ၊ လက်နက်တွေအတွက် နိပူန် ထောက်ပံ့ရေးတပ်မကြီးက တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အချိန်ထက် တပတ်စောပြီး ရောက်အောင် ပို့မယ်။ နောက်လိုချင်တဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ မြေပူတွေ၊ မှန်ပြောင်း ဆေးဝါးတွေရှိရင်လဲ ချက်ခြင်းစာရင်းပေးကြပါ”

ရုံးအုပ်တာဝန်ကိုယူထားရသော ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကထ၍....

“သုံးရက်အတွင်းစာရင်းတင်ပြပါမယ်” အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

ထိုနောက် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်မှ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည်....

“ဒီအချိန်ကစပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို အပြင် ထွက်

သွားခွင့်မရှိစေရဘူး....သက်ဆိုင်ရာတပ်မှူးရဲ့ အမိန့်တစုံတရာမရဘဲ အပြင်ကိုမခိုင်းမစေရဘူး။ လိုအပ်တဲ့ နယ်ခြားဒေသက လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားတတ်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ယခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ် တပ်စိပ်လိုက် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ဘာသာစကားတွေ သင်ကြားပေးကြ။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဆီကို မကြာခင် လမ်းပြခေါင်းဆောင်နဲ့ စကားပြန်ထွေလဲ ရောက်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို ကိုယ်ပေါင်း စိတ်ခွါရရှိမယ်။ မယုံကြည်ရဘူး။ တပ်ဖွဲ့ထဲက ဘာသာစုံတတ်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ထပြစမ်း”

ရဲဘော်ဆယ်ယောက်သည် သွက်လက်စွာထ၍ရပ်ပြလိုက်ကြ၏။

“ကောင်းပြီ...မင်းတို့ဟာ တပ်ဖွဲ့ရဲ့ နားတွေ၊ မျက်စေ့ တွေ နော် သူများတွေထက် မင်းတို့ကတာဝန်ကြီးတယ်။ စကားပြန်တွေရှေ့မှာ မင်းတို့က ဘာသာစကား တခုတလေမှမတတ်တဲ့ဟန်မျိုး ဆောင်နေရမယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ဆယ်ယောက်က ဘာသာပြန်တွေ၊ လမ်းပြတွေထဲမှ ရောနှောပြီး သူတို့ အတွင်းရေးတွေ၊ လျှို့ဝှက် တွေကို တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရမယ်။ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်အတိုင်းပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဗမာစကားသံခတ်ဝဲဝဲနှင့် တပ်ကြပ်တဦးဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ စစ်ရေးစစ်ရာ ဆွေးနွေးပွဲကို ဒီတွင်ဘဲရပ်နာ လိုက်မယ်”

“တင်နော်ဟေကာ ဘန်ဇိုင်း”

“နိပူန်ဘိရုမာခွဲနံ ဘန်ဇိုင်း”

ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးငယ်များရော၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးအရာရှိကြီးငယ်များနှင့် တပ်သားများက တခဲနက် ကြွေးကျော်လိုက်ကြပါသည်။

အောင်တံခွန်စစ်ဆင်မှု

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့် တပ်စုမှူးသုံးယောက်အဖွဲ့ အိုင်
မတန် အရေးကြီးသော ကာလဆိုးသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပါပြီ။ လို
အပ်သော လက်နက်များ၊ စစ်ပစ္စည်းများ၊ အေးဝါးများ အတွက်
အချိန်မီရောက်ရေးအတွက် လုံးပန်းအားထုတ်နေကြသည်မှာတမျိုး
ရဲဘော်ရဲဘက်များ ကျန်းမာမှုကျပ်ပြည့် တင်းပြည့်ရှိစေရန် အထူး
ဂရုစိုက်ရသည်မှာတဖုနှင့် အနားမရှိနိုင်အောင်ရှိချေ၏။

‘အောင်တံခွန်စစ်ဆင်ရေး’ အကြောင်းပြု၍ “သူရ” စစ်အမိန့်
ပြန်တမ်းအတွက် လိုအပ်သောစာရင်းများ၊ ဆက်သွယ်ရေးကရိယာ
များ၊ ခိုင်းနမိုင်းသေတ္တာများ- ကရိယာစုံများ၊ မနီလာကြိုးခွေများ
ပေါက်တူး-ပေါက်ဆိန်စသည့် တောတွင်းသုံးကရိယာများနှင့် သယ်
ယူ ပို့ဆောင်ရေးတပ်ဖွဲ့မှ ပေးပို့လိုက်သည့် ဝန်တင်ကား၊ တပ်စု
အတွက်ပါ ပြင်ဆင်နေရသည်ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီး စိုးသိန်း တပ်
ကြပ်ခွန်းဦး၊ တပ်ကြပ် မရှူးလမ်း တို့ကိုလည်း စာရင်းအင်းများ
အတွက် တဝန်ခွဲပေးနေရချေ၏။

ရက်တပတ်အတွင်းကြာနောက် ၀, လူမျိုးစကားပြန်များနှင့် အဖွဲ့
ဝင် ငါးဦးတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ အောင်တံခွန် စစ်ဆင်ရေးမှာ
ရက်ပိုင်းအတွင်း ထမ်းဆောင် ရတော့မည်ဟူသော နိမိတ်လက္ခဏာ
များ ဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က တွက်ဆလိုက်
ပါတော့၏။

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် ဆီသို့ အရေးကြီးသော
အမိန့်စာတစောင်နှင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး စစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူး
တဦး ရောက်ရှိလာပြီး အမိန့်စာကိုပေးအပ်လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်

မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်စုမှူးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးရှစ်ဦးတို့ကိုခေါ်ယူ
ကာ ချက်ခြင်း ညွှန်ကြားစရာများကို ညွှန်ကြားလိုက်၏။

နှစ်ရက်မြောက်သောနံနက်ပိုင်း၌ ဂျပန်စစ်ဘက်မှကား တပ်ကြီး
တတပ်သည် အထူးတပ်ဖွဲ့စခမ်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာကြလေ
သည်။ ညမောင်စပြုသည့်အချိန်မှစ၍ ပစ္စည်းများ၊ ရိက္ခာများ၊ ခဲ
ယမ်း မီးကျောက်လက်နက်များကို တင်ဆောင်နေကြသော တပ်မ
တော် သားများကို အရေးတကြီးအခြေအနေတို့ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။
မိုးလင်းခါနီး လေးနာရီအချိန်တွင် ကားတပ်ကြီးသည် အထူးတပ်ဖွဲ့
ဝင်များ၊ ကားများကိုတင်ဆောင်ကာ လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် လာရှိမြို့မှ
ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဆွသို့ ထွက်ခွါမောင်းနှင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ ညအချိန်မှ စပ်စခမ်းဌာနက မော်တော်ကား များနှင့်
သယ်ဆောင်ကာ စစ်မျက်နှာဆီသို့ပို့ ပေးခြင်းမှာ ရန်သူ သူလျှိုများ
၏ အန္တရာယ်နှင့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်မှုမှ ကင်းလွတ်ရေးနှင့် စစ်
မျက်နှာဆီသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိရန်အတွက် အစီအစဉ်တရပ်ပင် ဖြစ်
ပေ၏။

တပ်စိပ်တစ်လျှင် စက်သေနတ်နှစ်လက်၊ တော်မိဂန်းလေးလက်
ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် ခြောက်ယောက်၊ နှစ်လက်မမော်တာ တလက်
စသည့် အလွန်တောင့်တင်းသော တိုက်ခိုက်ရေးတပ်စိပ်ကို ဖွဲ့စည်း
ထားကြပြီး လေ့ကျင့်အား ကောင်းစွာ ရရှိနေသော ရဲမက်များ
အတွက် တိုက်ပွဲကို အကြီးအကျယ်တောင့်တမိကြ၏။

အထူးတပ်ဖွဲ့၏ဖွဲ့စည်းပုံမှာလည်း ထူးခြားချက် များပြားလှပါ
ပေ၏။

စက်သေနတ် နှစ်လက်အတွက် ရဲမက်လေးယောက်၊ တော်မိဂန်း
သေနတ်သမား လေးယောက်၊ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ရဲဘော် ခြောက်ယောက်၊

မော်တာကလေးကိုနှင့် ကျည့်ဆန်ကိုင့် သုံးယောက်၊ ပဋ္ဌမတပ်စိပ်
မှူး၊ ဒုတိယတပ်စိပ်မှူး၊ နှစ်ယောက် စုစုပေါင်း ဆယ် ငါးယောက်
အင်အားရှိပြီး တပ်စုတစ်စုလျှင် ပဋ္ဌမ-ဒုတိယ တပ်စုမှူးပါ အင်အား
လေးဆယ် ခုနှစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

တပ်စုသုံးစုအတွက်အင်အားမှာ တရာလေးဆယ် တယောက် ရှိ
ပြီး၊ တပ်စုမှူး၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ပါဆိုလျှင် တရာလေးဆယ်
နှစ်ယောက်နှင့် ဆေးမှူးအရာခံဗိုလ်ကြီး တယောက်နှင့် တပ်ကြပ်
ကြီး သုံးဦးတို့အင်အားကြောင့် တရာလေးဆယ် ငါးယောက် ဖြစ်
ပေ၏။ တပ်စုအတွင်းမှ တပ်စုမှူး၊ တပ်ကြပ်ကြီး (တပ်စု)နှင့် တပ်
သား နှစ်ယောက်ကျစီက အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးပညာရပ်ကို တတ်
မြောက်စေပြီး တိုက်ခိုက်ရေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေး တာဝန်များကိုပါ
တပြိုင်နက်ထည်း ယူရလေသည်။

ထို့ပြင်ခံစစ်ခံရေးအတွက် အင်မတန်အရေးပါလှသော ဂျပန်
စက်သေနတ်ကြီးနှစ်လက်နှင့် ကျည့်ဆန်သေတ္တာ ဆယ် လေးသေတ္တာ
ကိုလည်း ပါရှိနေသည့်ပြင် ရဲဘော်တဦးလျှင် လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးကျ
စီ ပေးအပ်လျက်၊ အရံလက်ပစ်ဗုံး ရှစ်သေတ္တာကို ပေးအပ်ကာ
အနီးကပ်တိုက်ပွဲအတွက် ဓါးမျှောင်၊ လှံ စွပ်၊ ခြောက်လုံးပြူးစသည်
တို့ကိုလည်း ရဲဘော်အသီးသီး၌အရံ သစ် ချိတ်ဆွဲလျက်တွေ့နိုင်ပေ၏။
ရိက္ခာပြတ်လပ်ခဲ့လျှင် စာသုံးနှိုရန်ဘိစကွတ်မုန့်ကြမ်းများ၊ ဗီတာမင်
ဆေးပြားများ၊ ထမင်းခြောက်၊ ကောက်ညှင်းခြောက်များ အပြင်
နယ်ခြားဒေသတွင် ဝယ်ခြမ်းနိုင်ရေးအတွက် ခက်ခဲမှု မရှိကြစေရန်
ငွေဒဂါး၊ ရွှေဒဂါး၊ ဘိန်းများကိုလည်း အရံ သင့် သက်ဆိုင်ရာ စစ်
ဌာနချုပ်မှပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

နေရောင်ကား မှန်ဝါးဝါးနှင့် နှင်းအိတွေကိုမပေါက်ထွင်းနိုင်ပုံ
တွေ့နိုင်ပေ၏။

မျှော်လေတိုင်းလည်း တောင်ဆင့် တောင်တန်း ဆောင်ခါးပန်း
များက ရှစ်ခွင်တိုင်းကို နံရံကာသလို ပတ်ပတ်လည် ကာဆီးနေ
တော့သည်။ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသောလေပြင်းကလေးအတွင်း၌
အရိုးခိုက်ခမန်းအေးမြလှသည့် နှင်းမှုန်တွေနှင့် ရောရှက်ပါလာသည့်
လေကြောင့် အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များအဘို့ နယ်ခြားဒေသ၏ ရာသီဥတု
ဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်စပြုနေပါတော့၏။

ဟိုဖန်မြို့နှင့်ဖန်ကာမြို့အကြား လျှို့ဝှက်သောတောင်ကြားလမ်း
အနီး ဒေသတစ်စိုက်၌ လျှို့ဝှက်စွာ စခမ်းချနေသော ဗိုလ်ကြီးအောင်
မင်းကျော်၏ တပ်ဖွဲ့ကို နှင်းထုကြားမှ မကွဲမပြား ဝိုးတဝါး သဏ္ဍာန်
များဖြင့် တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ဦးအိုက်စလီရဲ့...ခင်ဗျားတို့ ဟိုဖန်မြို့ထဲ ဝင်
ပြီး၊ ဈေးဝယ်ရင်း စုံစမ်းလို့ ရတဲ့ သတင်းတွေ၊ လူထုအခြေအနေ
ကရော ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ...တရုပ်တက်တွေသတင်းအစအနမကြား
ရဘူးလား”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လမ်းပြခေါင်းဆောင် ဦးအိုက်
စလီ ဆိုသူ ခုနစ်ဘာသာတတ်မြောက်သည့် လမ်းပြနှင့် စကားပြန်
လူကြီးအားခေါ်ယူကာ မေးမြန်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုဖန်မြို့ထဲမှာတော့ ဂျပန်တပ်တွေ တော်တော်များများ တွေ့
ခဲ့ရတယ် ဗိုလ်ကြီးရေ၊ မြို့သူ မြို့သားတွေက ဂျပန်တပ်တွေကို ခွဲ
ကြောက်ပြီး၊ ကြောက်သလောက် တတော် မုန်းတီး နေကြတယ်၊
အားကြားဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေဆွဲတာရယ်၊ တွေကရာပစ္စည်းတွေကို
ဆွဲယူတာရယ် လူကြီးလူငယ်မုန်းမသိ ပါးနား ရိုက်တာရယ်ကို မြို့
ပေါ်က လူတွေက အားကြီးပြောဆိုနေကြတယ်ခင်ဗျ”

နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကားနှင့် အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသူ

ဗမာရည် လည်ပတ်သည့် ဦးအိုက်စလီက စတင်က သူ၏ ရရှိသည့် သတင်းကိုအစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

“ပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီး...နောက်ထပ်ဂျပန်တပ်တွေ ဒီနယ်ထဲ ထပ် လွှတ်လိုက်တဲ့ သတင်းလဲရတယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူတို့ တပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ပျောက်ကြားစစ်ဆင်မှုအတွက် စေလွှတ်လိုက်သည့် ဂျပန်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို ရန်သူရသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ခြင်း ရိပ်မိ လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ခတ် အေး အေး မျက်နှာဖြင့်....

“ဆက်ပြောပါအုံး ဦးအိုက်စလီရယ်၊ ရော့အရက်လဲ အချမ်းပြေ သောက်ဗျာ”

အရံသင့်ငဲ့ ထားသော အရက်တခွက်ကိုတိုက်ရင်း ရင်းနှီးမှု ရရှိ အောင် ချဉ်းကပ်လိုက်ပါသည်။

“တိုပန်နယ်ထဲကို အရင်တုန်းက တရုပ်တပ်တွေ လာကြတယ်၊ ရောက်တယ်ဆိုတာမှန်တယ်၊ မြို့ထဲမှာလဲ တရုပ်တပ်ကဗိုလ်တွေ ရုပ် ဖျက်ပြီး နေရစ်ခဲ့ကြတယ်ခင်ဗျာ၊ သူတို့ပြောနေကြတာကတော့ ဂျပန် တပ်တွေ ဒီနယ်ထဲဝင်လာရင် တရုပ်တပ်တွေကလဲ ဘွားမခေါ်ဘဲနဲ့ လာတော့မှာဘဲဆိုတာဘဲ၊ လူဖန်နယ်အရှေ့ကြရင်တော့ တရုပ်တပ် တွေကို ရှောင်မလွှတ်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ၊ အင်အား တော်တော်များတယ် တဲ့၊ ဝ, တွေက အားကြီးအကူအညီပေးကြသတဲ့၊ တရုပ်တပ်တွေကတို့ ဝ, တွေကို လက်နက်ပေးတယ်၊ ဘိန်းပေးတယ်၊ ဝ, စော်ဘွားတွေလဲ တဲ့အောင်ပေါင်းတတ်တော့ ခက်နေတာပေါ့ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ဒါပါဘဲ၊ လူဖန်နယ်ကျော်သွားရင် ဝ, နယ်စပ်ရောက်ပြီ၊ သိပ်သတိထားရမယ်နော် ဗိုလ်ကြီး...၊ ရန်သူနယ် စစ်စစ်ဘဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးအိုက်စလီ...သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရန်သူ တွေကိုလဲ သိပ်ပြီးအထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ချန်ကေရီတံ တပ်တွေဟာ ဘိန်းစားတပ်တွေပါ၊ ကြာကြာမတိုက်ရဲပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အ ကြောင်းနဲ့ စွမ်းရည်ကို တိုက်ပွဲတပွဲပြီးရင် ဦးအိုက်စလီ လက်ဖျား ခါသွားအောင် သိရပါလိမ့်မယ်”

“ဒါထက် ဦးအိုက်စလီ... ဝ, နယ် ရောက်ရင် နယ်ရှင် ပါယ်ရှင် စော်ဘွားတွေကိုလက်ဆောင်ပေးဘို့ပစ္စည်းတွေအသင့်ပါ ရမယ်၊ နေ့ လိုတာရှိရင်လဲ ထပ်ပြီးဝယ်ပါ”

“စုံပါပြီလေ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ လဘက်ခြောက်၊ သကြား၊ ကြံသကာ ဆေးရွက်ကြီး၊ ပုစိးစေ၊ ပိုးထည်တွေ အရံသင့်ရှိပါတယ်၊ သူတို့ နယ်ရှင်စော်ဘွားကို ဝ, ဘာသာနဲ့ ဆိုရင် ‘သာရမန်’ (စော်ဘွား) တွေ စကားကို ဝ, တွေက အားကြီးနားထောင်ကြတယ်၊ သြဇာ အားကြီး ညောင်းကြတယ်ဗျာ၊ အရင်ကဆိုရင် နယ်အုပ်၊ နယ်ချုပ်၊ တောင်အုပ် တွေ စော်ဘွားတွေဟာ တနယ်နဲ့ တနယ်၊ တဌာနနဲ့ တဌာန မတဲ ကြဘူး၊ ဦးတဲအမျိုးက လစ်ရင်လစ်သလို ခေါင်းဖြတ်ကြတယ်၊ ခု တော့ တရုပ်အစိုးရ သိမ်းသွင်းထားလို့ ညီညွတ်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ တရုပ်အစိုးရက ဘိန်းရော၊ လက်နက်ရော၊ ငွေရော လိုချင်တာမှန်သမျှ ပေးထားတယ်၊ သာရမန်တွေကျေနပ်နေကြတာပေါ့”

“ရှေ့လမ်းခရီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ရာသီဥတု အခြေအနေ ရော”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က မေးမြန်းလိုက်၏....

“ဟာ...တောင်တက်ချိဘဲ၊ ရှေ့ ခရီးရောက်လေလေ မြင့်လေလေ ဘဲ၊ သံလွင်မြစ်နားနီးမှ တောင်တွေနိမ့်ဆင်းသွားကြတာ၊ ခုအချိန် ကတော့ နွေဘက်ရောက်လာလို့ သိပ်မချမ်းတော့ဘူးလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့

လတွေကဆိုရင် တောင်တွေပေါ်မှာ အမြဲတန်း ရေခဲနေကြတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါထက် ဦးအိုက်စလီ ဒီနယ်ကလူတွေ ကျုပ်တို့ဗမာတပ်ရောက် လာတာ ဝင်လာတာ ရိပ်မိကြသလား”

“ဟာ သူတို့မရိပ်မိ မသိကြဘူး ဗိုလ်ကြီး....ကျုပ်တို့က ညမှာ ဇီးကွက်လိုထွက်ပြီး သွားကြလာကြတယ်၊ မိုးလင်းခါနီးကြတော့ ချုံ ထဲ တောထဲ ပုန်းနေကြတော့ လူတွေမခံတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘဲကိုး၊ ရှေ့ကြရင် ရွာဆက်ဝေးသွားမှာမို့ အရက်တွေပုံးလိုက်ဝယ် ခဲ့ကြဘို့ သတိပေးတယ် ဗိုလ်ကြီး များများဝယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဦးအိုက်စလီ...ခင်ဗျားတို့စိတ်တိုင်းကြ ဝယ်ကြ၊ ဗိုလ်ကြီး ညွန့်မောင်ဆီမှာ လိုသလောက် ငွေတွေတောင်းယူပြီး ဝယ်ပါ၊ လားရှစ်ကောင်က ပစ္စည်းမတင်ရသေးဘဲကိုး၊ ပျော်ပျော် ပါးပါး ပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ အစိုးရအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ရင် အစိုးရက ကောင်းကောင်းပြုစု ကျွေးမွေးပါတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရ...ကျုပ်တို့ကလဲ ဒီလို အရက်သောက် ရမှ ပျော်တယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ စိတ်သဘောချင်း အားကြီး ကိုက်ညီပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနယ်ကလူတွေမှာ ကျုပ်မသိတဲ့ လမ်းရယ် လို့ ရပ်ရွာရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ အပ်ကျရင် ပြန်ရအောင်ရှာပေးနိုင်ပါ တယ်လေ ဟုတ်လား၊ စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး၊ အပြန်ခရီးကျရင် တောင် ယာ လုပ်စားဘို့ မြေကွက်တွေများများရအောင်ပြောပေးပါ”

“စိတ်ချပါ...ဦးအိုက်စလီ...မြေကွက်ရော၊ နွားတွေ- ကျွဲတွေ- လားတွေရော ရစေ့မယ်၊ အလုပ်သာကျိုးစားလုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအပေါ်သာ သစ္စာရှိပါ...၊ ကျုပ်တို့ဗမာတပ်က ကျေးဇူး မကန်းတတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့သစ္စာတည်ကြည်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ပြော လိုက်တဲ့စကားကိုလဲ အားကြီး တန်ဖိုးထားကြပါတယ်၊ ဦးအိုက်

စလီရဲ့ စကားပြန်တွေ လမ်းပြတွေလဲ အရက် ခေါ်သောက်ကြပါ ဗျာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြထိုင်ကြပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားတွေလဲပြန်ပြောရှင်းလင်းပြလိုက်ကြပါ၊ ဆုတွေမြေတွေရမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ့ စရိုက်နှင့်သူ့ အလိုက် ကြည့် ကာ ညှိကာ သဘောကျလာအောင် ချဉ်းကပ်ပြောဆိုကာ သူ၏ လူရင်း လူမှန်ဖြစ်လာအောင် သိမ်းသွင်းလိုက်ပြန်ပါတော့၏။

ထိုနောက်....

‘နက်ဖန်ရှေ့ဆက်ကြရအောင် ဦးအိုက်စလီ၊ လူထု အရှင်းဆုံး လမ်း၊ ဘေး အလွတ်ဆုံး လမ်းက လူဖန်မြို့ အရှေ့တောင်ဘက်ကို ရောက်အောင် ကွင်းပြီးတက်ကြရအောင်၊ လမ်းမှာစိတ်ချရတဲ့ နီး စပ်ရတဲ့ ကျေးရွာတွေရောက်ရင် ဦးအိုက်စလီကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ရန်သူ သတင်းထမ်းဆောင်ပါ၊ စုံစမ်းပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူဝင်လမ်း တွေကို ပဋ္ဌမဦးဆုံးသိဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရန်သူ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အချက်အချာတွေ တပ်စွဲရာတွေသိရပြီး၊ အရေးရှိရင် သူတို့ချထားတဲ့ တပတွေက ဘယ်လိုနေရာတွေနေပြီး စောင်မှန်းသိရတဲ့နောက် ကျွန် တော်တို့ အစီအစဉ် တမျိုး ပြောင်းပစ်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြရမယ်၊ ကြားရဲ့ လား...နားလည်ရဲ့ လား ဦးအိုက်စလီ”

“နားလည်ပါပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ သုံးရက်ခရီးရောက်ရင် လူဖန်ထိုကျော် သွားမိတယ်၊ ကဲ...ကျုပ်တို့လူတွေကို စီမံ လိုက်အုံးမယ်နော်”

ဦးအိုက်စလီသည် အရက်တခွက်သော်ပြီး ထွက်သွားရာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ရဲဘော် နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူ၍ ဦး အိုက်စလီ ဟိုပန်မြို့ထဲသို့ သွားရောက်ရာ၌ ၎င်းပြောခဲ့သည့် သတင်း များ မှန်မမှန်ကိုမေးလိုက်ရာ ရှမ်းရဲဘော် ခွန်ဦးက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ကို အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

ဖျော့တော့သော လရောင်ရိပ်ဘည် တိမ်လိပ်နှင့် နှင်းထူကြားမှ ဝါးတားတား မှိန်နေသော အလင်းရောင်များဖြင့် ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့် မြောက်ပိုင်းကို တံဆာဆင်လျက်...

ငှက်ညိုများနှင့် တောကောင်များ၏ အော်ဟစ်သံ မြူးတူးသံ များသည် ထောင်နံရံ များကိုဖြတ်ကျော်ကာ တတောလုံးတဲတောင် လုံး ပဲတင်ထပ်ခမန်း ညရေးခင်းနေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှလှ စွပ်ရောင်အဖွေးသားတပ်ကား ရိုင်ဖယ်ကိုင်ရဲဘော် လေးဦးနှင့် တော်မိဂန်း သေနတ်ကိုင် ရဲဘော်နှစ်ဦး၊ ဓါးရှည်ကိုင် တပ်စိပ်မှူးတယောက်တို့က ကွပ်ကဲကာ ဗမာ့တပ်မတော်၏ရှေ့ဖျား ချီကင်းတပ်စိပ်သည် ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တလှမ်းချင်း ချီတက်နေတော့၏။ လမ်းပြ နှစ်လောက်ကလည်း ခတ်ကုပ်ကုပ်နှင့် တပ်စိပ်မှူးနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ လမ်းညွှန်ကာ ဝန်နယ်တွင်းသို့ ခေါ် နေတော့သည်။

အနှေးထည် ကိုယ်စီဝတ်ဆင်ကာ ခေါင်း၌လည်း အနှေးထည် ခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်များနှင့် ခြေနှစ်ဘက်စီတွင် အသံမထွက်ပေါ်စေ သည့် ရာဘာခုံထူ ဘိနပ်ရှည်ကြီးများကို စီးနင်းကာ မျက်စေ့ရှင် ရှင်နှင့် ချီတက်နေကြသည့် ဗမာ့တပ်မတော်သားများအဘို့ မောရ မှန်း ပန်းရမှန်း မသိအောင်ပင် ခရီးတွင်လှတော့၏။

တောင်ဆင်း တဆင်းသို့ ရောက်ခါနီး၌ မျက်စေ့ရှင်လှသော တပ်စိပ်မှူးက မိမိတို့ဆီသို့ တူရှုလျှောက်လာနေသော လှုပ်ရှားနေ သည့် လူတစ်စုကို ခတ်ဝေးဝေးအရပ်ဆီက တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ချက် ခြင်း နေရာယူကာ အခြေအနေကို လေ့လာလိုက်၏။ လက်နှိပ် ဓါတ် မီးရောင် ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ တချက် တချက် ပေါ်ထွက်လာသည် ကြောင့် ပိုမို သက်သေအား ဖြစ်လာသည်အတွက် တပ်စိပ်မှူးသည် နောက်ပိုင်းတပ်မဆီသို့ချက်ခြင်းပင်လျှင်က အလွန်သေးနေသလော့

စူးရှသည့် မီးနီရောင်လက်နှိပ်ဓါတ်မီးကလေးနှင့် သုံးကြိမ်တိတိဖွင့်ချိ မှိတ်ချိ အချက်ပေးလိုက်၏။ နောက်ပိုင်းမှတပ်စုမှူး ဗိုလ်စံလှဘော် သည် ရောက်ရှိလာပြီး၊ အခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက်ပြန်၏။ စိတန်း နေသောလူတစ်စုသည် နောက်ပါလားများနှင့်မိမိတို့ရပ်နေရာတောင် တက်ဆီသို့ ရှေးရှုလာသည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ချက်ခြင်း လမ်း တဖက်ဆီ တောထဲသို့ အမြန်ဝင်ရောက်ကာ နောက်ပိုင်းသို့ မီးနီဖြင့် ချက်ခြင်းအချက်ပေးလိုက်၏။

လေ့ကျင့်ခန်း ကောင်းစွာရရှိခဲ့သော ဗမာ့တပ်မတော် အထူး တပ်ဖွဲ့သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရိက္ခာတွေ့နှင့် လားတွေ့ပါ လမ်းဘေး တောထဲသို့ဝင်ရောက်သွားစေပြီး တပ်ဖြန့်ကာ နေရာယူထားလိုက် ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းကြီး တလက်နှင့် တောင်တက်လမ်းထပ်ဆီသို့ ကင်းထောက်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ဆယ်မိနစ် ခန့် ကြာသောအခါ၌ ရှေ့ဆုံးမှ တရုပ်တပ်၏ကင်းဆောက် တပ်စိပ် တစိပ်သည် တရုပ်သီချင်းတပုဒ်ကိုငြီးတူးသံဖြင့်ဆိုကာတောင်တက် လမ်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြ၏။ နောက်ပိုင်းတရာခန့်အကွာမှ ခြေလျင်တပ်တစ်ခုနှင့် လားဝန်တင်တပ်တစ်ခုသည် ထက်ချပ်မကာ လိုက်ပါလာတော့၏။ ရန်သူအင်အားမှာ စုစုပေါင်း သုံးရာခန့်ရှိပြီး လူတိုင်းလက်နက်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ရိက္ခာပစ္စည်းများနှင့် ချီတက်လာ သည်ကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က တွေ့လိုက်ရပေ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ရန်သူ တရုပ်ဖြူတပ်ကို တစုံတရာ ဒုက္ခပေးဘဲ အသာတကြည်သွားခွင့်ပြုလိုက်၏။ မကြာမီ တရုပ်တပ် သည် ကျော်ဖြတ်သွားပြီးနောက် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာမှ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် နေရာယူထားရာမှထ၍ တောင်ဆင်း အော် ပိုင်းသို့ မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်၏။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် သူ၏တပ်ဝင်

များကို ချီတက်ရန် အချက် ပေးလိုက်၏။ ချီတက်ရင်း လမ်းခရီး ဗိုလ်စံလှဘော်က ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သို့...

“တရုပ်တပ်တွေ ဗိုလ်ကြီး၊ ခရီးတော်တော် ပန်းလာပဲ့ဘဲ၊ တိုက် လိုက်ရရင် တချီထဲအပြုတ်ဘဲ”

“မဖြစ်သေးဘူး ဗိုလ်စံလှဘော်၊ ဒီကောင်တွေက ရှေ့ဖျား ချီ တက်ခရီး တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို ပဋ်မဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် နောက်ပိုင်းက လိုက်လာတဲ့ တပ်မကြီးက ကျွန် တော်တို့တပ်တွေ သူတို့ရေယာထဲရောက်နေပြီဆိုတာ တထစ်ချ သိ သွားပြီး၊ မူလ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တဲ့ တရုပ်တပ်တွေ ဗမာပြည်ထဲ ဘယ်နှစ်လမ်း၊ ဘယ်နေရာကဝင်တာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးကိစ္စမှာ ပိုမိုခက်ခဲလာတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ခုနေတိုက်လိုက်ရင် ရန်သူတပ်တွေ က နေရာတိုင်းကနေပြီး၊ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ကျုပ်တို့တပ်တွေကို စောင့် တော့ မယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆုံးတပ် ရန်သူတွေကို အသာ အပေါက်ဖွင့်ပေးပြီး လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဘဲ။ သူတို့နယ်မြေနေရာပိုင်း ကို ရောက်ပြီး ကျုပ်တို့သိချင်တဲ့စစ်ဆင်ရေးကိစ္စတွေ သိရပြီးနောက် ရုတ်တရက် သူတို့နောက်ပိုင်းကနေပြီး တချိုးထဲနောက်ပြန်ထွင်းပြီး ဆော်ထည့်ရမယ်။ ဒါမှ ရန်သူတပ်တွေဟာ သူတို့နောက်ပိုင်းမှ ထုနဲ့ ဒယ်နဲ့ ရန်သူတပ်ကြီးတွေ ရောက်နေပြီဆိုပြီး၊ စိတ်ဓါတ် အကြီး အကျယ်ပျက်ပြီး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်စေရမယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ရေးရည်ရွယ်ချက်ဘဲ”

“အားကြီးကောင်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ပိုပြီး သတိ ထားရတော့မယ်။ ရန်သူတပ်တွေနဲ့ သိပ်မကွာတော့ဘူးဆိုတာရယ် ပြီးတော့ ခုလို ည ချီတက်ရေးဟာ ဘေးအကင်းဆုံး စိတ်အချရဆုံး ဆိုတာရယ်။ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ရန်သူတို့ အံ့အားသင့် စေတဲ့ စစ်ပရိရာယ်ဘဲ”

တညလုံး ရပ်လိုက်၊ ကင်းထောက်လိုက်၊ ချီတက်လိုက်နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် အုပ်ချုပ်သော အထူးတပ်ဖွဲ့သည် လူဖန်နယ်မြေ ထဲသို့ အတော်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး မိုးလင်းခါနီး၌ နေရာကောင်းသော တောင်ထိပ်တခုပေါ်၌ အထူးတပ်ဖွဲ့ကား နေရာယူလိုက်ပြီး၊ တော အုပ် အကြား၌ တပ်ဖွဲ့သည် ကိုယ်ဖျော်ကာ ကင်းပန်းများချလျက် အနားယူလိုက်ကြပြန်၏။

“ဟောဟိုတောင်အဆင်း ဝါပါနေရာဟာ လူဖန်မြို့ဘဲ ဗိုလ်ကြီး၊ နက်ဖန်ဆိုရင် ရောက်နိုင်တယ်”

လမ်းပြခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအိုက်စလီက သူတို့ စခမ်းချနေရာ တောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း ဝါဝါကွက်လပ် ကလေးကို ညွှန်ပြကာ ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကော်ဖီပူပူတခွက်ကို သေခံရင်း ဦးအိုက်စလီနှင့် ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်း၊ နယ်မြေအကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“လူဖန်မြို့ကိုလွန်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဝ, နယ်အတွင်းကိုရေခံပြီပေါ့ တရုပ်ပြည်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

မြေပုံတချပ်ကိုကြည့်ရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်တွင်....

“အမှန်ဆိုရင်တော့ လူဖန်နယ်ဟာ အပြင်ဝ, နယ်လို့ ခေါ်တယ်။ လွယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အပြင်နယ်ပေါ့ ဗိုလ်ကြီး၊ အတွင်းဝ, နယ်က ‘လွယ်ဝ’ ဆိုတာမှ အတွင်းဝ, နယ်ခင်ဗျ။ သူတို့အဆိုက အပြင် ဝ, နယ်က ရိုင်းတယ်။ အတွင်း ဝ, နယ်ကတော့ ယဉ်တယ်ဆိုဘဲ”

“တရုပ်တွေ ဘယ်နယ်ကိုခြေကုပ်ယူမယ်ထင်သတဲ့ သူတို့ ကျော ထောက် နောက်ခံ တပ်ကြီးတွေ၊ စခမ်းတွေ ဖွင့်ထားတယ် ဆိုတာ အပြင်ဝ, နယ်လား အတွင်း ဝ, နယ်လား”

“အတွင်း ဝ, နယ်ဖြစ်ရမယ် ဗိုလ်ကြီး၊ အပြင်ဝ, နယ်ဆိုရင် နက်ဖန်

သဘက်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့မဲ့ ဥစ္စာဘဲ၊ တရုပ်ပြည်နဲ့ အနီး ဆိုး လွယ်ဝဲ ဖြစ်တယ်၊ လွယ်လ နယ်ကဆိုရင် လူဖန်ကစပြီး နယ် နိမိတ်အဆိုး အပြင်ဝဲ နယ်ဒေသဖြစ်တယ်”

“ကျိုးစားပေတော့ ဦးအိုက်စလီ၊ အတွင်းဝဲ နယ်ကိုဝင်နိုင်ဘို့ရယ် တရုပ်တပ်တွေ၊ နောက်တန်း စခမ်းတွေ၊ ထောက်ပံ့ရေး ဌာနတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းတွေ အတိအကျ အမှန်အကန်ရအောင် သတင်း ထောက်လှမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ထားလိုက်ပါ နက် ဖန် လူဖန်ရောက်ရင် မြို့ထဲ ခဏတဖြုတ်ဝင်ပြီး ဘိန်းခမ်းနဲ့ အရက် ဆိုင်မှာ သတင်းဝင်ယူရင်ရနိုင်ပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာဆိုရင် ယုံကြည်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ လဲရှိတော့ ကျိုးစားရင် ဗိုလ်ကြီးလိုချင်တဲ့ သတင်းတွေ ကောင်းကောင်း ရနိုင်ပါတယ်၊ ကိုင်း... အနားယူကြပေတော့ ဗိုလ် ကြီး၊ ညကင်းစောင့်တဲ့ ရဲဘော်ကလေးတွေကိုတော့ သတိဝိရိယ ထားပါ နော်စေ... တရုပ်ရန်သူထက် ဒီနေရာတွေက ကျားအားကြီး ဆိုးတယ်၊ ဒီခရီးလမ်းတွေကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်တဲ့ လားရော လူရော ဆွဲနေကြ စားနေကြ ကျားရဲကြီးတွေပျံ၊ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင် တွေသာ ကိုယ် ကိစ္စ ကိုယ် တာဝန်နဲ့ မို့ ရဲရဲဝန်ဝန် ဒီနေရာတွေမှာ ညအိပ်စခမ်းချရဲတာ၊ အလစ်တော့နဲ့နဲ့မပေးနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ... သိပ်အရေးကြီးလာရင် ပစ်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီနေရာက လူသူနဲ့ တော့ တော်တော်ဝေးရဲ့ မဟုတ်လား၊ သေနတ် သံတွေသို့ ရုတ်တရက် မကြားနိုင်ကောင်းပါဘူးနော်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အရံသင့် ထောင်ထားသော တော်မိဂန်းဆွဲယူကာ ကင်းများကိုလှည့်လည် စစ်ဆေးရန် အတွက် ပြင်ဆင်ရင်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ဝေးပါသေးတယ်ဗိုလ်ကြီးဟော ဒီနေရာတစ်ခုမှာ ညအိပ်ခရီး

သည် မရှိဘူး၊ လူဖန်နဲ့ ဆိုရင် အနီးဆိုး မိုင်သုံးဆယ်ဘဲ၊ တောင်ဆင်း တောင်တက်ခရီးတွေ၊ တောတွေကြားက ခံနေတော့ စက်သေနတ် သံတောင် လူဖန်မြိုကလူတွေ ဒီနေရာကပစ်ရင်မကြားနိုင်ဘူး”

အတော်ချမ်းလွန်းလှ၍ ဝမ်းစောအသီးသီးခြုံလှမ်းကာ အရေး ပေါ် ပလပ်စတစ် မိုးကာတဲ့ကလေးများ အတွင်း၌ ဘေးမှမီးပိုကြီး တွေမှ မီးပူရှိုက်ကိုအားပြုရင်း အိပ်မောကျနေကြသည့် သူ၏ရဲဘော် ရဲဘက်များကို တလှည့်ကြည့်ရှုကာ မီးဖိုဆီသို့ ခြုံစောင်စများ မကျ ရောက်စေရန် သိမ်းဆည်းပြုပြင်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပါရဲဘော်နှစ်ယောက် နှင့် ကင်းစောင့်များဆီသို့ လှည့်လည် စစ်ဆေးနေရသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ ပင်ပန်းလှချေတော့သည်တကား။

ရန်သူ နယ်မြေ ဝဲ တို့ပြေဝယ်

“မြန်မြန်စခမ်းရွှေ့ မှုဖြစ်မယ်ဗိုလ်ကြီး... လူဖန်မြို့ထဲမှာလဲ တရုပ် တပ်တွေ အများကြီးတပ်စွဲထားတယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရှမ်းလူမျိုး ဦးသူခကိုလဲ ဂျပန်တွေနဲ့ မသင်္ကာဆိုပြီး တရုပ်တပ် ကစမ်းချုပ် ထားတယ်၊ မြို့အဝင်အထွက်မှာ သိပ်စစ်ဆေးတယ်၊ ပြီးတော့ မြို့ခံ ရှမ်း တရုပ်တွေ ဝဲ တွေကို ဘိန်းပေးပြီး သူ လျှို အလုပ်ခိုင်း တယ်၊ မသင်္ကာရင် အလွတ်မခံဘူး၊ ပစ်သတ်ခွင့်အမိန့်ပေးထားတယ် ဗိုလ် ကြီး”

ကင်းထောက်ရေးနှင့် စုံစမ်းရေးအတွက် လူဖန်မြို့ထဲသို့ ရုပ်ဖျက် ကာ စေလွှတ်လိုက်သော လမ်းပြစကားပြန်လူကြီး အိုဦးကံစလိက ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ဆီသို့ ချက်ခြင်းပြန်လာပြီး အရေးတကြီး သတင်းပို့ အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် စဉ်းစားနေရာမှ

“နေပါအုံး ဦးအိုက်စလီရဲ့ဒီလောက်စိုးရိမ်ရအောင်ဟာ ဦးအိုက်စလီအခြေအနေကို တရုပ်တပ်သူလျှို့ဝှက်တွေက ခြေရာခံပြီးစုံစမ်းနေလို့လား၊ မသင်္ကာတဲ့အချက်လက်တွေ တွေ့ခဲ့ရလို့လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရှေ့၊ ကျုပ်ဒီဘက်ကိုလှည့်ပြီး တန်းတန်းပြန်မလို့ဟာ ကျုပ်နောက်က ဝ, လူမျိုးနှစ်ယောက် အမြဲတမ်း မျက်ခြေမပြတ်လိုက်နေလို့ မြို့အရှေ့ဘက်မှလှည့်ပြီးမှ အိမ်ကြို အိမ်ကြား၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားကလှည့်ပြီးပြေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနယ်က လူခံရွာခံတွေက တရုပ်လူတွေချီဘဲ၊ ထစ်ခန့်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ တပ်သတင်းရရင် ခုမဆိုင်းတမ်း သွားပြီးသတင်းပို့ ကြမှာဆိုဘဲ”

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုနေကြစဉ် လူဖန်မြို့ထဲသို့ ရုပ်ဖျက်လွှတ်လိုက်သော တပ်ကြပ် ခွန်အောင်နှင့် အကောင်တယောက်တို့က သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် စခမ်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာကြ၏။

“ဒီနားက ယာသမားတွေက မသင်္ကာစရာ ခြေရာတွေ ဘိနပ်ရာတွေ တွေတာ အကြောင်းပြုပြီး လူဖန်မြို့စောင့်တပ်ကို သွားတိုင်ကြမလို့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီက သုံးမိုင်ကွာတဲ့ ကွန်နိုဆိုတဲ့ ရွာမှာ အရက်ဝယ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သတင်းယူနေတုန်း ကွန်နို ရွာသူကြီးကို လာတိုင်ကြတယ်”

“လူဖန်မြို့ထဲမှာ တရုပ်တပ်အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆရာခွန်ဦး”

“မြို့ထဲကို အကြာကြီးဝင်ကြည့်လို့ မရဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အရက် ဝယ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ချက်ခြင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ရတယ်၊ တမြို့လုံးဟာ တရုပ်တပ်တွေချီဘဲ၊ လားတပ်တွေလဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အမြောက်ကလေးတွေကိုလဲ မြင်းတွေနဲ့ တင်လို့၊ ရုံးအနေနဲ့ လူဖန်မြို့စားအိမ်ကို လုပ်ထားတယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်တို့ လူဖန်မြို့ကိုဝင်တိုက်လို့ မတော်သေးဘူး

သူတို့အင်အား တော်တော်ရှိပုံရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ သိချင်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေလဲ မသိရသေးဘူး၊ ရှေ့ချီတက်မယ်၊ သူတို့တပ်တွေကို တတ်နိုင်သမျှကွင်းရှောင်မယ်၊ တကယ်လို့ မရှောင်သာလို့ တွေ့ရင် ချက်ခြင်းတိုက် ချက်ခြင်းဆုတ်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာကို အရောက် စုမိကြမယ်၊ ကဲ...ရှေ့ချီတက်ဘို့ စီစဉ်ကြ...မှောင်လဲ မှောင်လှပြီ”

“ဒီမြို့က အရှေ့ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကျုပ်ရဲ့ညီ သူကြီး တယောက်ရှိတယ်၊ လွယ်လ ကျေးရွာကပါဘဲ၊ သူ့ဆီ ကျုပ်ဝင်ပြီး ဘယ်လမ်းပေါက်တွေက အများဆုံးအဝင်အထွက် ရှိတယ်ဆိုတာရယ် သိရမယ်၊ ကျုပ်ညီလဲ ဒီဘက်က အကင်းအလွန်ပါးပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

ညရွှစ်နာရီခန့်တွင် အကူးတပ်ဖွဲ့သည် လျှို့ဝှက်သည့် ချောင်ကျ လှသော ခြေလမ်းကလေးမှ တောင်ရိုးလမ်းအတိုင်း အရှေ့ သို့ဆက်စက် ချီတက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ တောင်အောက် လမ်းပေါ်မှ မကြာခဏ တရုပ်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများ၊ တပ်များချီတက်ခြင်း၊ ကင်းစောင့်နေခြင်းတို့ကို အထက်စီး တောင်လမ်းပေါ်မှနေ၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်ဖွဲ့က တွေ့နေရပေ၏။

နံနက်အာရုဏ်ဦးအချိန်ဝယ် လမ်းပြကြီး ဦးအိုက်စလီက တပ်ကို နေရာကောင်းသော တောင်ထွဋ်ပေါ်၌ နေရာချ ရပ်နားပေးခဲ့ပြီး၊ ခွန်ဦးတို့ရဲဘော်များကို ရှမ်းလိုဝတ်ဆင်စေကာ သူ၏ညီ သူကြီးရှိရာ နောင်ခါရွာထဲသို့ ကုန်ရောင်းလာသည့်ဟန်ဖြင့် အထမ်းအပိုး များနှင့် ဝင်သွားခဲ့ကြ၏။ အထမ်းအပိုးပစ္စည်းများဆိုရာ၌ လက်ပစ်ဗုန်းများနှင့် တော်မိဂ်နီး၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ သေနတ်လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်ကာ ကုန်ပစ္စည်းများအသွင် ဖန်တီး၍ ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ညီဖြစ်သူ ထမုန်နန္ဒလီက အကိုဖြစ်သူကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရာ

ဝမ်းသာသလောက် တဖက်ကလည်း မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်နေတော့
၏။ ဦးအိုက်စလီက ရှမ်းဘာသာနှင့်....

“ညီမောင်ရေ.... ဒို့တော့ ငွေကြေး ကြပ်တည်းတာနဲ့ ဆေး
(ဘိန်း)နဲ့ လဲလှယ်ဘို့ ဆားနဲ့ ငါးခြောက်ကုန်တွေယူခဲ့တယ်။ ကြံပြီး
ရောင်းပေးကြကွာ”

အများကြားနိုင်လောက်အောင်ပြောလိုက်ပြီး၊ လူသူအလစ်တွင်
အသာလက်တို့က ညီဖြစ်သူကို အိမ်ခမ်းထဲသို့ခေါ်ယူကာ သတင်း
ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း စတင်ကာ လုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

“တရုပ်ဗိုလ်ကြီးတွေက ညွှန်စီမံလားရင် သူတို့ဆီ အမြန်ပို့အပ်
ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ မပို့ရင် ရွာကိုမီးရှို့ပြီး ရွာသူ
ရွာသားတွေ အကုန်သတ်ပစ်မယ်လို့ အတိအလင်း ကြေငြာ ထား
တယ် အကိုရေ၊ ခက်ပြီ”

ညီဖြစ်သူ သူကြီးက တုလှုပ်နေသော မျက်နှာနှင့် ငြီးတွာလိုက်
ရာ....

“ကိုစွ မရှိပါဘူးကွ ညီလေး....ဒို့ ခုဘဲပြန်သွားမယ်၊ ဒီအနားမှာ
တရုပ်တပ်ရှိသလား၊ သူတို့စစ်ရုံးတွေရော ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ....
သူတို့တပ်တွေ ဘယ်ဘက်လမ်းက အများဆုံးဝင်ထွက်သွားလာသလဲ
မင်းသိပါတယ်လေ”

“အေး....ကောင်းကောင်းသိပါတယ် အကို၊ လူဖန်မြို့မှာထားတဲ့
တရုပ်နှစ်ထောင်တပ်ကို ဒို့ရွာရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ မဲစိုင်ရွာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ချထားတဲ့ စစ်ရုံးကအုပ်ချုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ
အသံလွှင့်စက်တွေ၊ ဆေးရုံတွေပါရှိတယ်။ ရွာထဲကလူတွေ ကျောင်း
နား မကပ်ရဘူး၊ ဘုန်းကြီးလဲ တရုပ်တပ်တွေကြောင့် တာစို့အရှေ့
ဘက် ရွာကိုပြေးလာပြီး အရှေ့ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်ပြီး
သိတင်းသုံးနေရတယ်”

“ကောင်းပါလေ့ ကွာ၊ သိပ်ပြီး သာသနာစော်ကာတဲ့ တိရစ္ဆာန်
တွေ”

ဦးအိုက်စလီသည် သူ၏အကြိုက်ကိုရသည်ကြောင့် သာသနာရေး
ကို ထိပါးလာမှုကို ပေါ်ထုတ်ကာ အပြစ်တင်ရင်း....

“လွယ်ဝ ဘယ်လမ်းက တရုပ်တပ်တွေ ဝင်သလဲဟေ့....လွယ်ဝ
သာရမန်ကလဲ တရုပ်တပ်တွေ သူ့နယ်ထဲ ဖြတ်ဘို့ ခွင့်ပေးထား
သလား”

သူတို့ညီအကိုနှစ်ယောက် အခမ်းဒေါင့်တွင်ကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား
ပြောဆိုနေကြစဉ် ရွာ၏တောင်ပိုင်းမှ ဝ, လူမျိုး လေးဦးက မယောင်
မလယ်နှင့်လာရောက်၍ ညွှန်သည်တွေကို အကဲခတ်လိုက်ကြ၏။

သူကြီးကတော်ကလည်း အကင်းပါးသူပြီပြီ လာချောင်းတာဘဲ
ထင်နေကြသည့် တရုပ်တပ်ဖွဲ့မှ သူလျှိုလေးဦးကိုလှမ်း၍....

“ကဲ-လာကြ....လဘက်ရည်ကြမ်း သောက်ကြအုံး မိတ်ဆွေတွေ၊
ဟောဒီကကုန်သည်တွေဆီ ငါးခြောက်တွေလဲဝယ်ကြပါအုံး”

“ဪ...ဈေးသည်တွေလား၊ ငါးခြောက်တွေ ပါတယ်ဆို....
ဘယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမလဲ”

ရှမ်းဘာသာနှင့်မေးလိုက်သည်တွင် ခွန်ဦးသည် ရှမ်းဘာသာနှင့်
လည်ပတ်စွာဖြင့်....

“အလုပ်ဖြစ်အောင်ရောင်းမှာပေါ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့လဲ သိပ်ပြီး
ဆင်းရဲနေလို့ ဘဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဈေးရောင်း
ချင်တာနဲ့ ဒီရွာကိုလှည့်ထွက်ခဲ့ရတယ်”

ခေါ်ယူကာ ငါးခြောက်တွေကို ပြသလိုက်ပါသည်။ ဤတွင်
ဝ, လူမျိုး လေးယောက်သည် အနည်းငယ် သံသယရှင်းသွားပုံဖြင့်....

“အိမ်ကမိန်းမတွေကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ပြောဆိုကာ ထွက်ခွါသွားကြတော့၏။ အိမ်းခမ်းတွင်းက ညီအကို နှစ်ယောက်ကမူ....

“ဟောအကို...ဟိုအကောင် ဝ,လူမျိုးလေးယောက်ဟာ တရုပ်တပ်တွေက သူ့လျှို့ဝှက်ပျံ၊ လာစုံစမ်းတာ၊ ရွာကို လူစိမ်းလာတိုင်း သူတို့ရောက်ပြီး၊ စုံစမ်းပြီ တရုပ်စစ်ရုံးကိုသတင်းပို့ နေကြတာ၊ ကဲ.... အကိုတို့ စိတ်မချရဘူး လှည့်ပြီးပြန်ပေတော့”

“ကောင်းပြီ ညီလေး....သူတို့ရိက္ခာတွေကို ဘယ်မှာစုထားသလဲ အကိုသိသွားမှပေါ့”

“ဟေ့လို့ရွာ အရှေ့ဥယျာဉ်ထဲမှာ တန်းလျားကြီးတွေ အကြီးအကျယ် ဆောက်လုပ်ပြီး အပြည့်ထားတယ် အစောင့်တွေ ချထားတယ်”

“ပြီးတော့ တရုပ်တပ်တွေ အမြဲတန်း ဝင်တဲ့ လမ်းက ပတ်ခွင်လမ်းနဲ့ မိုင်းကျော့လမ်းကြီးကဘဲ၊ အဲဒီလမ်းတွေကို ဝ,တွေဆင့်ပြီး တရုပ်တပ်တွေက ချောနေအောင် အပြင်ခိုင်းထားတယ်၊ ကားတွေ မကြာခင် မောင်းမလို ဆိုဘဲ”

မျက်စေ့ရှင်ပုံရသော သူကြီး ဦးနန္ဒလိသည် ရွာပြင်လမ်းမဆီသို့ ရုတ်တရက် အခမ်းပြုတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟော....ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟိုအကောင် လေးကောင် တရုပ်စစ်ရုံးကိုသွားပြီး သတင်းပို့ကြပြီ အကိုရေ....အခြေအနေကတော့ တယ်ပြီး မကောင်းဘူး”

စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ဦးအိုက်စလီသည် သတိရကာ--

“ကိုင်း....ဒို့ပြန်မယ် ညီလေး....ဟိုကောင်တွေလာမေးရင် သင့်သလို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပေတော့”

သူ၏ခယ်မကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး၊ ခွန်ဦးနှင့် အဖေ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူကာ ရွာမြောက်ဘက်သို့ ရှောင်ခွဲပြီးနောက် လူ

သူ ကင်းရှင်းလောက်သော တောကျကျနေရာရောက်မှ သူတို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကာ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြ၏။

လျှို့ဝှက်သော စခမ်းတွင်းဝယ် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့် တပ်စုမျိုး သုံးဦးတို့သည် ထိုနေ့နံနက်မှ ရရှိခဲ့သည့် သူတို့အသံဖမ်းစက်မှ စစ်ဆင်ရာသတင်းများကို တင်ပြဝေဖန်နေကြလေသည်။

“ရန်သူ နယ်မြေကို အထူးတာဝန်နှင့် စေလွှတ်လိုက်သော စစ်ကြောင်း လေးကြောင်းအနက် သုံးကြောင်း ရန်သူ တပ် များနှင့် အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်နေ၊ သူ့ရ စစ်တောင်းမှ သတင်းအမြန်ပို့၊ ရန်သူများ အောင်တံခွန် စစ်ဆင်ရေးကိုသိရှိသွား၊ သတိပြု၊ အဓိကလမ်းမကြီးများကို ရအောင်ရှာဖွေ အမြန်သတင်းပို့”

“ရန်သူတွေကတော့ သူတို့နယ်မြေထဲကို ကျုပ်တို့ထိုးစစ်ဆင်နေတာကို ရိပ်မိသွားတဲ့ အကြောင်းရင်းက ခုသတင်းရမှ ရုပ်လုံးပေါ်တာကို ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ဒါကြောင့် လူဖန်မြို့ကလေးမှာ တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်တပ်ရော၊ သယ်ပို့ ဆောင်ရေးတပ်ရော စုပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရေးအင်အား နှစ်ထောင်ထက် မနည်းတဲ့ တပ်မဟာတတပ် နေရာယူထားတာကိုး၊ ပြီးတော့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေနဲ့ အချက်အချာဒေသတွေမှာလဲ ရန်သူတပ်တွေ အသင့် နေရာယူထားကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ တွက်ဆနိုင်ကြရမယ်၊ ကျုပ်တို့ စစ်ကြောင်းတကြောင်းကသာ ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမပေးသေးဘဲ သူတို့ နောက်ကြောင်းနယ်မြေထဲကို အရောက်ဝင်နိုင်ခဲ့တာဘဲ၊ ရန်သူတွေ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့ပျောက်နေတာကို ဘဲဥအစရွာသလို ဘာတွေ လုပ်ရမှန်းမသိပုံဘဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေအနေနဲ့ တော့ တနေရာမှာ နှစ်ဆယ်လေးနာရီထက် ကြာရှည် တပ်မချတာ အကောင်းဆုံးဘဲ ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီးရန်သူတပ်တွေက ကွက်လပ်မကျန်အောင်ချပြီး ပိုက်စိပ်တိုက်

ရှာပွေ့ချင်တဲ့လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ အင်အားနဲ့ ဆိုရင် 'တိုက်ဆုတ်' ပျောက်ကြားနည်းစစ်ဆင်ရမှာ မို့ ၊ လားတွေပါ လွယ်လွယ်ကူကူ ဆုတ်နိုင်တက်နိုင်တဲ့ စစ်ကြောင်း မျိုးကို အခါခါတိုင်းရွေးချယ်သင့်ပါတယ်”

တပ်စုမှူး ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

“အမြဲတန်း လှုပ်ရှားနေတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဗိုလ်စိန်ပန်း.... ကျုပ်တို့ဘဝဖွဲ့ကို ဒီနေ့ည ဒီနေရာမှာတပ်နားပြီး နက်ဖန်အာရုဏ်ဦး မှာ ချောင်ကျ စိတ်ချရတဲ့ နေရာကိုရွှေ့ကြတာပေါ့”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စုမှူး သုံးဦးကို ကြိုတင် သတိပေးသည့်အနေနှင့်....

“ကျုပ်တို့ ကင်းထောက်တွေက တရုပ်တပ်တွေရဲ့ စစ်ဌာနချုပ်တို့ ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေးဌာနတို့ ကျကျနနသိရရင် အပြုတ်ဝင်ပြီး တိုက် ရမယ်၊ ပြီးတော့ အမြန် အဲဒီတိုက်ပွဲနေရာက ရှောင်ခွါပြီး မိုင် သုံး လေးဆယ် နေရာကောင်းမှာ တပ်ပြန်စုနိုင်ရမယ်၊ ဒီစစ်ဆင်ရေးကိစ္စ ကိုလဲ ကိုယ် တပ်စုက ရဲဘော်တွေနားလည်အောင် စီစဉ်ညွှန်ကြား ထားပေးတော့၊ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဟာ ဘာလိုလိုနဲ့ ရန်သူ နောက်ပိုင်း ကို ရောက်ခဲ့ပြီးလို့ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်”

မကြာမီဦးအိုက်စလီတို့အဖွဲ့ပြန်ရောက်လာပြီး ရရှိခဲ့သည့် ရန်သူ အင်အား၊ စစ်ဌာနချုပ်၊ ရိက္ခာဌာနများသတင်းကို ပို့ လိုက်ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီး၊ တပ်မှူးနှင့် တပ်စုမှူး သုံးဦးသည် မြေပုံကိုအလယ်၌ချကာ ရန်သူနေရာများကို အပိုင်းတိုက်ချက်၍ မှတ်သားလိုက်ကြ၏။

“ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး အလစ်ဝင်ပြီး စီးကြရမယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က နောက်ဆုံးမှတ်ချက် ချလိုက်ပါ သည်။

နေကလည်း အတော် စောင်းသွားသဖြင့် တောအတွင်း၌ အ

မှောင်၏ တစ်ပိတ်ဒေသက လွှမ်းမိုးလာတော့၏။ မှောင်ထူပျိုးသည် တပြိုင်နက်ထည်း နှင်းထူကလိုက်ပါလာပြီး ကိုးရပ်လုံးကို ပိန်းပိတ် ကာ မှောင်လျက် ရီဆိင်းနေပြန်တော့သည်။

မလင်း တလင်း မိဖိုဘေး၌ ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်း ကျော် သည် တကိုယ်တည်းထိုင်က လဘက်ရည်ကြမ်းတခွက်ကို ဇိမ်ခံ၍သော်ရင်း သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပြန်ရေးအတွက် စဉ်းစားနေမိလေ သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တစုံတယောက် သော သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ဘဦး၏ အသံနှင့်အတူ....

“သခင်ကြီး...သတိပြုပါ၊ ရန်သူတွေလာနေပြီ...နေရာ အမြန် ရွှေ့လိုက်ပါ”

ခတ်အုပ်အုပ် အသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်း ကျော် သည် ချက်ခြင်းပင်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့ကြားကူးနေကြအသံကို မှတ် မိသလိုလို ဖြစ်သည့်အလျှောက် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ခြင်းစသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဝေဒနာများသည် ရုတ်တရက် အခိုက် အတန့်ကလေးအတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ဝါးတောင်ဈေးတချောင်းကိုထောက်ကာ သူ့ အားခတ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေသော ဝတ်ပြုစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးကြီးတဦးတွေလိုက်ရသည် ကြောင့် ချက်ခြင်းသတိရပြီး....

“ဘိုးဘိုးသက်ရှည်ပါလား၊ ဘယ်ကနေရောက်လာသလဲ၊ ချထား တဲ့ ကင်းတွေနဲ့ မဘိုးမိတာ ကံကောင်းတယ်ခင်ဗျာ”

ဖိုးရိမ်တကြီးနှင့်ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် တစုံတရာပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ....

“သခင်ကြီး နေရာအမြန်ရွှေ့ ပေးတော့ ရန်သူတွေလာနေပြီ”

တခွန်းတည်း ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ နောက်ပိုင်းသို့ ဣန္ဒြေရရ ခြေလှမ်းများဖြင့် လှည့်ထွက်သွားပြီး လူတရပ်သာသာခန့်မြင့်သော

ထင်းရှူးပင်ကလေးအကွယ်တွင် အဘိုးကြီး၏သဏ္ဍာန်မှာ ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ ထိုင်ရာမှ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် သည် ချက်ခြင်းထိလိုက်ပြီး တင်းရှူးပင်ကလေး၏ နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ကာပတ်ကာ အဘိုးကြီးကိုရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီး၏ရုပ်သည် လေနှင့်အတူ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကြောင့် များစွာ အံ့ဩနေပြီးနောက်....

“တပ်စုမှူးတွေ မြန်မြန်လာကြစမ်း”

ခတ်လှမ်းလှမ်း၌ အိပ်ပျော်နေသော တပ်စုမှူးသုံးဦးကို ချက်ခြင်း ခေါ်ယူလိုက်ပြီး ဆယ်မိနစ် အတွင်း လားဝန်တင်များကို လေးတန် လေးဘက်မှ လုံခြုံ စိတ်ချရသည့် တောင်မြင့် ပေါ်သို့ ချက်ခြင်းရွှေ့ပြောင်းကာ နေရာယူခိုင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် တဆက်တည်း လိုပင် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်သားများကို ယခုလက်ရှိ စခမ်းမှ ခတ်လှမ်းလှမ်းနေရာကောင်းသို့ ဆုတ်ခွါစေလိုက်ပြီး တိုက်ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်၏။ တပ်စုမှူးများနှင့် တပ်သားများသည် ဆိုင်းမဆင့်ပုံ မဆင့်ဘဲ အရေးကြီးအိပ်ယာမှူးနိုးကာ တိုက်ခိုက်ရန် အတွက်ပြင်ဆင်စေသည်။ မိမိတို့တပ်ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မင်းကျော်ကို အံ့ဩသည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ မိမိတို့ စစ်ပစ္စည်းများကို အမြန်ထုပ်ပိုးကာ သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများ၌ နေရာယူလိုက်ကြပြီး တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။ မီးဖိုများမှ မီးများကိုလည်း ချက်ခြင်း ငြိမ်းသတ်ကာ စခမ်း ဟူသော အမှတ်သညာကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်ကြောင့် မှောင်ကြီးမဲ့မဲ့ အခြေအနေသို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ပြောင်းလဲသွားတော့၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ တချွတ်ချွတ်နင်းကာ တက်လာကြသည့် ခြေသံများသည် တိတ်ဆိတ်သောညွှန့်ယံ ကို ဖြိုခွင်းကာ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ဘီးတိုးစကားပြောသံများနှင့် တရုပ်ဘာသာနှင့် အမိန့်

ပေးသံများသည် ကောင်းစွာကြားနိုင်သော ကာလသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာပါသည်။ များမကြာမီပင် လှံစွပ်ရောင်အဖွေးသားနှင့် တရုပ်စစ်သားတစ်စုကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့နောက်မှ ကြိုးတုပ်၍ ခေါ်ဆောင်လာသော ရွာသားဆယ် နှစ်ယောက်တို့လည်း တရုပ်စစ်ဗိုလ်များ၏ရှေ့၌ တွေ့နိုင်ပေ၏။ လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင်များသည် ဟိုဟို ဒီဒီ ထိုးကာ ရွာဖွေသည့်ကြားမှ တရုပ်စစ်သားနှင့် အရပ်သားများ၊ ခွဲခြားနိုင်မှုအတွက် ခါတ်မီးရောင်များက ပန်တီးပေးသကဲ့သို့ပင်....

ရှမ်းဘာသာနှင့် တရုပ်စစ်ဗိုလ်တဦးက ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ထားသော အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတဦးကို မေးလိုက် ခြေနှင့် ကန်လိုက်၊ ပါးနားရိုက်လိုက်နှင့်အမျိုးမျိုးညှဉ်းဆဲကာမသင်္ကာသော ခရီးသည်တဦး၏ ခြေရာခံရင်း လိုက်ရှာနေကြောင်းသာ ဖြစ်၏။ သူကြီး ဦးနန္ဒလိက ခေါင်းသာအတွင်ခါနေလေလေ၊ တရုပ်စစ်ဗိုလ်က စိတ်ဆိုးလေလေနှင့် ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးရင်း နေရာအနှံ့အပြားကို လက်နှိပ် ခါတ်မီးများနှင့် ထိုးကာရှာဖွေနေလေသည်။

မီးငြိမ်းနေသော မီးဖိုကြီးကို တွေ့သည်တွင် တရုပ်စစ်ဗိုလ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်ကာ သူကြီး ဦးနန္ဒလိ၏နားထင်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝနှင့်ကပ်ကာ ရှမ်းဘာသာနှင့်....

“ဒီလူတွေဘယ်ကလဲ ပြောပေတော့...ခုဘဲ ဒီပြင်ကို တွက်ပြေး သွားတဲ့အကြောင်းပေါ်နေပြီ”

“မသိဘူး... မသိဘူး၊ သတ်ချင်သတ်”

ဦးနန္ဒလိက ငွတ်အတင်း ခံလိုက်သည်တွင် တရုပ်စစ်ဗိုလ်သည် သူကြီး၏ခေါင်းကိုခြောက်လုံးပြူးဒင်နှင့်တအားလုံ၍ ရိုက်ချလိုက်ရာ သွေးတွေ ဖြာဆင်းသွားတော့၏။ တပ်စိပ်နှစ်စိပ်အင်အား ရှိသော တရုပ်တပ်က ခြေရာများထင်လျက် ကျန်ရစ်သောတောထဲသို့အရမ်း

ထိုးကာ တရုပ်စစ်ဗိုလ်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဝင်ရောက်လိုက်ကြ ပါသည်။

မကြာမတင်ကာလ၌ ကြက်ငယ်ကို ကြောင်ပါးကြီးက မိမိရရ ဖမ်းချုပ်လိုက်သလို တရုပ်စစ်သားများ၏အပေါ်သို့ အသင့်ချောင်း မြောင်း စောင့်ဆိုင်းနေသော ဗမာစစ်သားများက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လူချင်းပူးကပ်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြတော့သည်။ ဓါးမျှောင်နှင့် ဓါးရှည် များကို ကျင့်လည်စွာအသုံးပြုရန် လေ့ကျင့်ခန်းမှ ကျန်စွာ သင်ခဲ့ သည့် ဗမာ တပ်သားများကတရုပ်တပ်စီ ပိနှစ်စိပ်ကို သေနတ်သံ တချက်တလေမှ မကြားလိုက်ရဘဲ လေးငါးမိနစ်အတွင်း၌ ကိစ္စပြီး အပျောက်ရှင်းကာ သုတ်သင်လိုက်ကြတော့၏။

“ဟေ့ ... နန္ဒလိ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါတို့ရဲဘော်တွေဖြစ်တယ်”
လမ်းပြလူကြီး ဦးအိုက်စလိက ရှမ်းဘာသာနှင့် လှမ်း၍ အော် ဟစ်ကာ ပြောကြားလိုက်သည်ကြောင့် ကြီးတုပ်ကြီးများနှင့် သူကြီး နှင့် အပေါင်းပါတို့မှာ မပြေးကြတော့ဘဲ ဘုရားမ၊ သည်ဟူ၍ ဝမ်း သာ အားရ ကြွေးကြော်လိုက်မိတော့၏။

“ကဲ... တပ်စိပ်နှစ်စိပ်က ရန်သူတွေလာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်းတပေါ လိုက် နေရာသွားယူကြ... ခမ်းထွန်းနဲ့ လမ်းပြတယောက် လိုက်ပြီး လမ်းပြ၊ နောက်ပိုင်းကတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဘေးမှတပ်ဖြန့် နေရာဆက် ယူ ထား”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် စစ်ဆင်ရေးအမိန့်ကို ဆက်တိုက် ပေးလိုက်ပြီးနောက်...

“ဆေးဋ္ဌာနအရာခံဗိုလ်... ဟောဒီကသူကြီးမင်းကို ဆေးထည့်ပေး လိုက်...”

အမိန့်ပေးရင်း တပ်နှောင်ထားသည့်ကြီးများကို ဓါးမျှောင်နှင့် ဖြတ်ထောက်ပေးလိုက်ပါသည်။ ညီအကိုနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းမြော

ဝမ်းသာစွာဖြင့် ရှမ်း ဘာသာ စကားနှင့် ရောနှောကာ ပြောဆို တိုင်ပင်နေကြသည်။ လမ်းပြ ဦးအိုက်စလိနှင့် ဦးနန္ဒလိတို့ နှစ်ဦးကို အဖမ်းခံလာရသည့် ရွာသားများက ဘေးမှထိုင်လျက် ကြည့်ရင်း... သူတို့အကြောင်းခြင်းရာကို ခေါင်းခြင်းရိုက်ခမန်း တိုင်ပင် ကြပြန် ပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီးရေ ... ကျုပ်ညီအိမ်ကို တရုပ်တွေကမီးနဲ့ ဂျို့ ပစ်လိုက် ပြီတဲ့... သူ့ မိန်းမနဲ့ သမီးလဲ ကြောက်လန့်ပြီး၊ စောစောကတည်းက ထွက်ပြေးလို့ တရုပ်စစ်သားတွေဘေးက လွတ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ ကျတော့ ရွာတာဝန်ခံဆိုတော့ တရုပ်စစ်သားတွေကို အတွေ့လဲခံရော တခါထဲ တန်းဖမ်းပြီး ကြွီးနဲ့ တုပ်ပြီး၊ ဝ၊ လူမျိုး လေးယောက် လာတိုင်တဲ့ ညှော်သည်ကို အတင်းအပြိုင်ခိုင်းတော့တာဘဲ၊ ကျုပ်ညီလဲ ဘာသိမှာလဲ ဒါပေမဲ့ ဝ၊ လူမျိုး လေးယောက်က ခြေရာခံပြီး တပ်ချရာအရောက် တရုပ်တပ်တွေကို လမ်းပြခေါ်လာခဲ့တာ ချမြင်တဲ့အတိုင်း တရုပ် စစ် သားတွေနဲ့ ရောပြီး သူတို့တရား သူတို့စီရင်သွားလေရဲ့၊ တရုပ်တွေ ဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး အမျိုးသား အချင်းချင်း သစ္စာပေးကြတဲ့ လူမိုက်တွေ တခါထဲ ဇာတ်သိမ်းသွားကြပြီ၊ ကျုပ်ညီက ခွင့်တောင်း နေတယ်၊ သူတို့အားလုံးရွာပြန်ရင် တခါထဲ တရုပ်စစ်တပ်က သတ် မှာ မုချဘဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဗမာတပ်နဲ့ သေအတူ-ရှင်အတူ လိုက်ပြီး အမှုထမ်းပါရစေတဲ့၊ သူတို့ကိုခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါတဲ့၊ ကူလိဘဲ ထမ်းရထမ်းရ၊ စစ်ဘဲတိုက်ရ တိုက်ရ၊ သူတို့ ဒီနယ်မှာ ကျုပ်ထက် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ တရုပ်ပြည်ထဲကို သုံးလေးခေါက် အနည်းဆုံး ရောက်ဘူး ဝင်ဘူးတဲ့ လူချိဘဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ရွာပြန်ရင် ကိုယ် အလောင်း ကိုယ်ထမ်းပြန် တာနဲ့ အထူတူဘဲ ဦးအိုက်စလိ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့နဲ့ လိုက် ပြီး နေနိုင်ပါတယ် ဟောဒီ တရုပ်စစ်သားတွေဆီက လက်နက်တွေ

အားလုံးသိမ်းယူပြီး၊ အကိုင်ခိုင်းပြီးတော့ ရန်သူ အလောင်းတွေကို တော်တော်နက်တဲ့ ချောက်ထဲပစ်ချပြီး ခြေစလက်စ ဖျောက်ပစ်ရမယ်”

ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ကိုယ် ပစ္စည်း တခုတလေမှ ဒီ စခမ်း မှာ မကျန်ရစ်ဘူးနော် ချက်ခြင်းပြန်စစ်၊ ငါတို့အားလုံးခြေရာဖျောက်ခဲ့ရမယ်၊ ဒို့ တပ်သားတွေကိုလိုက်ရှာတဲ့ ရန်သူ တပ်သားတွေဟာ ဘယ်လိုရန်သူအမျိုးအစားက သတ်သွားမှန်းမသိတာဖြစ်စေရမယ်၊ တပ်စုမှူးတွေ စခမ်းအသစ်ရှေ့မယ်... ဒီပဲဟာ ပဲ့ဦးထွက် အောင်ပဲ့ ဖြစ်တယ်၊ ရှေ့ကိုဆက်လက်ပြီး ငါတို့ ရဲဘော်တွေဟာ အောင်ပဲ့ တပဲ့ပြီးတပဲ့ အရယူရမယ်”

“နာရီဝက်အတွင်း ဒီစခမ်းက တနေရာကိုအပြီးအစီးရှေ့ပြေခင်း ကြရမယ်၊ အားလုံးအသင့်ပြင်၊ ရှင်းလင်းကြပေတော့... ပြင်ဆင်ကြပေတော့”

တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လက်မှ ဓါးရှည်ကို ကိုင်ကာ ကွပ်ကဲလျက် စစ်မိန့်များကို တိတိကျကျ ပေးနေလေသည်။

x x x x

လက်ဆွဲမှန်အိမ် တလုံးချိတ်ကာ ရိုင်ဖယ်ကို ပုခုံးတွင် ထမ်းရင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် ကင်းစောင့်နေသော တရပ်စစ်သားတယော့၏ သဏ္ဍာန်သည် နှင်းထူကြားမှ မနည်းကြည့်ရှုရှာဖွေနိုင်မှ ခတ်ရေး ရေး တွေ့နိုင်ပေ၏။ တရပ်တပ်ကြပ်ကလေးတဦးက ကာဘိုင်သေနတ်ကို မှီရင်း ထိုင်လျက်အိပ်ငိုက်နေသည်။ အခြား ကင်းစောင့်ရဲဘော်များသည် မီးခဲများရဲနေသော မိဖိုးတဝိုက်၌ ဖင်ဆက်ခေါင်းဆက် အိပ်ပျော်နေကြ၏။ တရပ်ကင်းစောင့်စစ်သား၏ အရှေ့ဘက်၌ကား မီးမှိန်မှိန်ထွန်းထားသော အဆောက်အဦများကို မှုန်တိမှုန်များ တွေ့

နိုင်ပေ၏။ ဤကား လူဖန်မြို့ကိုအုပ်ချုပ်သော တရပ်တပ်ဖွဲ့၏ တပ်မဟာ စစ်ဌာနချုပ်စခမ်းဖြစ်ပေ၏။

တရှေ့ရှေ့ ချဉ်းကပ်လာသော နှင်းမှု များ ကြားမှ သဏ္ဍာန်များကို တရပ်စစ်သားများသည် အနည်းငယ်မျှပင် ရိပ်မိပုံမရချေ။ သူသည် ရပ်လိုက်၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှီလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် ဝတ်ကျောပန်းကျေမျှသါ ကင်းစောင့်နေပါသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်နေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ဘေးတဝိုက်သို့ လှည့်လည်ကာ ရန်သူကိုရှာဖွေခြင်း၊ အကဲခတ်ခြင်း၊ ခြေသံများ နားထောင်ခြင်းစသည့် ကင်းစောင့်ရဲဘော်၏ တာဝန်ဟူသရွေ့ကို မေ့လျော့နေပုံ တွေ့နိုင်ပေ၏။

မကြာမီ ဝေါကနဲ လေတိုက် သလို အသံများနှင့် လေးဘက်လေးတန်က စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ အပြေးဝင်လာ ကြသော ဗမာ့ တပ်မတော်သားများနှင့် အတူ ခုတ်ကြ-ထစ်ကြ၊ လှံစွပ်နှင့် တစုတစုထိုးထိုးကြသည့် အသံများနောက်မှ နိဂုံးချုပ်သည့် တရပ်တပ်များ၏ သွေးစီးကြောင်း များက သက်သေ ခံလိုက် ကြပေပြီတကား။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ညာဘက်မှ ဓါးရှည်ကို ဝင်ကာ ဝဲ-ယာသို့ တပ်ဖြန့်၍ တက်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မှောင်ရိပ် ခိုကပ်၍ ဘေးမှတပ်ဖြန့်ကာ တက်နေကြသော တပ်သားများသည် တရပ်စစ်ဌာနချုပ်ထဲသို့ အပိုင်အနိုင် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် အချက်အခြာနေရာများကို မှန်တိုင်း စစ်ဆင်၍ ပြီးစီးသည့်ကာလ နောက်ပိုင်းဝယ် ကောင်းကင်သို့ ရဲကနဲ မီးကျည်ဆန်တတောင့်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ အဆောက်အဦများဆီသို့ တခဲနက် ကျည်ဆန်အားနှင့်ဖိ၍ ဒလစပ် ပစ်ခတ်သံများ၊ လက်ပစ်ဗုန်းပစ်သွင်းသံများသည် တခဏကာလ အတွင်း၌ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးနေသည့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွှဲပို့ ဆောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

အိပ်မှု* တဝိုးတဝါးနှင့် လက်နက်မပါဘဲ လှေခါးဆီသို့ပြေးဆင်း
လာကြသည့် တရပ်စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများသည် သေမင်းတောင်
ချောက်တွင်းသို့ လှလှပပကြီးကျဆင်းကာ မိမိတို့သည် မည်သို့မည်ပုံ
စစ်ရှုံးရသည်ကို ကောင်းစွာမသိလိုက်ရဘဲ ကျဆုံးကုန်တော့၏။

အရေးကြီးသော ဆက်သွယ်ရေးကရိယာများ၊ ဝိုင်ယာလက်စက
များကို တဒိုင်းဒိုင်းထုခွဲဖျက်ဆီးသံများ၊ အရေးပါသည့်မြေပုံများ
နှင့် ရုံးစာရွက်စာတမ်းများကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းနေခြင်း၊ အမေရိ
ကန် အစိုးရက တမင်ကလာပို့ လိုက်သည့် တော်မိဂန်းသေနတ်များ၊
မောင်းပြန်သေနတ်များနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းသည့်
ဗမာတပ်သားများက သိမ်းဆည်းယူငင်လိုက်ကြပြီး အဆောက်အဦ၊
ရုံးပစ္စည်း၊ မလိုတော့သည့်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို မီးပူ၍ရှိ၊ ကာ
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ၏။

“လူဖန်က တရပ်တပ်တွေတော့ သူတို့ဦးနှောက်နဲ့ တူတဲ့ စစ်ဌာန
ချုပ်ကြီး တချို့ထဲပြုတ်သွားတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊
သူတို့ကိုအုပ်ချုပ်အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ စစ်ဦးစီးမှူးတွေလဲ အလောင်း
တွေ ဖြစ်နေတော့ သိပ်ကြည့်ကောင်းပေါ့ကွာ.... တတပ်နဲ့ တတပ်
သတင်းပို့ ဘို့၊ ချန်ကေရှိတ်ဆီ သတင်းပို့ ဘို့၊ အသံသွင်းစက်၊ ဝိုင်ယာ
လက် စက်တွေကလဲ ထင်းဖြစ် အရေ ပျော်ကုန်တော့ ခြေလျင်ဘဲ
တရပ်ပြည်ပြန်ပြီး ဆက်သားလွတ်သတင်းပို့ ကြပေတော့ကွာ”

ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော်သည် သူ၏ တပ်ဖွဲ့၏ အောင်ပွဲကို
အားရပါးရကြည့်ကာ အကြီးအကျယ်သဘောကျနေတော့၏။

“ကိုင်း.... အရေးပါတဲ့ မောင်းပြန်လက်နက်တွေနဲ့ ခဲယမ်း မီး
ကျောက်တွေကို အမြန်သယ်ယူပြီး၊ ဒို့ ဆက်ပြီး ချီတက်စရာနေရာကို
ချီတက်ကြရအောင် အားလုံးအသင့်ပြင်”

ချက်ခြင်းပင် နောက်ထပ် စစ်ဆင်မှုတရပ်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြန်
တော့၏။

“ရိက္ခခြောက်တွေကို ဖမ်းမိတဲ့ လားတွေပေါ် တင်ပြီးယူခဲ့ကြ၊
ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေယူနိုင်ယူခဲ့ကြ၊ မယူနိုင် မီးရှို့ပစ်ခဲ့”

အရေးပေါ်စစ်မိန့်များကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် လမ်းပြ ခေါင်း
ဆောင် ဦးအိုက်စလီကိုခေါ်ယူကာ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လိုက်ကြပြန်
ပါသည်။ ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော် သည် လမ်းပြ
ခေါင်းဆောင် ဦးအိုက်စလီကိုခေါ်ယူကာ တစ်တရာ ပြောကြား
လိုက်ပြီး ရှေ့မှအရေးတကြီး လမ်းပြခိုင်းလိုက်၏။ မြေပုံ ကိုလည်း
လက်နှိပ်ခေါ်တမ်းနှင့်ထိုးကာ လမ်းပန်း အခြေအနေတို့ကို ချက်ခြင်း
ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် သူ၏တပ်ဖွဲ့တပ်စုမှူးသုံးဦးကို ရှေ့သို့ခေါ်
ယူလိုက်ပြီး အရေးပေါ်စစ်ဆင်မှုတရပ်ကို စီစဉ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

တပ်မှူးဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စုတစုကို လမ်းပြ
နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ချီတက်နေရာမှခွဲကာ ရှေ့သို့ အပြင်းချီတက်
စေပြီး၊ ရန်သူ၏ အကူအညီများ လာရောက်နိုင်သည့် အချက်အခြာ
လမ်းဆုံနှစ်နေရာ၌ ကင်းပုန်းများချလိုက်၏။ သူနှင့် ကျန်တပ်စုနှစ်စု
တို့ကို တရပ်တပ်များ၏ ရိက္ခာများထားရှိသည့် ဥယျာဉ်ပိုင်းဆီသို့
အမြန်ဆုံးချီတက်စေ၏။

ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ သံဆူးကြိုးများ ကာရံထားသော တရပ်
ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီးအနီးသို့ ရှေ့ဖျားချီတက်ရေး ကင်းထေ့တပ်စိပ်
နှစ်စိပ်ကချဉ်းကပ်ခဲ့ကြပြီး သံဆူးကြိုးများကို သံဖြတ် ကတ်ကျေး
ကြီးနှင့် အသံတစ်တရာမကြားရအောင် ညှစ်၍ဖြတ်တောက်ပြီး၊ သံ
ဆူးကြိုးစ နှစ်ဘက်ကို လက်ဝဲ- လက်ယာဘက်၌ စိုက်ထူထားသည့်
တိုင်ငုတ်များခြေရင်းသို့ရစ်ပတ်ကာ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ကြ၏။ ရိက္ခာ
ဂိုဒေါင်ဆီမှ လက်ဆွဲ မှန်အိမ်တလုံး၏ မီးရောင်သည် မှိန်လျက်ရှိပြီး

တချက်တချက် ခွေးတကောင်၏ ထိုးကာဟောင်နေသည့်အသံသည် ထွက်ပေါ်လာသည့်နောက်တွင် တရုပ်ဘာသာနှင့် ခွေးဟောင် သံများ ထွက်လာပြီ။ လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင် တခုသည် အဖွေးသားပေါ်ထွက်လာပြီ။ ဂိုဒေါင်တဝိုက်ကို ထိုးကာကြည့်ရှုလိုက်၏။ မြေ၌ ပြားနေအောင်ဝပ်နေသော ဗမာ့ တပ်မတော်သားများကို တရုပ်ကင်းစောင့်များ ရုတ်တရက် မတွေ့သွားသည်ကြောင့် ကင်းစောင့်တဲထဲသို့ ပြန်၍ဝင်သွားကြသည်။ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည့် ဗမာ့ရဲဘော်များသည် သူတို့၏လုပ်ငန်းလက်စကို အပြီးဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်နေကြပြန်သည်။ မကြာမီ ယခင်က ဟောင်ခဲ့သောခွေးသည် ပိုမို၍မသက်ာ ဖြစ်လာသလောက် ဗမာ့ရဲဘော်များ၏ လှုပ်ရှားမှု သဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ရှိသွားသဖြင့် တရှိန်ထိုးပြေးထွက်ကာလိုက်လာတော့၏။

တပ်ကြပ်ကြီး စိုးသိန်းသည် ချုံကွယ်မှအသင့်ဝပ်လျက်စောင့်နေရာမှ တရုပ်တပ်များ မွေး ထား သော ဂျပန်ခွေးမျိုးနှင့် စပ်သည့် အမွေးဖွားဖွားခွေးကြီးသည် သူ၏အနီးမှ ရဲဘော်များဆီသို့ ဖြတ်၍ ပြေးအလိုက်တွင် သူ၏လက်ထဲမှခါးမျှောင်နှင့် ခွေးကြီး၏လည်မျိုကို ပစ်၍ပေါက်ချလိုက်ရာ ခွေးကြီးသည် အသံ တချက်တလေမှ မပြုနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းရှေ့ စိုက်ကျသွားတော့၏။ တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသိန်းသည် ချက်ခြင်းဆွဲယူကာ ချုံကြားထဲသို့ဝှက်လိုက်ပြီး...

“မြန်မြန်လုပ်ဟေ့...ဘယ်နှစ်ပေါက်ကျန်သေးသလဲ”
 “နှစ်ပေါက်ဘဲ ကျန်တော့တယ်ဆရာကြီး၊ ခုပြီးပါတော့မယ်”
 တပ်ကြပ်ကြီးတဦးက ခတ်အုပ်အုပ်ပြန်ဖြေကြား လိုက်ပါသည်။ သူတို့ဆီမှ စက်သေနတ်လေးလက်ကလည်း တရုပ်ကင်းစောင့်များ၏ တဲဆီသို့ အသီးသီးချိန်ထားကြပြီးဖြစ်ပေ၏။
 ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသည့်နောက်၌....

“ပြီးပြီဆရာကြီး....” တပ်ကြပ်က သတင်းပို့ လိုက်ရာ...
 “ကဲ...တိုက်ဘို့အသင့်ပြင်....နောက်ပိုင်းက တပ်တွေ ခု ဖောက်လာကြလိမ့်မယ်”

သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ခါးမှကြိုးဖြူစကို သုံးကြိမ် တိတိဆွဲကာဆွဲကာ လှုပ်၍ သတိပေးလိုက်၏။ သူ၏ခါး၌ ချီနှောင်ထားသော ကြိုးဖြူစသည် နောက်ပိုင်း၌ဂိုက်တရာခန့်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ လက်တွင်း၌ တစရှိခဲ့သည်အလျောက် တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသိန်း၏ လှုပ်ရှားသတိပေးချက်ကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ကောင်းစွာသိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

“တပ်ဖွဲ့အားလုံးတက်ကြစမ်း....ခြေသံကို လုံ့နိုင်သမျှ လုံ့ပေစေ”
 သူ၏ခါးကို ခါးအိမ်မှချွတ်၍ ရှေ့ဆုံးမှတက်ခဲ့တော့၏။ မကြာမီ အသင့်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် သံဆူးကြိုးအပေါက်များမှဖြတ်၍ တပ်ဖွဲ့သည် ဝင်ရောက်ခဲ့နိုင်ပြီး၊ ဘယ်ညာရင်ဘောင်တန်း တပ်ဖြန့်ထားသော ဗမာ့တပ်မတော်ရဲဘော်များသည် တလှမ်းချင်း ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီးဆီသို့ ဖြန့်ကာ ဝိုင်းရံမိကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် တရုပ် စစ်သား တယောက်သည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကိုဆွဲကာ သူ၏အဖေခွေးကြီးကို တရုပ်ဘာသာနှင့်ခေါ်ရင်း ထွက်ပေါ်လာ၏။
 “တက်....တိုက်....”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ စစ်မိန့်သံအဆုံး၌ စက်သေနတ်ပစ်သံ၊ တော်မီးဂန်းသံ၊ ရိုင်ဖယ်သံများသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ တခဲနက် ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတော့သည်။ တရုပ်စစ်သားများ၏ အလန့်တကြားအော်သံ၊ ခုခံပစ်ခတ်သံများသည် အနည်းငယ်မျှသာပေါ်လာပြီးနောက် လူချင်းပူးကပ်၍ လှံစွပ် ထိုးသံ၊ ဆဲသံ၊ အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံများသည် ကြောက်

မက် ဘွယ်ရာ စစ်ရေးစစ်ရာနိဂုံးချုပ်အခြေအနေကို ဖော်ပြနေပြန်
တော့၏။

“ဟေ့...သူတို့ မောင်းပြန် လက်နက်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ၊
ကျည်ဆန်တွေသိမ်း၊ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှာကြ...
ဆေးဝါးတွေသိမ်းယူကြ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သွေးစွန်းနေသော မီးကြီးကို
ကိုင်းရှိုင်းလှားရင်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဓါတ်ဆီနဲ့ ရေနံဆီတွေဖောက်ပြီး ဆံအိပ်တွေ ရိက္ခာတွေကို
သောင်းရမယ်၊ လွတ်ပြေးနေတဲ့ လားတွေမိအောင်ဖမ်း၊ လိုချင်တဲ့
ရိက္ခာတွေနဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေတင်ကြ၊ တပ်စုနှစ်စုက ကာကွယ်
ရေး တာဝန်နဲ့ အပြီးသုတ်သင်ရေးတာဝန်ကိုယူ၊ အမှတ်သုံးတပ်စုက
ရိက္ခာတွေနဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေတင်၊ ရန်သူဆက်သွယ်ရေး ကရိ
ယာတွေ ဓါတ်ဆီဖြန်းဖျက်ဆီးရမယ်၊ မီးရှို့ရမယ်”

“ဆံတွေမီးရှို့ဖျက်ဆီးဘို့မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ရပ်ရွာထဲ
က လူတွေဝေငှပေးရင်...”

သူကြီး ဦးနန္ဒလိက အကြံပေးလိုက်ရာ...

“ရွာထဲကလူတွေဝေပေးရင် တရုပ်တပ်တွေက နက်ဖန် အံဒီ လူ
တွေကို သတ်ပြီး ဆံတွေပြန်ယူမှာပေါ့ သူကြီး၊ စစ်ဌာနချုပ် အမိန့်
အတိုင်း ရန်သူ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ကျုပ်တို့မလိုချင်တာတွေ ရန်သူ သုံး
မရအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

မကြာမီ တရုပ်တပ်များ၏ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီးသည် မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင် သွားပါတော့၏။ သူ၏တပ်ဖွဲ့မှ ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သော
ရဲဘော်သုံးယောက်ကိုလည်း ဆေးဝါးများဖြင့် ချက်ခြင်းကုသကာ
လားများပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ တရုပ်ထောက်ပံ့ရေး ဌာနမှ
အမေရိကန်လုပ် တော်မိဂန်းသေနတ်များ၊ ကာဆိုင်များ၊ မောင်း

ပြန် ရိုင်ဖယ်များနှင့် ကျည်ဆန်များသေတ္တာလိုက် ရရှိမှုမက၊ အလွန်
ထိရောက်သောဆေးဝါးများနှင့် လားအကောင်အစိပ်ပါ ဖမ်းဆီး
ရမိခဲ့သည်အလျောက်၊ ရန်သူပစ္စည်းများကို လားများပေါ်သို့တင်
လိုက်ပြီး၊ ကျွမ်းကျင်သော လမ်းပြနှစ်ဦးနှင့်အတူ တပ်စိပ်နှစ်စိပ်ကို
ခြံရံလျက် တနေရာသို့ဆုတ်ခွါစေရန် ကြိုတင်စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ကောင်းကင်သို့
ထောင်၍ သူ၏အချက်ပြမီးကျည်သေနတ်ကို နှစ်ချက်ပစ်ဖောက်ကာ
ရန်သူတပ်ကုလားလျှင် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် ချို့ခို တိုက်ခိုက်ရေးတပ်
စုကို ပြန်ခေါ်ယူလိုက်၏။ ဖော်ပြပါ တပ်စုဆီကလည်း မီးကျည်
အပြာနှစ်တောင်သည် ကောင်းကင်တွင် လင်းကနဲပေါ်ထွက်လာပြီး
နောက် မကြာမီ တပ်မတော်နှင့် လာရောက်၍ပေါင်းမိကြ၏။

“ကဲ...ရွာထဲက ဝ, လူမျိုး သုံးလေးဦးကိုဖမ်းခဲ့စမ်း”

သူကြီး ဦးနန္ဒလိသည် ချက်ခြင်း သူ၏တပ်သို့ လက်နက်ကိုင်များ
နှင့် ရွာထဲသို့ ဝင်သွားပြီး၊ မကြာမီ ကြိုးတပ်များနှင့် ဝ, လူမျိုး
ယောက်ျားသုံးဦးကို ခေါ်ဆောင်လာတော့၏။

“တပ်စုလိုက်ချီတက်မယ်၊ ဒီက ရှေ့တန်းတန်းချီတက်မယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အမိန့်
ပေးလိုက်ပြီး၊ အရှေ့စူးစူးသို့ တန်းတန်း ချီတက်ခိုင်းလိုက်၏။

“ရှေ့တန်းက ကျန်တဲ့ တရုပ်တပ်တွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ...
သူကြီး၊ ကျုပ်တို့ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ရမယ်၊ နောက်ပိုင်းက ကျုပ်တို့
တပ်မကြီးကလဲ အသင့်ပါလာတာမို့၊ ဂျပန်တပ်တွေကလဲ အများ
ကြီးမို့ ကျုပ်တို့တာဝန်အရ ရှေ့ထလမ်းရှင်းသွားရမှာ”

ဗမာစကားတတ်သော ဝ, လူမျိုးသုံးဦး ကြားလောက်အောင်
ပြောလိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူကြီး ဦးနန္ဒလိကို

မျက်စိပစ်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ပြန်လွတ်မှာလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာစကားမေးနေတာလဲ...ခင်ဗျားတို့ကိုပြန်လွတ်တို့ ကျုပ်တို့ ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မေးမရရင် သူကြီးနဲ့ အဖေတို့တွေ သတ်ပစ်ရမယ်၊ နောက်ထပ်မမေးနဲ့”

ငေါက်ငမ်းသောအသံကြီးနှင့် ကြိမ်းဝါးကာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မာန်ပါပြကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

သုံးမိုင်ခန့်အရောက်တွင် သူကြီး ဦးနန္ဒလိက အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝ,လူမျိုးသုံးဦးဆီသို့ အသာကပ်ပြီး မသိမသာကြီးများဖြေ၍ ရှမ်းဘာသာနှင့် “မင်းတို့လွတ်ရာပြေးကြတော့....” အချက်ပေးလိုက်ရာ ဝ,လူမျိုး သုံးဦးသည် တချိုးထည်း တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ နောက်မှ စောင့်ရှောက်လာသော ရဲဘော်များက ပြေးနေသော ဝ,များ၏ခေါင်းပေါ်သို့ကျော်ကာ သေနတ်များနှင့်လိုက်လံ ပစ်ခတ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကြတော့၏။ ဝ,လူမျိုးသုံးယောက်သည် လည်း သူတို့၏ ဆရာတရုပ်တပ်များရှိရာဘက်သို့ မှန်းဆကာ ခြေကုန်ပြေးလွှားနေကြပါပြီ။

လမ်းပြကြီး ဦးအိုက်စလီ၊ သူကြီး ဦးနန္ဒလိတို့ညီအကိုနစ်ယောံက အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သေးသော မျက်နှာအမူအယာများဖြင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သို့လှမ်း၍ ---

“ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက်တာလဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ဝ,တွေကို တမင်ကလာ ဖမ်းလာပြီးမှ ထွက်ပြေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ”

“ရှင်းပြပါမယ်လေ....သူကြီးရဲ့၊ ဖမ်းလာတဲ့ ဝ,တွေဟာ ဗမာစကားနားလည်တဲ့ ဝ,လူမျိုးတွေမဟုတ်လား၊ မဖမ်းခင်ကတည်းက တရုပ်တပ်တွေရဲ့ လူယုံသူလျှိုဖြစ်ပြီး၊ ဗမာစကား နားလည်းကြတဲ့ ဝ,တွေ ရွေးဖမ်းဘို့မှာလိုက်တဲ့ ကိစ္စကို သတိရမိတယ် မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အကြံအစည်ကို စတင်ကန့်ဒါန်းပျိုးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့....ဒီအကောင်းသုံးကောင်ဟာ ဗမာစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တဲ့ ဝ,လူမျိုးထဲက လူလယ်တွေပျ၊ ပြီးတော့.... တရုပ်တွေရဲ့ နားနဲ့ -မျက်စေ့ ဆိုရင်လဲဟုတ်တယ်”

ဦးနန္ဒလိက ဖြေကြားသည်တွင်....

“အဲဒီတော့ ဒီလူသုံးယောက်ကိုဖမ်းလာပြီး၊ သူတို့ ဗမာစကား မတတ်ဘူးထင်တဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောခဲ့တယ်၊ အရှေ့ စူးစူးကိုချီတက်ပြီး၊ ရှေ့ မှာရှိတဲ့ တရုပ်တပ်တွေကို တိုက်ဘို့တိုင်ပင်ခဲ့တယ်၊ မှတ်မိရဲ့လား၊ ပြီးတော့ ဦးနန္ဒလိကိုလဲ ကျွန်တော်တို့တပ်ကအတင်းအဓမ္မဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာတဲ့အသွင်ကိုလဲ ဆောင်ယူခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အမိန့်ရှိပါ”

လမ်းပြ ဦးအိုက်စလီက ဖြေကြားသည်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဆက်လက်၍....

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ပြောဆိုခဲ့တဲ့ စစ်ရေးစစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ ရန်သူတပ်တွေဆီရောအောင် တမင်ကလာ ပရိယာယ်ဆောင်ပြီးပြောလိုက်တဲ့ လှည့်စားမှုသတင်းစကားတွေထဲ၊ ခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ လားတပ်တွေစောင့်နေတဲ့ တောင်ဘက်စူးစူး ရေပူစခမ်းကို ပြန်လှည့်ပြီးချီတက်တော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝ,တွေရဲ့ သတင်းပို့ချက်ကို တရုပ်တပ်တွေက ရယူပြီး အရှေ့ စူးစူးချီတက်မယ်လို့ သတင်းရထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တပ်တွေကို အရှေ့တခွင်ကို တရုပ်တပ်တွေကဖိပြီးရှာကြ၊ စောင့်ကြလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ရွာမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဦးနန္ဒလိတို့သားမယားတွေ၊ တပည့်တံပန်း ရွာသူရွာသားတွေကို တရုပ်တပ်တွေက ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်အောင်၊

ဦးနန္ဒလိတို့ကို ကျွန်တော်တို့တပ်တွေကဖမ်းဆီးထားတဲ့သတင်းကိုလဲ တရုပ်တပ်တွေဆီရောက်အောင်ပို့ လိုက်တဲ့ နည်းပရိယာယ်တရပ်ဘဲ။ တကယ်လို့ ဦးနန္ဒလိနဲ့ ခုပါလာတဲ့အကောင်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေကိုကူညီနေတာကို တရုပ်တပ်တွေသိသွားရင် နောက်ပိုင်းကို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ မသက်သာတော့ဘူး။ တရုပ် သစ္စာဖောက်တွေဆိုပြီး သတ်ဖြတ်ကြမှာမူချာဘဲ။ ကိုင်း...ရေပူစခန်း ဘက်ကို ချီတက်ရေးလမ်းကြောင်းပြောင်းကြမယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အရှေ့စူးစူးကို ချီတက်နေရာမှ တောင်ဘက်သို့ တထောင်ဆစ်ချိုး စစ်ကြောင်း ပြောင်းရွှေ့ကာ ချီတက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ရန်သူ ဘဝသားများကို နည်းပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာဖြင့် လှည့်စား ခြင်း အတတ်သည် လွန်စွာပိုင်နိုင်ထိရောက်သော စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ ပညာရပ်သာဖြစ်ပေတော့သတည်း။

မျှော်နေရှာသူ တယဘောက်

တောင်ခိုးတွေသည် ရီဝေမှိုင်းဆိုင်းနေတော့သည်။ တတောလုံးတတောင်လုံးသည်နှင်းငွေ့ များမှု ရှိနေသည်ကြောင့် လွှမ်းဘွယ်ရာ ပန်းချီကားတချပ်အသွင် ပေါ်လွင်နေတော့၏။

မျောက်လွဲကျော်တအုပ်သည် တောသံပေးရင်း တဝှူးဝှူး အော် မြည်ကာ တကိုင်းမှတကိုင်းသို့ ကူးသန်း ပြေးလွှား နေကြလေသည်။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် ကို ရေးရင်း သူ၏စစ်ရေးလောကအခြေအနေမှ လက်ရှိ ရင်ဆိုင်နေ ရသည့် သူ၏စာအခြေအနေကို ပြန်လှန်စဉ်းစားနေမိရှာ၏။

အထူးတပ်ဖွဲ့မှရဲဘော်များလည်း သေနတ်မောင်းပြန် လက်နက်

များကို တိုက်ချွတ်သူတိုက်ချွတ်၊ ဦးနန္ဒလိနှင့် နောက်ပါ စုစုပေါင်း လူသုံးဆယ်ကျော်တို့ကို လက်နက် မောင်းတင်နည်းများ၊ ပစ်ခတ် နည်းများကို သင်းကြားလျက်တဖုံ၊ နေ့ခင်းအဘို့ လျှိုကောင်းရာ၌ လျှိုဝှက်စွာ စခမ်းချနေကြပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေး ရင်း ရေးရင်း တကိုယ်လုံး လေးလန်ထိုင်းမှိုင်း လာတော့၏။ ထိုမှ တခဏအတွင်း၌ သူ၏တကိုယ်လုံးသည် မလှုပ်နိုင်တမ်း ငြိမ်ကျသွား ပြီးနောက် သူ၏ရှေ့တည့်တည့်မှ သစ်ပင်သစ်တောများ ချက်ခြင်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီး အလွန်အံ့ဩစရာ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ သည့် မြင်ကွင်းတရပ်ကို အံ့ဩတွေ့ဝေစွာဖြင့် စိုက်ငေး၍ကြည့်နေမိ တော့၏။

ကျယ်ဝန်းသောခမ်းမဆောင်ကြီးတခုအတွင်း၌ ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်သည် ထင်ရှား ပြီသစွာ တွေ့နေရပေ၏။ ရှေးကျသော ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် သလွန်များ၊ ကတ္တီပါဖုံးများ၊ စောင်များ ကိုလည်း တွေ့နေရပေ၏။ ထိုမှ အခမ်း၏ရှေ့ပိုင်း၌ နူးညံ့လှသော ဖဲပုံလွှာပေါ်၌ အ မျိုး သ မီး တ ဦး ၏ ပုဆစ်ဗူးတုပ် ထိုင်နေသော သဏ္ဍာန်တရပ်သည် ဘွားကနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်တော့၏။ သူမသည် အချိုးအဆစ်ကျလှသော ပြေပြစ် နူးညံ့လှသည့် လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်ကာ ရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမ၏ရှေ့၌ကား အင်မတန် ခန့်ငြားလှသော ဘုရားစင် ကျောင်းဆောင်ကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက် ရပေ၏။ ကျောင်းဆောင်ထဲ၌ လွန်စွာ သပ္ပာယ်လှသော ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ် ထွက်နေသည့် ရုပ်ပွားတော် တဆူကိုလည်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ ထူးခြားစွာဖူးမျှော်လိုက်ရပေ၏။

အမျိုးသမီးသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့် အရွယ်မျှသာရှိပြီး၊ ရှေးမင်းသမီးများ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသလို ခန့်ငြားလှပါပေ၏။

ခေါင်း၌လည်း စိန်ကျောက် ပတ္တမြားများ ချယ်လှယ် ထားသည့် ရှေ့ခံစီးပုံတခုကို ဆောင်းထားလျက် သူမ၏ ချစ်စဘွယ်ရာ မျက်နှာ ပြင်ကိုလည်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ငေးလျက် ကြည့်နေ မိ၏။ သူမသည် မျက်လုံး နှစ်လုံးကို မှိတ်၍ ပရိကံ ဆောင်လျက် နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းမှတ်လုံးချင်း ဆုမွန်တောင်းနေတော့၏။

“မောင်တော်သခင်ကြီး...ဘေးရန်အန္တရာယ်ပေါင်းမှ ကင်းဝေး တော် မူပါစေ...”

“မောင်တော်သခင်ကြီး...ဘုရား တပည့်တော်မ စံနန်းဆောင် တော်သို့ တည့်မတ်စွာရောက်ရှိနိုင်ပါစေ...”

ဆုတောင်းနေသောအသံမှာ ကြည်လင်သလောက် ကြားလိုက် ရသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ ရင်ထဲ၌ အေးမြသွားပြီး၊ မကြုံဘူးသော ပီတိခံစားမှုတရပ်ကို တလှုပ်လှုပ် ပေါ်ထွက်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှအလိပ်လိုက်တက်လာသော ကြင်နာမြတ်နိုးမှုသည် တသိမ့် သိမ့် ပေါ်ထွက်နေသည့် သဒ္ဒါနှင့် စေတနာ လှိုင်းများက လည်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ တဖြန်းဖြန်းဝေဒနာတရပ်ကို ရင် ဆိုင် ခံစားနေရပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ ဦးနှောက်၌ အနှစ်နှစ် အလလက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည့် အသက်ပေးချစ်ခဲ့သူကို ပြန်လည်၍ ယခုကာလ အပိုင်းအတွင်းမှ တွေ့လိုက်ရသည့် ယောက်ျားတယော့ပမာ ဆုမွန် တောင်းနေရှာသူ ရှေးခေတ်ဟောင်းအတိတ်အခါမှ ပင်တိုင်စံ ထိပ် ထားကလေးကို မဝနိုင်ခမန်းကြည့်ရှုနေရင်း....

“မောင်ဆက်ဆက်လာပါပေါ့ သခင်မကလေးရယ်”
သူ၏ပါးစပ်မှ ခုန်ပေါက်ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုက်မိပါသည်။

တခဏပိုင်းအတွင်း၌ သူထင်ရှားစွာတွေ့မြင်နေရသော အလွန် တရာ ထူးဆန်းလှသည့် မြင်ကွင်းကြီးတရပ်မှာလည်း မွေးကာ-ရီဝေ

ကာ ကွယ်ပျောက်သွားပါတော့၏။

“ဟာ....” ဟူသော အလွန်တရာ အံအား သင့်သွား ရှာသည့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏မျက်စေ့ များကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသည့်အသွင်နှင့် ပွက်သပ်ကာ မူလ သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသော အင်မ တန် ထူးဆန်းလှသည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတွေ့မြင်နေရသောမြင်ကွင်းမှာမူ သူ့ ရှေ့တည့်တည့်မှ ထင်းရှူးတောနှင့် တောင်နံရံ များသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ ဘဝ၏ထူးခြားမှုကို တစ်စုံစီမံ ပြန်လှန်ကာ တွေးတောနေမိရှာ၏။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် မကြာမတင်သာလ၌ လတ်တလော တွေ့မြင် လိုက်ရသည့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကလေးနှင့် မုချဆက်ဆက် တွေ့ကြုံရမည့်အရေးကို အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက် နေမိပါတော့ သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...သတင်းပို့ ပါတယ်”

သူ၏တပ်စုမှူး ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏ အသံကြောင့် ထူးခြားလှသည့် မြင်ကွင်းဆန်းကိုအကြောင်းပြုကာ စဉ်းစားနယ်ချဲ့ နေမိသော ဗိုလ် အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်းပင်သတိရကာ....

“ဪ-လာဗျို...ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ စစ်ဌာနချုပ်က အကြောင်း ပြန်တဲ့ ဝိုင်ယာလက်သတင်းရပြီလား”

ပြန်လှန်၍ ဗိုလ်ညွန့် မောင်၏ အလေးပြုနေခြင်းကို နှုတ်ဆက် အလေးပြုရင်း သူ ဆီသို့ခေါ် ယူလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ပို့ လိုက်တဲ့ ရန်သူဝင်ရောက် လာတဲ့ လမ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို ဂျပန်လေတပ်ကိုတာဝန်ယူ၍ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြန်ချက်အပြင် ကျွန် တော်တို့ ရန်သူ့ စစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းကို တိတ်တဆိတ် ဖောက်

ထွင်းပြီး ဆက်တိုက်တဲ့သတင်းရယ်၊ တရုပ်တပ်မဟာဌာနချုပ် ပြုတ်ထွက် သွားတဲ့ သတင်း၊ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းကို ဖျက်ဆီး လိုက်တဲ့ အခြေအနေကြောင့် တရုပ်တပ်တွေ ရွာသူရွာသားတွေ ဆီမှ ရိက္ခာလုပြီး စားနေတဲ့ သတင်း တွေကို စစ်ဌာနချုပ် ထောက်လှမ်းရေးဌာနက ရရှိတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ တယ်ခင်ဗျာ၊ သိရအောင် ဆိုတဲ့ သတင်းဘဲ”

“ကောင်းပါလေဗျာ....တရုပ်တပ်တွေက ကျေးရွာ လူထုတွေ ဆီက ရိက္ခာတွေလုစားနေရင် ကျေးရွာလူထုက သူတို့အပေါ် မုန်းတီး လာကြပြီ၊ တရုပ်တပ်တွေကို ဆန့်ကျင်ရေးဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေအတွက် နိုင်ငံရေး အမြတ်အစွန်းဘဲ၊ ဆက်ပြီး ပြောပါအုံး.... ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ရန်သူ အခြေအနေထော့တယ်လို့ သတင်းရသလဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မြေပုံချပ်ကြီးကို ကြည့်ကာ.... သတင်းမေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“ရန်သူ တပ်တွေ နောက်ထပ် ဝန်နယ်စပ်ကိုပို့ နေတယ်၊ နော်ထပ်ရယ်ဂျီ၊ မင်း နှစ်တပ်ပို့ ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကို အပြုအထုတ် တိုက်ဘို့ လိုက်ရှာကြမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရယ်၊ ရန်သူဘက်ကလဲ လေတပ် အကူအညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့အထူးတပ်ဖွဲ့ကို လိုက်ရှာဖွေမယ်ဆိုတာ သတင်းရတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ကောင်းကောင်းကြီးတိုက်ရမှာကိုး ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ကျုပ်တို့အထူးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အင်အားဟာ စတင်ပြီးချိတက်တဲ့ အခြေအနေထက် ပိုပြီး အင်အား ကောင်း လာတယ်၊ ဦးနန္ဒလိရဲ့ တပ်စုတစု အင်အားတိုးတာရယ်၊ ရန်သူ ဆီက မောင်းပြန်တွေနဲ့ တော်မီကျည်ဆန်၊ လက်ပစ်ဗုန်းတွေ သေတ္တာလိုက်ရခဲ့တာဟာ သိပ် အကျိုးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အမေရိကန်လုပ်တဲ့ နောက်ဆုံး ပေါ်

ဆေးဝါးတွေပါရတာ ကျုပ်တို့အထူးတပ်ဖွဲ့အတွက် ကြာကြာ လှုပ်ရှားမှု ဖန်တီးစေတော့တယ်”

“နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်ကတော့ တကယ်လို့ ရန်သူလှုပ်ရှားမှု ပိုမိုများပြားလာရင် အတွင်း ဝန်နယ်ထဲကို ထောက်အောင် လှုပ်ရှားပြီး ပျောက်ကြား စစ်ဆင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခွင့်ပြုချက် ဖြစ်ပါတယ်”

“အခြေအနေကြည့်လို့ ပေါ့ ဗိုလ်ညွှန်မောင်....၊ ခုလေးငါးရက်တော့ ကျုပ်တို့ခြေရာဖျောက်ထားရမယ်၊ ဒါမှ တရုပ်တပ်တွေ ရှေ့လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ နောက်ကိုပြန်ရှာရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေပြီး၊ တချို့ ချောင်ကျတဲ့ တရုပ်တပ်တွေဟာ ကျုပ်တို့အလစ်ဝင်စီးမှလား ဆိုပြီး စိတ်ဓါတ်ပျက်နေကြလိမ့်မယ်၊ တပ်ဖွဲ့က ရဲဘော်တွေကိုတော့ လေကြောင်းက ရန်သူကင်းထောက်မှု မရနိုင်ဘို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားဘို့ သတိပေးလိုက်၊ နံနက်မိုးမလင်းမီ ချက်ကြ-ပြုတ်ကြဘို့၊ နေခင်း မီးခိုးမထွက်စေဘို့၊ ခြေရာဖျောက်နိုင်ဘို့ သတိ ပေးလိုက်ပါ၊ အချိန်မရွေးရွှေ့ပြောင်းနိုင်ဘို့၊ ချီတက်နိုင်ဘို့ တပ်ဖွဲ့တွေ စီစဉ်ပေးထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး.... ဂျပန် တပ်တွေနဲ့ တရုပ်တပ်တွေ တော့ အကြိတ်အနယ်တွေနေကြပုံဘဲ”

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့၏ တပ်စခမ်း မြောက်ဘက်ဆီမှ ဝုန်းကနဲ... ဝုန်းကနဲ.... မြေတုတ်တီးလာသည့် ပေါက်ကွဲသံသဲ သဲ များထွက်ပေါ်လာပြီး၊ လေယာဉ်ပျံ အုပ်ကြီး တအုပ် ပျံသန်း နေကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ အားလုံးကြားလိုက်ရ၏။

“တရုပ်တပ်တွေ ဝင်နေတဲ့လမ်းတွေကို ဂျပန်လေတပ်က ဗုန်းကြဲနေပြီဗျာ၊ အရေးယူတာအမြန်သားဘဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် နားစိုက်၍ ထောင်ရင်း ဝေဘန် လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါ...တပ်တွေ အာလုံး အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ကြတို့ သတိပေးရအောင်”

ဗိုလ်ထွန်းမောင်သည် အလေးပြုကာ တပ်သားများဆီသို့ ထွက် သွားပါတော့၏။ မကြာမီ အလွန်မြင့်မားသော ကောင်းကင်ယံမှ လေယာဉ်ပျံ အုပ် နှစ်အုပ်သည် စက်သံများဆူညံစွာဖြင့် တွေ့လိုက် ရပေ၏။ လူဖန်မြို့ဆီသို့ လေယာဉ်ပျံ တအုပ်က ထိုးဆင်း သွား ပြီး၊ ဗုန်းကြွသံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများသည် တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာ တော့၏။

စစ်ဆိုတာ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ လုပ်ငန်းတရပ်ပါတကား၊ စစ် ဆိုသည်မှာ လူကောင်း၊လူဆိုးရော၊ စစ်သားရော၊အရပ်သားတွေပါ မလွတ်တမ်း မခွဲခြားတမ်း ဒုက္ခရောက်စေတတ်ပါကလား ဟူသော စစ်ပုံ၏အဖြေလွှာကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားမိတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး ကော်ဖီရပြီ”

သူ၏ကိုယ်ရံ တော်ရဲ ဘော် မြအောင်က လာရောက်၍ ကော်ဖီ တခွက်ကိုပေးလာသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော် သည် သူ၏ပလတ်စတစ် မိုးကာတံအတွင်းမှထကာ....

“အေး....ထားခွဲ မြအောင်၊ မင်းတို့ရဲဘော်တွေအားလုံး ပါး ပါး နပ်နပ်ရှိရမယ်နော်....ရန်သူတပ်တွေက ဒို့အထူးတပ်ကို လိုက်ရှာ နေကြပြီ၊ တရုပ်နဲ့ ဗမာ ဘယ်သူကပါးသလဲ....၊ ဘယ်သူက တော ကျွမ်းတယ်ဆိုတာလုပ်ငန်းနဲ့ အဖြေပေးရအောင်ကျိုးစားကြဟေ့။”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး....တိုက်ပွဲ တပွဲပြီးပွဲတိုက်ရတာ အင်မ တန် ပျော်စရာကြီးဘဲ ဗိုလ်ကြီး၊ တရုပ်စစ်ဌာနချုပ်ကိုဝင်စီးတုန်းက များ....ကျွန်တော်မှတ်မိသရွေ့ဆိုရင် ကျွန်တော် တော်မိဂန်းအော့ မှာ တရုပ်တပ်သားငါးဦး ဘုန်းကနဲ-တုန်းကနဲ ကျသွားတာ မြင်မိ

သေးသယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အေးကွာ...မြအောင်၊ စစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကချီနိုင်တဲ့အခါလဲ ရှိ တယ်၊ ကိုယ်ကချီရှုံးတဲ့ အခါလဲ ရှိတယ်ဟေ့....ပြေးရ- ရှောင်ရတဲ့ အခါလဲ ဝိတ်ခါတ်မကျအောင်သတိပြု”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော် သည် သူ၏ရဲဘော် စစ်ရေးစစ်ရာ အတွက် ကြိုတင်သတိပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ ခတ်နိမ့်နိမ့် ရုတ်တရက်ပျံ သန်းလာသော လေယာဉ်ပျံ မဲမဲကြီး နှစ်စင်းကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော် သည် ရုတ်တရက် သစ်ပင်ကြို-သစ်ပင်ကြားမှ တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ချက်ခြင်း သူ၏ မှန်ပြောင်းကိုဆွဲယူကာ ဖော်ပြပါ စောင်းကာ-ရစ်ကာဖြင့် သစ်ပင် ကြီးများ၏ထိပ်ဖျားနှင့်နီးကာ ပွတ်ကာပျံ သန်းနေသည့် လေယာဉ် ပျံကြီး နှစ်စင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

တောင်ပံ နှစ်ဖက်၌ (U, S) အမေရိကန်ဟူသော စားလုံးကြီး များကိုတွေ့ရသည်တွင်....

“ဟေ့ ... ရဲဘော်တွေ နေရာယူ....အသံလွှင့်စက် ပိတ်လိုက်”

ချက်ခြင်း အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။ မိနစ်ပိုင်း၊အတွင်း၌ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံကြီး နှစ်စင်းသည် ခတ်မှန်မှန် ပျံ သန်းရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ အထူးတပ်ဖွဲ့ စခမ်းချရာ လျှိုကြီးအပေါ်၌ ဝဲကာ-ပတ်ကာဖြင့် တောတွင်း အောက်ပိုင်း အခြေအနေကို အကဲ ခတ်နေတော့၏။ မကြာခင် လေယာဉ်ပျံ ပေါ်မှ စက်သေနတ်ကြီး များနှင့် တချက်စီဆွဲ၍ပစ်ခတ်ရင်း တပ်စခမ်း၏ တောင်ဘက်ဆီသို့ ဆက်လက်ပစ်ခတ်ကာ ပျံ သန်းသွားတော့၏။

“ရန်သူ အချက်ပြတပ်တွေက ကျုပ်တို့ဆီက စစ်ဌာန ချုပ်ကို သတင်းပို့ ထဲ ဝိုင်ယာလက်ကိုသိသွားပြီဗျို၊ အသံလှိုင်း လက်တီကြို အတိုင်းလိုက်လာပြီး မသင်္ကာတဲ့နေရာတွေကျတော့ ပစ်ခတ်ခဲ့တာ၊

တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က အောက်ပိုင်းကခံပစ်ရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ရန်သူ လေကြောင်းကသိပြီး၊ ချက်ခြင်း သူတို့ရဲ့ ခြေလျင်တပ်တွေကို စိုင်းတိုက်ဘို့ အမိန့်ပေးမယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်စုမှူးသုံးဦးကို ခေါ်ကာ လက်တလော ရန်သူ၏ လေကြောင်းရန်အကြောင်းကို သတိပေးလိုက်ပြီး...

“နောက်ကိုသတင်းပို့ရင် တမျိုးလုပ်ပြီး နံပါတ်နည်းအရ ပို့ပေတော့ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ လက်တီကြိုကို အရှင်ထား၊ လိုင်းပြောင်းပို့၊ ခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ စခမ်းရွှေ့ရမယ်၊ ဒီနေရာ ရောက်မှ ပစ်ခတ်သွားတာ၊ ကျုပ်တို့ရှိတယ်ဆိုတာ အတတ်မပြောနိုင်ပေမယ်လို့ ရန်သူတပ်တွေက ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တော့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြပြီ၊ ဒါကြောင့် ချက်ခြင်းတပ်ပြောင်းရွှေ့ရမယ် ဗိုလ်စံလှဘော်တပ်ဖွဲ့က ရှေ့ပြေးကင်းထောက်အနေနဲ့ လမ်းပြ ဦးအိုက်စလီတို့နဲ့ တက်ရမယ်၊ တောင်ဘက်စူးစူးကို ဖြတ်ပြီး လေးမိုင် တက်ပြီး၊ အရှေ့ဘက် လေးဆယ် ငါးဒီဂရီအတိုင်း ပြန်တက်ရမယ်၊ တောဆက်အားကြီးကောင်းတယ်၊ အထက်ကလိုက်ရှာနေတဲ့ ကင်းထောက် လေယာဉ်ပျံက ကျုပ်တို့တပ်တွေ လှုပ်ရှားမှုကိုမမြင်နိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းဘဲ၊ ဆယ်ငါးမိနစ် ကြာတဲ့နောက်မှ ချီတက်မယ်၊ အသင့်ပြင်...”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏အထူးတပ်ဖွဲ့ကို ချက်ခြင်း နေရာပြောင်းရွှေ့ ရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။

မကြာခဏပင် ဖေပြီပေါ် လေယာဉ်ပျံကြီးနှစ်စင်းသည် မူလ နေရာဟောင်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း လှည့်ကာ-ပတ်ကာ ရောက်ရှိလာပြီး၊ လေးငါးချက်စီ ပစ်ခတ်ကာ အောက်ပိုင်းမှ ဗမာ့တပ်ကို ရှာဖွေ နေပြန်တော့၏။ နှစ်မိုင်ခန့် အကွာ၌ ချီတက် နေကြသော

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ အထူးတပ်သားများသည် လေယာဉ်ပျံကြီး နှစ်စင်းကို ကြည့်ကာ များစွာနိမ့်၍ ပျံသန်းနေမှုကြောင့် ပစ်ခတ်လိုကြသဖြင့် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေကြတော့၏။

“ပစ်လို ကောင်းတဲ့အချိန်အခါ မဟုတ်ဘူး ရဲဘော်တို့၊ ရန်သူက ဒို့တပ်နေရာကို အတိအကျ ရှာဖွေနေတဲ့ အချိန်မှာ ရန်သူအကြိုက် ဖြစ်သွားအောင် ဒို့ကတာမှထုတ်ဖော် စရာမလိုဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ သူတို့ခြေလျင်တပ်ကပါ နောက်ပိုင်းကလိုက်ပါလာပြီး၊ လေတပ်နဲ့ ခြေလျင်တပ် မကြာခဏဆက်သွယ်ပြီး၊ ဒို့ရဲ့ အနံ့ကိုလိုက်ခံနေပုံဘဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်း ကျော် သည် မှန်ပြောင်းနှင့် သူတို့ စခမ်းဟောင်းဆီသို့ လှမ်းကာကြည့်ရင်း သူ၏တပ်ဖွဲ့များကို ရှေ့သို့ ခတ်သုတ်သုတ် ချီတက်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ နောက်ထပ် တမိုင်ခန့် သူတို့တပ်ဖွဲ့က တောင်ထိပ်တခုပေါ် သို့ရောက်ခါနီး၌ သူတို့စခမ်းဟောင်းဆီမှ မော်တာကြီးများပေါက်ကွဲသံသည် တခဲနက်အမြိုင်သား ပေါ်ထွက်၍လာပါတော့သည်။

“မြင်ရဲ့လား...နောက်ကအသင့်ပါလာတဲ့ ရန်သူခြေလျင်တပ်တွေက ဒို့ စခမ်းဟောင်းကို စပြီး မော်တာတွေနဲ့ ပစ်နေကြပြီ စခမ်းဟောင်းကို ပတ်တိုက်နေတဲ့ပုံဘဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် စစ်ရေးအခြေအနေကို ပြောကြား လိုက်ပါသည်။ သုံးလက်မ စီနီပြောင်းကြီး များ၏ တခဲနက်ပေါက်ကွဲသံ များသည် တောသံ-တောင်သံ ပေးကာ ကောင်းစွာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် အထူး တပ်သားများ အဘို့ ရန်သူ၏ကြံ့ခိုင်ပုံကို အရှင်းသား သက်သေခံနေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

“ဗိုလ်ကြီး...ရှေ့ကသုံးမိုင်ဆိုရင် အတွင်း ဝန်နယ် ‘လွယ်ဝ’ ထဲကို ဝင်ပြီနော်...အဲဒီ ဘက်ကို တော်တော်တန်တန်လူတွေ မဝင်ကြဘူး၊ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ နယ်လို့ ခေါ်တယ်”

လမ်းပြကြီး ဦးအိုက်စလီက တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် သို့ သတိပေးလိုက်သည်တွင်....

“တရုပ်တပ်တွေရောမဝင်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြန်လမ်း မရှိဘူး ဆိုတာ၊ တောတောင် ဒီထက်ထူထပ်လို့လား၊ ရိက္ခာရွားပါးလို့လား ဦးအိုက်စလီ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ စစ်ရေးစစ်ဆူအရ နေခံက စပြီးလိုက်နေတဲ့ တရုပ်တပ်တွေကို နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးနဲ့ စစ်များပြီး လှည့်တန်လှည့်၊ ဝင်တန်ဝင်၊ ချက်ပိုင်ရင် တိုက်ရင် ပြန်တိုက်ပြီး၊ ပြေးတန်း-လိုက်တန်း စစ်ကစားနေရမှာဘဲ”

ဦးအိုက်စလီသည် ကွမ်းကိုဝါးရင်း....

“အဲဒီဒေသက လွယ်ဝနယ်က အားကြီးရိုင်းတယ်ဗျ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်တာမကြိုက်ဘူး၊ တရုပ်တပ်တွေ တခါက ဖြတ်ဝင်သွားတာ ဝ၊ အရိုင်းတွေက ဝိုင်းတိုက်လွှတ်လိုက်တယ်၊ များတွေ၊ ဇူးလေးတွေနဲ့ ခြောင်းပစ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိအောင်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ပြီးတော့ အမျိုးမျိုးဘဲကြားရပါတယ်လေ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဦးအိုက်စလီ၏အယူသည်းမှုကို အားရပါးရတချက်ရယ်မောရင်း....

“လုပ်စမ်းပါအုံးဗျ.... စစ်တိုက်ရင်း အပျင်းပြေ ထူးခြားတဲ့ အတွင်း ဝ၊ နယ်ကသတင်တွေကြားရအောင် ပြောစမ်းဗျာ....”

အတင်းတိုက်တုန်းတောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

လွယ်ဝနယ် သို့မဟုတ် အတွင်းနယ်

“ကျုပ်အဘ ငယ်ငယ်က တခေါက်ရောက်ဘူးတယ်ဗျ၊ သူတို့လဲ ဒီနယ်နဲ့ အတွင်း ဝ၊ နယ်မှာ အင်မတန် ဩဇာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းထောက် ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါ်သွားလို့ အတွင်းနယ်က သတင်းထူးတွေ

တော်တော်ကြားရတယ်ဆိုတဲ့၊ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ အတွင်းနယ်ကို ရောက်ဘို့-ဖြတ်ဘို့ ကျိုးစားခဲ့ပေမဲ့ သူတို့နယ် ဝ၊ လူကြီးတွေက အတွင်းကျကျနေရာတွေကို မသွားဘို့အကြောင်း ဖြောင်းဖျလွှတ်လို့ နယ်စပ်ကရွာကြီးတွေမှာ စခမ်းချပြီး၊ ကုန်ရောင်းပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ တချို့ နေရာမှာ အဝတ်အစားဝတ်စားဆိုင်တဲ့ နံမည်ရှိရုံ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ဝ၊ အရိုင်းတွေ ရှိတယ်၊ တချို့ နေရာမှာတော့ ရှမ်းပြည်က သိန္နီတို့ သီဘောတို့လို အရပ်ဒေသကို ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ ဝ၊ ကြီးတွေလဲတွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ရှေ့ တည့်တည့်ကရှိတဲ့ အတွင်းနယ် တလျှောက်မှာ ဆိုရင် လူတွေက အားကြီး စည်းလုံးညီညွတ်တယ်၊ သတင်းစကား ကြားရတာက သူတို့အတွင်းကျကျ နေရာမှာ အတွင်းမြို့တော်ကြီး ရှိသတဲ့၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဒီနယ်နိမိတ်ကြောင်းမှာရှိတဲ့ သာရမန် (စော်ဘွား)တွေကို လှမ်းပြီး အုပ်ချုပ် အမိန့်ပေးနိုင်တယ် ဆိုတာ တော်တော်တန်တန် ဩဇာမဟုတ်ဘူးနော်.... အထူးခြားဆုံးကတော့ သူတို့နယ်နိမိတ်ထဲက လူစိမ်းမှန်သမျှ အင်အားရှိရှိ၊ မရှိရှိ အဖြတ် အသန်းမခံတာရယ်၊ တစုံ တယောက် ဖြတ်ကျော် မိရင်လဲ ဒီသူကို လိုက်ပြီး သုတ်သင်ကြတာရယ်၊ ပြီးတော့ အတွင်းမြို့တော်ရှိတဲ့ ဝ၊ တွေရဲ့ ဘုရင်ဆီကို ချက်ခြင်းဆက်သားလွှတ်ပြီး သတင်း ပို့ရတာ တိတိကျကျ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်”

“ဝ၊ ဘုရင်ဆိုတာရှိသလား ဦးအိုက်စလီရယ်၊ အကြီးဆုံး အတွင်း နယ်က ဝ၊ ရွာမှာ အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သူတို့မှာ ဇူးလေးတွေ အပြင် ဘာလက်နက်တွေရှိသလဲ၊ တောင်ပေါ် မောင်းပြန်လက်နက် တွေ ရှိသလား....၊ သူတို့ဆီကို အပြင်လူစိမ်းတွေ အလာမခံရအောင် ဘာတွေရှိလို့လဲ၊ ရွှေငွေ-ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ထွက်တဲ့ သတင်း ကြားရလို့လား၊ လုပ်စမ်းပါအုံး....စစ်တိုက်ရင်း ရတနာသိုက်တူးမိ နေအုံးမယ်”

ရယ်မောရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဦးအိုက်စလီဆီမှ သတင်းတွေကို ပါးနပ်လိမ္မာစွာ နှိုက်ယူနေပြန်ပါတော့သည်။

“တချို့ နေရာမှာလဲ တရွာလုံးမှာ လေးငါးအိမ်၊ သာရမန်နေတဲ့ ရွာကြီးတွေကျတော့ အိမ်ခြေအနည်းဆုံး တရာဘဲ၊ တချို့ ရွာကြီး တွေမှာ လေးငါးရာအထိ စုနေကြတယ်။ ရွာမှာ ဝင်ပေါက် ထွက် ပေါက် တပေါက်ထဲထားတယ်။ စင်တဲ့လူက ရွာတံခါးဝင်ရင် ကုန်း ပြီး ပဋ္ဌမခေါင်းလျှိုပြီးဝင်ရတယ်။ တယောက်ချင်း ဝင်မှရတယ်ဗျာ”

“ဪ...ဪ...တယောက်ချင်းဝင်လာတဲ့ ရန်သူကို အတွင်း က ရွာခံလူတွေက အပိုင်အနိုင် ဓါးတစင်းထည်းနဲ့ အသင့်ခုတ်ပြီး သား ဖြစ်အောင် အပေါက်ကလေးဘက်ကုန်းဝင်ရတဲ့နည်းကို စီမံ တာပေါ့ဗျာ၊ အရှင်းသားဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဗိုလ်ကြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အများကြီးကဆို ရင် တရွာနဲ့ တရွာ ခေါင်းလှည့်ဖြတ်နေကြတာဘဲ၊ ကျုပ်မမေးခင် နှစ်ပေါင်း ငါး ဆယ် လောက်ကမှ အထူးသဖြင့် ဒီဘက် နယ်မှာ ခေါင်းဖြတ်တဲ့အလေ့ အထ ရပ်ဆိုင်းသွားတယ်ဆိုဘဲ၊ အကြောင်း ရင်းကတော့ ဝ,လူမျိုး အတွင်းနယ်က ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်ကြောင့်တဲ့၊ အချင်းချင်း မသတ်ရဘူး၊ ခေါင်းမဖြတ်ရဘူး ဆိုတဲ့ အမိန့်ရယ်၊ ဝ,လူမျိုးချင်း ရန်မမှုရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းဟာ ခုအထိ စောင့်ထိမ်း လာကြတယ်၊ အချင်းချင်းခေါင်းဖြတ်မိရင်ဘဲ အတွင်းမြို့က ဘုရင်က သူ့ အလိုလိုသိပြီး၊ အဲဒီရွာကိုတပ်တွေနဲ့ လာဝိုင်းပြီး ခေါင်းဖြတ်တဲ့ လူကို တခါထည်း ဖမ်းပြီးခေါ် သွားတာဘဲ၊ နောက်လဲ အဲဒီလူကို ရွာပြန်မလွှတ်တော့ဘူးဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘုရင်ဟာ သိပ်မဆိုးဘူးပေါ့၊ တရားဥပဒေတွေ၊ စည်း တမ်းတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်တတ်တဲ့ လူဘဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းကိုအိတ်ထဲသို့ ဖြည့် ရင်း ဆက်မေးလေ့ ရှိတော့...

“ဝ, ဘုရင်ကဲ့လေးအောက်မြို့တော်ကနေပြီး အုပ်ချုပ်ထားသတဲ့ ဗျ၊ အထက်မြို့တော်ဆိုတာ ပြောသံသဲ့ သဲ့ ကြားရတယ်၊ ဝ,လူမျိုးတွေ ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးကြည့်တဲ့ အခါ၊ သူတို့ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ပြီး ‘အို...မမေးနဲ့ လေ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာကို အလကား ဒုက္ခဖြစ်သွားမယ်’ လို့ သိပ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ ပြောလိုက်ပြီး ရေငုံ နေကြတော့တာဘဲ”

“အတော်ထူးဆန်းတယ်ဗျာ... အောက်မြို့တော်၊ အထက်မြို့တော် အာဂ ဝ,လူမျိုးတွေပုကလား၊ ဒါဖြင့် ဘုရင်နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ ပုံပေါ် နော် ဦးအိုက်စလီ၊ ကျုပ်တို့တပ်မတော်ကဖြင့် အထက်က ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းပေးအပ်တဲ့ အမိန့်အတိုင်း တာဝန်ကျရောက်တဲ့ ဒေသ တွေမှာ လူမျိုးတွေနဲ့ သင့်တင့်စွာ ပေါင်းသင်း လုပ်ကိုင်သွားကြမှာ ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘယ်လူမျိုးတွေ အပေါ်မှ ရန်မစဘူး၊ ဗိုလ် မကျဘူး၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တာ သွားချင်တာကို ချဉ်းကပ်ပြီး၊ ရှင်း လင်းပြီး ခွင့်တောင်းမယ်၊ အခြေအနေအမှန်ကိုတင်ပြဆွေးနွေးမယ်၊ ဒါမှ သူတို့က လက်မခံရင်တော့ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ကို တရပ်တပ်တွေ ဝိုင်းအတိုက်ခံပြီး အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတမ်း အသေမခံနိုင်ဘူး၊ မရ-ရတဲ့နည်းနဲ့ သူတို့အတွင်း ဝ,နယ်ထဲကိုဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ တတ်နိုင် သမျှတော့ရှောင်မယ်လေ၊ အကျဉ်းအကြပ်ကျလာရင်တော့ ကျုပ်တို့ အတွင်းနယ်ကို ဝင်တန့်ဝင်ရလိမ့်မယ်၊ တောင်းပန်လို့ ခွင့်ပန်လို့ မှ မရရင် အတွင်း ဝ,တွေကတိုက်ရင်လဲ တိုက်ကြပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တိကျပြတ်သားသော အဖြေကို ပေးလိုက်ပါသည်။

သုံးရက်မြောက်သော နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်ဖြစ်ပါသည်။
 မှန်ပြောင်း ကိုယ်စီဖြင့် ကင်းထောက် နေကြသော ဗမာ့
 တပ်မတော်မှ အရာရှိနှင့် တပ်သားခြောက်ယောက်တို့ကို နှင်းမှုတေ
 ကြား၌ ချုံများကို အကာအကွယ်ယူရင်း လျှို့ဝှက်စွာ စစ်တပ်
 များကို ထမ်းဆောင်လျက် တွေ့နိုင်ပေ၏။ သူတို့နှင့် ဂိုက်သုံးရာခန့်
 အကွာရှိ ရွာကလေးတလျှောက်၌ အစုလိုက်-အပြုံလိုက် တပ်စခမ်း
 ချနေသော တရုတ်တပ်များကို မီးလှိုင်း ရပ်နားနေကြသည့် အဖြစ်
 ကိုလည်း ဗမာ့သားကောင်းများက ကောင်းစွာတွေ့နိုင်ပေ၏။

“ရန်သူတပ်ခွဲလေးခွဲလောက်ရှိမယ်၊ စိန်ပြောင်းကြီး တပ်ခွဲတခွဲ
 ပါတယ်၊ တွေ့ရဲ့လား၊ သူတို့ရွာထိပ်မှာစိန်ပြောင်းကြီးတွေကိုအဆင်
 သင့် ပစ်ခတ်ဘို့ အသင့်ဆင်ထားတော့၊ လားတပ်ဖွဲ့တပ်လဲ တွေ
 ရတယ်”

“နေပါအုံး ဦးအိုက်စလီ၊ ဒီရွာက ဘယ်ဘက်ကိုသွားနိုင်သလဲ”
 ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ့အနီး၌ စောင်ကြီးကို ခြုံ
 လှမ်းထားသူ ဦးအိုက်စလီကိုမေးလိုက်ရာ....

“တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လမ်းက နေရာကောင်းလေ ဗိုလ်ကြီး....
 ရွာအစွန်ဆုံးဘဲ၊ အဲဒီရွာလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သွားရင် သုံး
 မိုင်ခွဲလောက်ဆိုရင် ‘ခူပွတ်’ဆိုတဲ့ ရွာတရွာရှိသေးတယ်၊ ရွာအရှေ့
 ဘက်ကဆိုရင် လေးမိုင်လောက်မှာ ‘ဆ-လွင်’ဆိုတဲ့ ရွာတရွာရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ... အဲဒီရွာတွေမှာ ရန်သူတပ်တွေ ရှိမရှိ ဆက် ပြီး
 တပ်စုမှူးတယောက်နဲ့ တပ်စိပ်တစ်စိပ်ကို ချက်ခြင်း စေလွှတ်ရမယ်၊
 ကျန်တဲ့ ကျုပ်တို့တပ်က အဆင်သင့်နေရာကောင်းက နေရာယူထား
 ရမယ်၊ ဒီနယ်စွန့်အထိ ရန်သူတပ်တွေအလုံးအရင်းနဲ့ ချီတက်လာတဲ့
 အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ တောင်ပေါ်ကိုသူတို့တက်ရွာကြမလို့ ဘဲ”

“ဒီနည်းဘဲရှိမယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဟောဒီရွာက ရွာသူရွာသားတွေက

တရုပ်ဘက်တဝက်ဘဲ သူတို့ရွာလို့ ဘဲပြောပါ ဗိုလ်ကြီး၊ နည်းနည်းမှ
 မယုံရဘူး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏မြေပုံထဲမှ ယခုသူတို့ ကင်း
 ထောက်နေသောရွာကို ခဲတန်အနီနှင့်ဝိုင်း၍ မှတ်သားထားလိုက်၏။

“ကဲ...ပြန်ဆုတ်မယ်၊ အရှေ့ဘက်ကရွာနဲ့ အနောက်ဘက်ကရွာ
 ကို ကင်းထောက်ဆက်လွှတ်ကြည့်ရမယ်”

အမှန်မှာ တရုပ်တပ်များအဘို့ သူတို့ ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ထွက်
 သည့် လမ်းများကို ကောင်းကင်ယံ၌ ဗိုလ်ကြီး လေယာဉ်ပျံများက
 ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဗိုင်းဗိုင်းကြကာ ပြုပြင်နေသော ကားလမ်းများ၊ တံတား
 များကို ဗိုလ်ကြီးဖျက်ဆီးခြင်း၊ သူတို့၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် ရိက္ခာ
 စခမ်းကြီးကို အလစ်တွင်ဝင်စီးကာ တပ်မဟာမှူးနှင့်ရုံးအဖွဲ့ဝင်များ
 ကို သုတ်သင်ခြင်း၊ ရိက္ခာအားလုံးနှင့် ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းတွင်
 အရေးပါလှသည့် စိုင်ယာလက်စက်အားလုံးကို ဖျက်ဆီးသွားသည့်
 ဗမာကိုယ်ပျောက်တပ်ကို မမိမနေ လိုက်လံ ရှာဖွေနေခြင်းသာ ဖြစ်
 ပေ၏။ သူတို့၏လူယုံတော် ၀, လူမျိုးများ၊ ရှမ်းတရုပ် လူမျိုးများကို
 ဘိန်း၊ ငွေကြေးများပေးအပ်ကာ ဗမာ့တပ်မတော်၏ခြေရာ၊ သတင်း
 များ လိုက်လံ ခံယူခြင်းများ ပြုလုပ်ကာတမျိုး၊ ဗမာ့တပ်မတော်မှ
 နောက်ပိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ပေးပို့ သည့်စိုင်ယာလက်သတင်းများကို
 အခြေပြုကာ အသံလှိုင်း အတိုင်း ကွင်းဆက်ရွာဖွေခြင်းဖြင့် ဗမာ့
 တပ်မတော်၏ရောက်ရှိရာဒေသတလျှောက်သို့ မနားမနေ လိုက်လံ
 တိုက်ခိုက်ရန် တောင်ပေါ်သို့တရုပ်တပ်သားများကို အလုံးအရင်းနှင့်
 စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ရန်သူတပ်ခွဲသုံးခွဲလောက်နဲ့ တောင်ပေါ်ပစ်အမြောက်တပ်ပို
 တခွဲကိုတွေ့ခဲ့ရတယ် ဗိုလ်ကြီး”

အရှေ့ဘက်ရွာသို့ ကင်းထောက် စေလွှတ်လိုက်သည့် တပ်စုမှူး

ဗိုလ်စိန်ပန်းက ရေခဲမဆိုက်သတင်းပို့ လိုက်ပြန်၏။ မကြာမီ အနောဘက် ရွာသို့ ကင်းထောက် လွှတ်လိုက်သော ဗိုလ် စံ လှ ဘော် သည် ပြန်ရောက်လာပြီး....

“ရွာသားတွေကိုခေါ်၍ မြေပုံ တချပ်ပြပြီး ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ နေတဲ့ တောင်တန်းကို တရုပ်စစ်ဗိုလ်က ညွှန်ပြ နေတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြီး တော့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီး စိန်ပြောင်းကြီး လေးလက်ကို လား တွေပေါ် တင်နေတာတွေခွဲရတယ်”

“ကျုပ်တို့နေတဲ့တောင်ရိုးကိုစပြီး အနောက်ဘက်စစ်ကြောင်းက တက်မလို့ ရွာဖွေသလိုပေါ့ဗျာ၊ ကဲ-ကင်းတွေကို တိုးချပြီးကျုပ်တို့က ကောင်းကင်ကလေးယာဉ်ပျံ ကင်းထောက်ကို ရုပ်တရက်မတွေ့နိုင်တဲ့ တောင်ထိပ်နေရာကောင်းကို တပ်ဖြန့်ထားရမယ်၊ ရန်သူဘယ်ဘက်က တက်တက်၊ တရာနဲ့ တယောက် ခံချနိုင်တဲ့ နေရာကောင်းတွေဘဲ၊ ရန် သူအခြေအနေကြည့်ပြီး အတွင်းဝန်နယ်ထဲကို လှည့်ပတ်ပြီး ဆုတ်သင့် ဆုတ်ပြီး စစ်ကစားကြရအောင်၊ ကဲ....ဦးအိုက်စလီနဲ့ ဦးနန္ဒလိတို့က အတွင်းနယ်ထဲက သရမန်(ရွာစားစော်ဘွား)တွေဆီကိုလက်ဆောင် တွေနဲ့ ကျုပ်တို့တပ် ခဏဖြတ်ဘို့ ခွင့်ဘောင်းကြပါဗျာ....၊ စကားကို အချို့သာဆုံး ပြောဆိုဆက်ဆံကြပါ”

“ကောင်းပါတယ်....ကျွန်တော်တို့ သွားပါမယ်—၊ နယ်စပ်မှာ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေရောက်နေပြီဘဲ၊ ဒီတောင်ရိုးအရှေ့ဘက် ဆင်း ရင် အတွင်း ဝန်နယ်စပ်ကရွာကြီးကိုရောမယ် ဗိုလ်ကြီး၊ အချိန်တော့ ရပ်၊ သေးတယ်နော်....တရုပ်တပ်တွေတက်ရွာလာရင်....”

“တရုပ်တပ်တွေ ဒီလောက် အတင့်မရဲနိုင်ပါဘူး ဦးအိုက်စလီ.... ဒီတောင်တန်းကလဲ တကယ် နေရာကောင်းဘဲ၊ တက်လမ်း- ဆင်း လမ်း၊ တလမ်းထဲရှိတာ၊ ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ တပ် အတွက် ပဋ္ဌမတန်းခံစစ်ကြောင်းဘဲ၊ တနေ့အချိန်တော့ပေးနိုင်မယ်

ဖြတ်ခွင့်ရရင်လဲစောစော၊ မရရင်လဲ စောစော သိပါရစေ၊ သူတို့ကို အချိန်သိပ်မဆွဲစေနဲ့ ဗျာ၊ ကျေးဇူးမမေ့တဲ့အကြောင်းလဲ တဆိတ် ပြောလိုက်ပါ”

မကြာမီ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ဦးအိုက်စလီနှင့် တပ်ကြပ် ခွန်ဦးတို့လူစုသည် မောင်းပြန် လက်နက်များကို ဝှက်ယူကာ ခတ် သုတ်သုတ်နှင့် အရှေ့ဘက် တောင်ဆင်းလမ်းဆီသို့ ထွက်ခွာ သွား တော့၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်သည် တပ်ခွဲ သုံးခွဲစလုံးကို နေရာကောင်းများ၌တပ်ဖြန့်ကာ တရုပ်တပ်များ၏ အရိပ်အခြေကို ဝေခွဲကြည့်ခိုင်းထား၏။ အရေးပေါ်စည်သွတ်ရိက္ခာများကို တပ်စု သုံးစုသို့ ဖြန့်ဝေပေးလိုက်ပြီး၊ ကျန် ဦးနန္ဒလိနှင့် သူ့ရဲဘော်များကို လားတပ်များကိုအုပ်ချုပ်စေပြီး ဆုတ်လမ်းကြောင်းတနေရာသို့ ပို့ လွှတ်ထားလိုက်၏။

နေလည်း အရှေ့ ဆီမှ ဆီးနှင်းထုကို မနည်းတွန်းဖယ်ကာ ထွက် ပေါ်နေရှာ၏။ ဦးအိုက်စလီနှင့် တပ်ကြပ် ခွန်ဦးတို့သည် ရှမ်းလူမျိုး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် သူတို့ နောက်မှ မောင်းပြန် လက်နက်ကိုင်ရဲဘော်တပ်စိပ်ဘစိပ်က ခြံရံ လျက် တောင်ခြေရှိ လယ် ကွင်းကလေးနှင့် ရွာကလေးတရွာဆီသို့ ဆင်းသက်လာတော့သည်။ ရွာကလေးမှာ လယ်ကွင်းများ၏ အလယ်တွင် ရောမသစ်တူးကြီး များနှင့် ကွက်လပ်မကျန် ရွာတဝိုက်ကိုလုံခြုံစွာကာရံကာ သစ်တပ် အဖြစ်နှင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရွာတံခါးပေါက်၌ ကင်းရုံခေါ်ရွာ ကင်းစောင့်များ စုရုံးလျက်....၊ ကင်းစောင့်ရုံကိုလည်း အဝေးမှပင် တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

“ကျုပ်တို့လက်နက်ကိုင်တွေကို ရွာသားတွေက ရုတ်တရက်မြင် သွားရင် ရန်သူဘက်တွေထင်ပြီး ပစ်လား၊ ခတ်လားလုပ်နေမှာစိုးရ တယ်၊ ဒါကြောင့် အမောင်တို့က ဟော ဟိုရွာနဲ့ အနီးဆုံး လယ်

စပ်က ခြံကွယ်ထဲမှာ အသာပုးနေခဲ့ကြ၊ ကျုပ်တို့ကို ရွာသားတွေက စပြီး ရန်ရှာရင် ကျုပ်က လက်မြောက်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ရင် အမောင်တို့က ပစ်ခတ်ကြပေတော့၊ ကျုပ်က တစ်တရာ အချက်မပေးဘဲနဲ့ တော့ ပစ်ခတ်ဘို့မဆိုထားနဲ့ အမောင်တို့ လူယောင်လူရိပ်ကိုလဲ မပြကြပါနဲ့ နော်”

နောက်က တပ်စိတ်မှူးကို သတိပေးလိုက်ပြီး တော ရိပ် ခိုကာ ရွာနှင့် အနီးဆုံးခြေလမ်းကလေးမှ ဆက်လက် သွားကြပါသည်။ စောသေး၍ ရွာတွင်းမှ ရွာသူရွာသားများက ရွာပြင်သို့ထွက်မလာကြသေးဘဲ မီးလှုံနေကြပုံ တွေ့ရသည်ကြောင့် ဦးအိုက်စလီသည် နောက်ပါ ကာကွယ်ရေးတပ်စိပ်ကို တောတွင်း၌အသာပုးကွယ်၍ ထားခဲ့ပြီး သူနှင့် ခွန်ဦးတို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ရွာတံခါးရိပ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မကြာမှီရွာကင်းရုံမှ ညွှန်သည်နှစ်ယောက် ရုတ်တရက်တွေ့မြင်သွားသည်ကြောင့် တုန်းခေါက်၍ အချက်ပေးသံများ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ လှံရှည်ကိုင့်၊ ဒူးလေးကိုင့် ရွာသူ ရွာသားများသည် ရွာစည်းရိုးတလျောက်၌ အရံသင့် ရောက်ရှိ လာကြပြီး လူစိမ်းနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြလေသည်။

ဦးအိုက်စလီသည် သူ၏လက်တွင်းမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ရွာသူရွာသားများ မြင်သာလောက်အောင် မြှောက်၍ပြရင်း ရွာတံခါးနှင့် ဂိုက်တရာကျော်အကွာမှ ဟစ်အော်ကာ “ဦးတမော့” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ၊ ရွာတွင်းမှ လူကြီးတဦးကပြန်လှန်၍ “ဦးတမော့” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဟုန်းတမော့ “ဘယ်သွားမလို့လဲ” ပြန်လှန်၍စစ်ခြင်းမေးလိုက်၏။

ဤတွင် ဦးအိုက်စလီသည် ဝ၊ဘာသာဖြင့် “မိတ်ဆွေအဖြစ် ဖွဲ့လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊လက်ဆောင်တွေကိုလဲ ပေးပါရစေ၊ကြံသကာ

ဆား၊ ဘိန်း၊ ဆေးရွက်ကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ အင်မတန် တပင်တပန်းခံပြီး ခရီးဝေးက ယူလာခဲ့ရတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်မိတ်ဆွေများ”

ရွာသူရွာသားများက လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်သွားကြသည့်အတွက်...သော့၊ သော့ “ပေးပါ-ပေးပါ” ဝမ်းသာအားရပင် ရွာတံခါးကိုဖွင့်ကာ၊ ကျေးရွာသူကြီးမင်း သူကြီးကတော်တို့က ပဋ္ဌမဦးစွာထွက်လာပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံယူလိုက်ကြ၏။

ဝ၊လူမျိုးတွေ ဝစ်စားပုံမှာ အတော်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် လက္ခဏာကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ခွန်ဦးသည် ဝ၊နယ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို တချက်ထည်း အကဲခတ်နိုင်တော့၏။ ညစ်နွမ်းသော ချိုစောင်များ၊ အထပ်ထပ်တက်အောင် ခြုံလွှမ်းကာ၊အောက်ပိုင်း၌ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် သို့မဟုတ်၊ လံကွပ်တံ များ ဝတ်ဆင်လျက် ဂေါင်း၌ ဂေါင်းတူး၊ ဦးစွန်းပုတ်၊ ဆံပင် ရှည် စသည့် အရွယ်အလိုက် မပြုမပြင်ပင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆင်းရဲနေကြသည့် ရွာသူ ရွာသားများသည် လက်ဆောင်များကို တပ်မက်သည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ ဝိုင်းရံနေတော့၏။

သူကြီးလုပ်သူ သာရမန်က ငေါက်၍ စည်ဝိုင်းမှ ရွာသားတွေ ဘေးသို့ရှုသွားပြီး သူကြီးနှင့် ဦးအိုက်စလီတို့ မျက်နှာခြင်းဆုံးကြဲ၏။

“ညွှန်ကောင်း စောင်ကောင်းလာရောက်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ မိတ်ဆွေ”

သာမန်ကြီးကမေးလိုက်ရာ....

ထာဝစဉ်မိတ်ဆွေဖွဲ့လို၍ လာသော ရေလိုအေးချမ်းတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်ပါတယ် သာရမန်” ဦးအိုက်စလီသည် စကားပရိရာယ်

ကြွယ်ကြွယ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သတင်းကောင်း အကြောင်းထူးများပါသေးသလား-ကမ္ဘောဇနယ်သား မိတ်ဆွေကောင်းကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါရိပတယ် သာရမန်ကြီး အကျွန်ဟာ ဗမာအစိုးရနဲ့ ဗမာစစ်တပ်က ကိုယ်စလှယ်တော်အပြင် သံတမန်အဖြစ်နဲ့ အင်မတန်ဂုဏ်ရှိတဲ့ သာယာတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်တဲ့ သာရမန်တို့ ကျေးရွာနှင့် တပြည်နဲ့ တပြည် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ-ဪ-ဟိုမြေပြန့်ဒေသက ရေတွေချောင်းတွေ အားကြီးရှိတဲ့ အတောင်နှစ်ဘက်နဲ့ သစ်သားငှက်ကြီးတွေကို ဖမ်းတီး ထားတဲ့ ဗမာပြည်အစိုးရ ဆီကလား... အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် တပြည်နဲ့ တပြည် အကျိုးကျေးဇူးရှိကြဘို့ ရောက်လာခြင်းအတွက် အကျွန်နဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြပါတယ်”

ယခင် လူစိမ်းသူစိမ်းကိုတွေ့စက ဓါးရှည်များ၊ လှံများ၊ လေးများများကို အသင့်ကိုင်ကာ စိုးရိမ်ကြီးစွာရှိခဲ့သော စ၊ ရွာသူ ရွာသားများအဘို့ ကိုယ် အိမ်ကိုယ် ရွာပြန်သူပြန်နှင့် စိတ်အေးရင်အေးရှိသွားကြပြီး သူကြီးနှင့် ရွာမူဩဇာရှိသူ လူကြီးပိုင်းလောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“အကျွန်တို့ဗမာအစိုးရနဲ့ ဗမာတပ်က အကျွန်လိုမိတ်ဆွေကြီးများရွာကို တမင်ကလာလက် ဆောင်တွေနဲ့ စေလွှတ်လိုက်တာက တော့ ဗမာတပ်က ဖဟာဒီမိတ်ဆွေကြီးများ နယ်နိမိတ်ကို စစ်ရေးကိစ္စအကြောင်းပြုပြီးဖြတ်သန်းသွားလာလိုကြပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးများနဲ့ လွယ်ဝလူမျိုးတွေကို အနှောက်အရှက် အနိုင်အထက်မပြုပါဘူးဆိုတဲ့ ဂတိလဲပေးအပ်ပါတယ်။

ဝ, လူကြီးများနှင့် သာရမန် ကြီးသည် ချက်ခြင်း မျက်နှာပျက်

သွားကြပါသည်။

“အလွန်မှတ် အားနာလှပါတယ်မိတ်ဆွေကြီးများ၊ အကျွန်တို့မှာ ယခင်ကာလကထည်းက အောက်မြို့တော်အရှင် သာရမန်ကြီး (ဘုရင်ကြီး)က အမိန့်ထုတ်ဆင့်ခဲ့ပါသည်။ လွယ်ဝ, အမျိုးသား မဟုတ်ခဲ့ရင် လွယ်လ(အပြင်ဝလူမျိုး) တွေတောင်၊ ဒီနယ်ထဲ လာမဝင်ရောက်စေရဘူးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး၊ ပြီးတော့အကျွန်တို့နယ်ထဲကို တိတ်တဆိတ် အကျွန်တို့မသိဘဲ ကျူးကျော်တဲ့ မည်သည့်လူမျိုးမဆို ပြန်ပမ်းမရှိပါဘူး၊ အကျွန်တို့လူမျိုးတွေဘေးထက် အန္တရာယ်ထက် အထက်မြို့တော်ကြီးက မနှစ်သက်တာမှန်ခဲ့ရင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ကြောက်ရွယ်ရာ ဘေးဥပဒ်တွေနဲ့ တွေ့ကြပြီး ပြန်လမ်းမရှိခဲ့ကြပါ။ သေကျေဆုံးပါးတဲ့ လူပေါင်းများပြီကော မိတ်ဆွေကြီး၊ ခြိမ်းခြောက်ပြီးပြောရခြင်းမဟုတ်ပါ။ အလွန် အမင်းခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းပီသတဲ့ သဘောထားနဲ့ သတိပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပြင်လိုလားချက်တွေတောင်းပြီး ဟောဒီက အကျွန်တို့ လက်ဆောင်တွေယူပြီး ဗမာအစိုးရဆီပြန်တော်မူကြပါ။

ရွာခံ သာရမန်သည် ဆန်ပြုနှင့် အရက်ဝါးကျည်တောက်များကိုပေးအပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ လက်ဆောင်၏အဓိပ္ပာယ်မှာ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်သဘောထား လက်ခံပါသည်။ နောက်ပိုင်း လာရင်းလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ပါဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအိုင်စလီသည် သာရမန်ကြီးနှင့် ရွာလူကြီးများကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး၊ လာရင်းလမ်းအတိုင်း အရေးတကြီး ပြန်ခဲ့တော့၏။

လာရင်းလမ်းပေါ်၌ ဦးအိုင်စလီက ခွန်ဦးအား “အထက်လူကြီးက ဒီစကားတခွန်းဆိုရင် ဝ, လူမျိုးတွေအဘို့ နောက်ထပ်ဆွေးနွေးရန် ပြုပြင်လို့ ခွင့်ပန်လို့ မရတော့ဘူး၊ တယ်ခက်တယ် ရှေ့

ရှောက်ရှိတဲ့ ရွာတွေလဲ ဒီလိုဘဲပြန်ပြောမှာဘဲ၊ ဗိုလ်ကြီးဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

မကြာမှီ ခြုံထဲ၌ထားခဲ့သော တပ်စိတ်မှူးကိုခေါ်ယူပြီး တောင်ကြီးကို ပြန်၍တက်ရင်း အထူးတပ်များရှိရာ လျှိုဝှက်စခမ်းသို့ အရေးတကြီးပြန်လှည့်ခဲ့ကြ၏။

လူစိမ်းဆိုရင် ရွာထဲကို ဝင်ဘို့တောင်မခေါ်ကြတာ ကြည့် ပေတော့ဦးကြီး၊ သူတို့ကို အောက်မြို့၏ဘုရင်က တချက်လွတ်အမိန့် ထုတ်သားတယ်ဆိုတာမှန်ပုံ ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ဆောင်တွေ သိပ် တန်ဖိုးထားနေတာတွေရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆက်ရင် ဒီထက် လက်ဆောင်ကောင်းတွေ သူတို့ရွာသူရွာသားတွေ ရမှန်းသိရက်နဲ့ နယ်ထဲအဖြတ်မခံတာကတော့ အောက်မြို့တော်ဘုရင်ရယ် အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝန်လို့ ခင်ဗျ” ခွန်ဦးသည် လွယ်ဝများ၏ အခြေအနေကို ဝေဖန်လိုက်ပါတော့သည်။

သေလမ်းနှင့်မပြန်လမ်း ရွေးချယ်ခဏ်း

“တပ်ဖွဲ့အသင့်ပြင် တပ်ဖြန့်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် နံနက်ခင်း အာရုံမတက်မှီကမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည့်တပ်စခမ်းသစ်တွင် စခမ်းချရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး နောက်ချက်ခြင်းစစ်ဆင်ရေးပညာတရပ်ကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်များသည် လေးကျင့်ခဏ်း ကောင်းစွာ ဆင်းခဲ့ကြသည့်ရေစိမ်ကျွန်းများပမာ တခဏအတွင်း၌ နေရာကောင်းများ၌ အသင့်နေရာယူလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းတလက်နှင့် သူတို့

စခမ်းသစ်တိုက်ဆီသို့ အကာအကွယ်ယူရင်း လိုက်လန်ကြည့်ရှုလိုက် ပါသည်။

“လူသံတွေနဲ့ ခွေးတောင်သံတွေကြားရတယ်ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် သစ်ပင်ကြီး၏ခြေရင်း၌ အသာကပ်ရင်း တောင်ခြေတိုက်ဆီသို့ ဂရုတစိုက် မှန်ပြောင်းနှင့် အစဉ်တစိုက် ကြည့်ရှုနေရာမှပြောလိုက်ပါသည်။

မကြာမှီ တရုပ်ဗမာနယ်စပ်တလျှောက်၌သာတွေ့သည့် အမွှေးစုတ် ဖွားနှင့် ခွေးအုပ်၏အော်သံများ ဆက်ကာပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ရှေ့ဆုံးမှ ဝ, အမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် တရုပ်တပ်စိပ်တစ်စုံတို့သည် ကင်းထောက်ထွက်လာသည်ကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“အမ်မာ.... တောလိုက်တဲ့ခွေးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ကို လူနဲ့ ခံပြီး တမင်ကလာ လိုက်ရှာဖွေနေကြတာ အသာစောင်ကြည့်နေ သူတို့လူနဲ့သွားရင်လဲ အသာလွတ်ပေး၊ ကျုပ်တို့ဘက် သိပ်ပြီးကပ် လာပြီး မရှောင်သာရင် ရှေ့ဆုံးက ခွေးသုံးကောင်နဲ့ ဝ, တွေကို ပဋ္ဌမပစ်သတ်၊ နောက်မှ တရုပ်စစ်သားတွေ ပစ်ချ၊ လမ်းပြမပီရင် တရုပ်စစ်သားတွေ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ နယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝ, တွေ ကို ရှောက်ခေါ်လာကြတာဘဲ ကြည့်ပေတော့”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သေနတ်အဖွဲ့ကို အသာခေါ် ယူကာ တရုပ်စစ်သားများ တရွေ့ရွေ့ တောင်ဘက်သို့တက်လာရာ ဘက်သို့ အသင့်ချိန်ထားပြီး ကျန်လားတပ်ကို ခရီးရွေ့ပြောင်းနိုင် ရန် အရံသင့်ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စုက နောက်ပိုင်း လိုခြုံမှုကိုတာဝန်ယူပြီး ရန်သူ နောက်ပိုးသိပ် မချိန်နိုင်အောင် နေ ရာကောင်းတွေမှာ နေရာယူပြီး တပ်စုဖြန့်ထား....

“ဗိုလ်ညွန့်မောင်တပ်စုနဲ့ ဗိုလ်စံလှမောင်တပ်စုက ဘေးတဖက် တချိန် ရန်သူတပ်မ နောက်ထပ်တက်လာရင်း ဘယ်တောင်ပန် ညာ

တောင်ပန် ညှပ်တိုက်ဘို့ အသင့်ပြင်၊ ဦးနန္ဒလိနဲ့ နယ်ခြားတပ်စုက လားဘွဲ့ကို တိုက်ပွဲလွတ်ရာ အရပ်ရောက်အောင် ခေါ်ပြီး ဆုတ်ဘို့ အသင့်ပြင်”

အရေးပေါ်စစ်ဆင်မှုကို ချက်ခြင်း စီစဉ်လိုက်ရတော့၏။ မကြာမီ လမ်းပြ ဝ, လူမျိုးများ၏ ခွေးသုံးကောင်သည် လူစိမ်း နဲ့ များကို ရရှိသွားသည့် အလျောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့ အသင့် စောင့်ရုံနေရာဘက်သို့ အော်ရင်းတန်းတန်းကြီးပြေးတက်လာကြ၏။ တရုပ်စစ်သားများကလည်း သူတို့၏ ရိုက်ဖယ်သေနတ်များနှင့် စက်သေနတ်တလက်ကို အသင့်ကိုင်ကာ ခွေးသုံး ကောင် တက်ရာ လမ်းအတိုင်း တက်ချပ်မကွာ ပြေးလွှား လိုက်ပါ လာကြ တော့ သည်။ ဝ, လူမျိုးသုံးယောက်သည် တရုပ်စစ်သားများကို ဝမ်းသာအားရပင် အော်ဟစ် ပြောဆိုကာ- သူတို့၏ ခွေးသုံးကောင်နောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့ကြသည်တွင် ဗမာ့တပ်မတော် ကင်းပုန်းချထားရာ နယ်မြေထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့် ခွေးသုံးကောင်ရော ဝ, လူမျိုးသုံးယောက်နှင့် တရုပ်တပ်စိပ်စိပ်သည် သူတို့ နယ်နိမိတ်အတွင်း ဝင်ရောက်ခံပြီး သူတို့ ပုန်းလျှံရာနှင့် ကိုက်တရာအတွင်းအရောက်တွင် သူကပင်စတင်ကာ၊ တော်မိဂန်းနှင့် ဝ, လူမျိုးသုံးယောက်ကို ပစ်ချလိုက်ရာ စက်သေနတ်ဆွဲသံ ရိုက်ဖယ်သံများသည် တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ခွေးသုံးကောင်နှင့် တရုပ်စစ်သားများသည် ကောက်ပင်ရိပ်ချလိုက်လို အတုအဆိုးကျဆုံးသွားတော့၏။ လမ်းပြသုံးယောက်မှာ ငဠုမဦးဆုံးပစ်ချသူ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ တော်မိဂန်း တွင်ထိလျက် တနေရာတွင် တပု ထည်း အထပ်လိုက်ကိစ္စချောနှင့်ပြီး ဖြစ်ပေ၏။

“လားတပ်တွေကို အကာအကွယ်ရှိတဲ့ ချိုင့်ကျတဲ့နေရာမှာ ရွှေ့..

ထားလိုက်... ငျန်တဲ့ရဲဘော်တွေ ဝပ်ပြီး အကာအကွယ် ယူနေကြ...၊ နောက်က ရန်သူတပ်မ ချက်ခြင်းဆိုက်ရောက်လာရင်လာမယ်”

နောက်ပိုင်းကိုလှည့်ကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သုံးလက်မ မော်တာ ကျည်ဆန်များသည် တဖြုတ်ဖြုတ်ကျရောက် ကာ ပေါက်ကွဲနေ၏။ ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စု တပ်စိပ်သုံးစိပ်ခဲ့ပြီး ရန်သူအခြေအနေ အကဲခတ် အားစမ်းရင်း တိုက်ကင်းသုံးဖွဲ့လွတ်၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရန်သူ အခြေအနေပြန်သတင်းပို့”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် တောင်ပေါ်သို့ တွယ်ကပ်၍လာကြသည့် တရုပ်စစ်သားများကို တွေ့လိုက်ကြရတော့၏။ ပိုင်လောက်သော ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း အတွင်းသို့ ရောက်သည် တပြိုင်နက်ထည်း တပ်စုနှစ်စုသည် ကျကျနန်အခွင့်ပိုင်ပိုင်စတင်ကာ အထက်စီးမှ တိုက်ချလိုက်ရာ၊ အင်အား တပ်ခွဲ တခွဲခန့် ရှိသည့် တရုပ်တပ်များသည် ကစဉ်ကလျား ဆုပ်ခွါပြေးကြတော့သည်။ ကျဆုံး သည့် ရန်သူ တပ်သားများ၏ အလောင်းများကလည်း အားရစရာပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဆယ်ငါးမိနစ် ခန့်အကြာတွင် မော်တာ ကျည် ဆန် များသည် မိုဗ်းရွာသလို တဘုံးဘုံးပေါက်ကွဲကျရောက်လာပြန်တော့၏။

“ရန်သူ တပ်တ တပ်ဘယ်တောင်ပန်က ပန်းတက်နေတယ်” တပ်စုမှူး ဗိုလ်ညွန့်မောင်က အော်ဟစ်ကာ သတင်းပို့ လိုက်သည်။

“ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စု ကင်းထောက်ရာက ပြန်ရောက်လာပါပြီ၊ ဆုပ်ခွါရေးလမ်းကြောင်းရယ်၊ အရှေ့ဘက်မှ ရန်သူတပ်ခွဲတပ် ချီတက်လာနေတယ်- ဆုပ်ခွါရေးလမ်းကြောင်းရယ်- ညာဘက်ကို ရှင်းလင်းဘို့တပ်စိပ်နှစ်စိပ် ချထားခဲ့တယ်”

“ကောင်းပြီးဗိုလ်စိန်ပန်း... ခုလပ်တလော ဘယ်တောင်ပန်က

ပန်းတက်လာတဲ့ ရန်သူ့ တပ်ကို ဖိတိုက်ပြီး ဆုတ်ခွါရေး လမ်းကြောင်းကို အရလှပြီး ဆုတ်ကြရမယ်... လားတပ်တွေ အရင်ဆုတ်နှင့်ပေစေ...နောက်ပိုင်းဆုတ်ခွါရေးစစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ် စု ဦးစီးအုပ်ချုပ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲ အင်အားရှိသည့် တရွေ့ရွေ့ တက်လာနေသော ဘယ်တောင်ပန်စစ်ကြောင်းဆီမှ တရုပ်တပ်များကို တပ်စုနှစ်စု အင်း အား နှင့် ပေါင်း၍ အသင့်စောင့်ကြိုစေ၏။ တရုပ်တပ်မှစတင်၍ စက်သေနတ်များနှင့် ချီတက်မည့်နေရာများကိုရှင်းလင်းသည့်အနေနှင့် ပစ်ခတ်ရင်းတက်လာကြသည်။ ဗမာတပ်က ပုန်းကွယ်နေရာမှ တချက်မှ ပြန်လှန်၍ မပစ်ခတ်ဘဲ အသာငြိမ်၍စောင့်ရင်း ပိုင်လောက်သော ကိုက်နှစ်ရာအတွင်းသို့ အရောက်တွင် နှစ်လက်မစိန်ပြောင်းရော သေနတ်များပါ ပြိုင်၍ဆွဲချလိုက်တော့၏။

တောင်စောင်းမှ ဖွေးကနဲလိမ့်ကျသွားသော တရုပ်စစ်သားများ၏အဖြစ်မှာကျန်သူတို့၏အဖေမျိုး၏ စိတ်ဓါတ်ကို ချက်ခြင်း ထိခိုက်သွားတော့၏။ တရုပ်စစ်ဗိုလ်များ၏ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးရင်း သူတို့၏ တပ်သားများကို ကွပ်ကဲအမိန့်ပေးသံများသည် အလျှိုအလျှို ထွက်ပေါ်သည်တွင် လက်ရွေးစင် သေနတ်သမားများကိုဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သတ်မှတ်ထားသည့်ပစ်ကွင်းများကိုထိမှန်စွာ ပစ်ခတ်ရန် အချက်ပေးလိုက်၏။

ရိုင်ဖယ်များ၌ မှန်ပြောင်းတပ်ဆင်ထားသည့်။ ခြောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သည့် လက်ဖြောင့်သော ရိုင်ဖယ်ကိုိုင် ရဲဘော်များသည် သူတို့၏ မှန်ပြောင်းနေရာအတွင်းမှ အမိန့်ပေးနေသည့် တရုပ်စစ်ဗိုလ်များအကြပ်များကို တမင်ကလာရွေးကာ တယောက်ချင်း ပစ်ခတ်ချလိုက်သည်တွင် အုပ်ချုပ်သူများ ကုန်သည်ကြောင့်ကျန်တပ်သား

များသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေစဉ်တွင် ကျန်စိန်ပြောင်းကလေးနှင့် စက်သေနတ်သမားများက ဖိကာ ရက်ရက်ရောရော တိုက်ချလိုက်ရာ... တရုပ်စစ်မျက်နှာသစ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွါသွားကြတော့၏။

“ဆုတ်လမ်းအတိုင်း တပ်စုဗိုလ်ဆုတ်၊အမှတ်(၁)တပ်စုပစ်ပေးအမှတ်(၂)တပ်စုဆုတ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ ရဲဘော်တွေကို ပဋ္ဌမဆုံး ရွှေ့ပြောင်း...”

မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပျော်ကြားစစ်ဆင်မှု စည်းကမ်းအတိုင်း နေရာသစ်ကခုကို ချက်ခြင်း ရွှေ့ပြောင်းရန် ဆုတ်ခွါခိုင်းလိုက်ပါသည်။ သူတို့သည် ဆုတ်ခွါရေးလမ်းကြောင်းတဝက်ကျော်နေရာသို့အရောက်တွင် ဆုတ်ခွါရေးလမ်းကြောင်း၏ အရှေ့ဘက်ဆီက ပစ်သံခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စုနဲ့ ရန်သူစစ်ကြောင်း တကြောင်းတွေ ဆုံကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က သိလိုက်တော့သည်။

“မြန်မြန်ဆုတ်ကြ၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က သိလိုက်တော့မဲ့ ရန်သူတပ်ကို ဝိုင်းပြီး တိုက်ချလိုက်ကြရအောင် - ရန်သူက စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲတက်လာတယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တပ်စုနှစ်စုကိုခေါ်ယူကာ... တပ်စုမှူးဗိုလ်စိန်ပန်းနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသော ဆုတ်ခွါရေး လမ်းကြောင်းဆီမှ စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်နေသည့် တရုပ်တပ်တစ်တပ်ကို အပြတ်တိုက်ထုတ်ရန်အတွက် အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ သူ၏မှန်ပြောင်းတွင်း၌ တပ်ခွဲတစ်ခွဲခန့်ရှိသော တရုပ်စစ်သားများကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊ လက်နက်အခြေအနေမှာလည်း စက်သေနတ်၊ စိန်ပြောင်းကလေးများသာပါ၍နေသောကြောင့် သူတို့ အခြေအနေနှင့် မကွာခြားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်တွင် တပ်စုနှစ်စုကို ညာဘက်တောင်ကြောမှပန်း၍ ချက်ခြင်းဖြန့်ဆင်းကာ-ရန်သူ တပ်ခွဲကို

ဘေးတိုက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါသည်။ မကြာမီတခဲနက်ကျည် အားနှင့်ဖိ၍ နီးကပ်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သော တိုက်ပွဲတရပ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ရုတ်တရက် မမြော်လင့်သော အချိန်အခါတွင် အထက်စီးမှ ဖိ၍ အနီးကပ် မှ တိုင်းဆင်စစ်တိုက်ပွဲဒဏ်ချက်ကြောင့် တရပ်တပ်ခွဲ သည် ဆယ်ငါးမိနစ်ထက်ပို၍ မခံနိုင်တော့ဘဲ အကျအဆုံး များစွာ ဖြင့် ဆုတ်ခွါ၍ ပြေးကြတော့၏။ သူတို့တပ်ခွဲမှ ရိက္ခာနှင့် ကျည်ဆန် များတင်ဆောင်လာသည့် လားတပ်သည် တိုက်ပွဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ကြောင့် ရသမျှမောင်းပြန်လက်နက်နှင့် လားတို့ဆွယူကာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်စံလှဘော်ကို ရှေ့ဖျားချီတက်ရေးတပ် စုအဖြစ်တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး၊ ဒုတိယလားတပ်၊ တတိယ တပ်စုတစု စတုတ္ထ သူအုပ်ချုပ်သည့်တပ်စုက နောက်ခံတပ်အဖြစ် ချက်ခြင်း ဆုတ်ခွါစေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တပ်စုမှူးဗိုလ်စိန် ပန်းနှင့်တိုင်ပင်၍ သူတို့ဆုတ်ခွါရာလမ်းကြောင်းတလျှောက်၌ မိုင်း ဗန်းများ၊ ထောင်ခြောက်ဗန်းများအလွန်လျှို့ဝှက်သေသပ်စွာ မြှုပ် နံကာ စနစ်တကျ ဆုတ်ခွါခဲ့ကြပါသည်။

ဆုတ်ခွါရင်း သူတို့ဘက်မှ အထိအခိုက်စာရင်းကို တွက်ကြည့် လိုက်ကြသည်တွင် ဗမာတပ်ဘက်မှနှစ်ယောက် ကျဆုံးပြီး အလောင်း များကို လားများပေါ်၌ ဘင်ဆောင်ယူခဲ့ကြပြီး၊ သုံးယောက် ဒဏ် ရာရရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရပေ၏။ တရပ်တပ်ဘက်မှာမူ ဘား-အလောင်း ခြင်းယပ်ခမန်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ကို စဉ်းစားမိသည့် တပ်မှူးအဘို့ သူ့ဘက်မှ ရဲဘော်နှစ်ယောက်၏ အသက်နှင့် လဲလှယ်လိုက်ခြင်းအ တွက် စိတ်သက်သာရာရရှိခဲ့မိ၏။ သူတို့အထူးတပ်ဖွဲ့သည် တောင်ရိုး လမ်းအတိုင်း ထူထပ်သော သစ်တောရိပ်များအကွယ်ယူရင်း

ဆုတ်ခွါခဲ့သည်။ နှစ်မိုင်ခန့်အရောက်တွင် သူတို့နောက်ပိုင်းဆီမှ မိုင်း ဗန်းပေါက်ကွဲသံများ မြေတုတ်ဟီးကာထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ရန်သူတွေ နောက်ကလိုက်လာကြတယ်... ရှေ့ကတပ်တွေကို ခတ်ပြင်းပြင်းဆုတ်ခွါခိုင်းလိုက်”

တပ်မှူးက ဆက်သားလွတ်ကာ ရှေ့မှ တပ်စုဆီသို့ သတင်း ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ မိုင်းတပ်စိပ်သည် ဆုတ်ခွါရာလမ်းတလျှောက်၌ ဆက် လက်၍ မိုင်းဗန်းများကို အချက်ကျကျထောင်ရင်း ဆုတ်ခွါနေကြ လေသည်။

နာရီခွဲခန့် အကြာတွင် ရန်သူ လေယာဉ်ပျံ ဇလေးစင်းသည် ရုတ်တရက်ပျံဝဲလာပြီး သူတို့စိတ်ထင်ရာ လမ်းကြောင်းတလျှောက်၌ ဗန်းကြခြင်း၊ စက်သေနတ်ပစ်ခြင်းများဖြင့် ရုတ်တရက်ဆုတ်ခွါမသွား နိုင်စေရန် ဟန့်တားနေပါသည်။

“အာဂ-အကောင်တွေ-လေကြောင်းအကူအညီတောင် ခေါ်ယူ ကြတယ်ကိုး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးတော့ရိပ်တောင်ရိပ်ကောင်းတော့ ကျုပ် တို့တပ်ဖွဲ့ ဘယ်နေရာရောက်နေ... ဆိုတာ ဒင်းတို့ မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ရန်သူတွေလဲ မိုင်းဒဏ်ကိုကြောက်ပြီး အရမ်း စွပ်မလိုက်ရဲကြဘူး၊ ကိုင်း... ရှေ့သုံးမိုင်လောက် ရောက်ရင် အခြေ အနေကြည့်ပြီး ရန်သူကိုလှည့်ရမယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် နောက်ပိုင်းက ရန်သူတပ်များ ကြားဖြတ်၍ မတိုက်နိုင်ရန်အတွက် ကွပ်ကဲကာ ဆုတ်နေပါတော့၏။

မကြာမီ ဦးအိုက်စလီသည် နောက်တပ်စုသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး၊ လမ်းပန်းခရီးကို တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

“ရှေ့နားရောက်ရင် လမ်းလေးခုဆုံရာရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ သုံးလမ်း ကတော့ မြေပြန့်ပြန့်ဆင်းတဲ့လမ်းပါ။ ခုလောက်ဆိုရင် ရန်သူတပ်တွေ

လဲ ကျုပ်တို့တောင်ပေါ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ အဲဒီလမ်းဝက နေပြီး၊ စောင့်နေမှာမုချဘဲ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အရှေ့ဘက်လမ်းတလမ်းက ဘယ်ရောက်နိုင်သလဲဦးအိုက်စလီ”

“အရှေ့ဘက်လမ်းကတော့ ဟောဒီ တောင်ရိုးစက်ပြီး၊ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ တောင်တန်းကြီးတွေ၊ အဲဒီ တောင်တန်းကြီးတွေဆီ ဆက်သွားနိုင်တယ်၊ ရှေ့မှာရွာမရှိဘူး၊ ခုဟာလွယ်ဝနယ်ထဲရောက်နေကြပြီ”

ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး၊ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က...

အဲဒီတောင်ရိုးအတိုင်း ဆုတ်ကြရအောင်၊ လမ်းမရှိပေမဲ့ ကျုပ်တို့ လိုချင်ရင် ကြံဖန်ပြီးဆင်းမယ် တက်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲဘော်တွေ အားလုံး ဆင်းတတ် တက်တတ်တယ်လေ၊ တောင်တက်ကြီးတွေလဲ ပါတယ်၊ လားတွေရော ဆင်းနိုင်ရဲ့လား”

“လားတွေလဲ လူတွေလိုပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီးရ၊ လူသွားနိုင်ရင် လားလဲ သွားနိုင်တယ်၊ ခြေအားကြီးခိုင်းတယ်၊ လူတွေထက်တောင် တောင်ဆင်း တောင်တက် ကျင်လယ်သေးတယ်”

ဦးအိုက်စလီက ဖြေကြားလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပျံ လေးစင်းကလည်း မကြာခဏ ဆိုသလို တပတ်ကျော့ ထပ်ကာ မြေပြန့်ဆင်းသည့် သုံးလမ်းတဝိုက်သို့ရောက်လာပြီး ဗုန်းကြံခြင်း၊ စက်သေနတ်ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့်အထူးတပ်ဖွဲ့သည် မြေပြန့်ဆင်းမည်ဟူသော တွက်ကိန်းအတိုင်း လေကြောင်းမှတိုက်ခိုက်နေတော့၏။

“ဟုတ်တယ်...ရန်သူ ခြေလျင်တပ်တွေကလဲ ကျုပ်တို့တပ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို မြေပြန့် ဆင်းရမယ်ဆိုတဲ့ တွက်ကိန်းနဲ့ သတင်းရောက်လောက်ပြီ၊ သူတို့တတွေဆီးကြိုပြီးပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ဘို့ ပြင်

ဆင် လောက်ပြီ၊ လေယာဉ်ပျံတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရင် ကောင်းကောင်း သိနိုင်တယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မှတ်ချက်ချကာ အရှေ့ဘက် စူးစူး တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခွါစေတော့၏။

ဗမာတပ်ဆုတ်ခွါရာ အရှေ့ဘက်စူးစူးဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်မောစရာ ရောမ မြင့်မားသောတောင်တန်းကြီးများကို အထပ်ထပ် တွေ့နိုင်ပေ၏။ တချို့ တောင်တန်းကြီးများသည် မြင့်မားလွန်း၍ တိမ်လွှာများသည် သူတို့တောင်ထွဋ်အခြေ၌ရစ်ပတ်ကာ အထက်ပိုင်းတောင်ထွဋ်အစွန်းကို ရေးရေးသာမြင်နေရတော့၏။

“နောက်က ရန်သူတွေတက်လိုက်လာရင် တပဲ့တလမ်း ခံတိုက်လွှတ်ရအောင်၊ ဒီလမ်းဆိုရင် ဘေးကပန်းပြီး၊ လိုက်တိုက်စရာ-တက်စရာ ခြေကုပ်တချက်မှမရှိဘူး၊ ခြေကုပ်စရာတောင်ပြေတဲ့တောင်ကမ္ဘားရယ်လို့ မမြင်ရဘူး၊ ခံစစ်မှာပဋ္ဌတန်းဘဲ ဗိုလ်ညွှန်မောင်”

‘ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး...၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ဌာနချုပ်က ထုတ်ပေးတဲ့ ကျည်ဆန်တွေအပြင်၊ ရန်သူ တပ်တွေဆီကရတဲ့ ကျည်ဆန်တွေဟာ နှစ်ဆကျော်နေပြီခင်ဗျာ၊ မော်တာကျည်ဆန်ရော၊ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်တော်မီကျည်ဆန်ရော ဒင်းကြမ်းဘဲ၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ဖြစ် ဇိမ်နဲ့ ဆွဲပြီးတိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဘယ် နယ်...နေခံပိုင်းက ရန်သူတွေ ဘာသံမှမကြားတော့ပါလား၊ မိုင်းဗုန်း ကြောက်သွားပြီထင်တယ်”

“ဒါလဲ့ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ပြီးတော့ တရုပ်တပ်တွေက ‘လွယ်ဝ’ နယ်ထဲကို ဘယ်တော့မှဝင်မလိုက်ရဲကြဘူး၊ သူတို့ဒီနယ်ထဲဝင်ဘို့အားကြီး ကြောက်တယ်၊ ဝ၊ တွေ့ကိုတွေ့ရင် ရှေ့မထိုးရဲတော့ဘူးဗျ”

ဦးအိုက်စလီက ပြောလိုက်သည်ထွင်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...လွယ်စေ့က စစ်တိုက်ကောင်းလို့လား”

“အမျိုးမျိုးဖြစ်မှာဘဲ ဗိုလ်ကြီး၊ လွယ်စေ့မျိုးတွေက ချောင်းမြောင်းပြီး များပစ်တဲ့ နေရာမှာ ပဌမတန်းဆိုဘဲ၊ ပြီးတော့ တရုပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေဆီက ကြားရတာ...ဟောဟိုမြင်ရဲ့လား၊ ဆီးနှင်းမြူတွေသိနေတဲ့တောင်ထင်္ဂုတေခင်တန်းကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာဆိုရင် လူမဟုတ်တဲ့ လူတွေနေကြသတဲ့ ၊ အဲဒီလူမဟုတ်တဲ့ လူတွေက သူတို့နယ်ထဲဝင်လာသူမှန်သမျှ ပြန်လမ်းမရှိဘူးတဲ့ ၊ လက်နက်နဲ့ မလုပ်ဘဲ တောင်တွေပြိုအောင်၊ လမ်းတွေပိတ်အောင် တံခိုးပညာနဲ့ လုပ်တတ်တယ်လို့ တရုပ်စစ်ဗိုလ်တွေက အားလုံးယုံကြည်ကြပြီး လွယ်စေ့နယ်မြေကို မကူးရဲကြဘူး”

“ဒါဖြင့်အေးတာပေါ့ဗျာ ဦးအိုက်စလီ၊ ကျုပ်တို့မရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသတွေကို ရောက်ဘူးရုံမကဘူး၊ နောက်ပိုင်းက အင်နဲ့အားနဲ့ လိုက်တိုက်မဲ ရန်သူတွေအတွက် စိတ်ချရလို့ ကျုပ်နဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ခဏအပန်းဖြေနိုင်ပြီပေါ့”

ရယ်မောရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်ကျော်သည် မြင့်မားလှသော တောင်တန်းကြီးများကို တမျှော်တခေါ်ကြီးကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ရိက္ခာ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ဆေးဝါးတွေ ဘာမှမဆုံးခဲ့ဘူးနော်”

“နှစ်သတင်းတင်းတော့ ရိက္ခာအပြည့်နဲ့ စားနိုင်တယ်၊ ဆေးဝါးတွေ ဆိုရင် ရန်သူဆီကရတဲ့ ဆေးဝါးတွေက ပဌမတန်းစား ဆေးဝါးတွေခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ စည်သူတ်ရိက္ခာတွေကလဲ သပ်သပ်ပါသေးတယ်၊ လားဆိုရင် ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့မှာ လားအကောင်း ကိုးဆယ်”

“ကောင်းပြီ လွတ်တဲ့လားခုနစ်ကောင် သပ်သပ်ပါသေးတယ်”
နီးနေပြီ၊ ဝန်တင် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ရိက္ခာတွေကိုအတိအကျပေးအပို့

အလို မရှိစေနဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ခရီးလမ်းနဲ့ စစ်ဆင်မှုဟာ ဘယ်အခြေအနေ ဆိုက်မယ်ဆိုတာ တွက်လို့ မရဘူး၊ ရန်သူဟာ ကျုပ်တို့တပ်ကို ဆဲသဲမဲမဲလိုက်နေပုံ တွေရတယ်၊ လေကြောင်းကိုတောင် အကူအညီခေါ်ယူနေပုံနဲ့ ဆိုရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကို သိပ်အာရုံစိုက်တာကတော့ သူတို့တပ်တွေနောက်ပိုင်းကို အလစ်ဝင်ပြီး တပ်မဟာဌာနချုပ်နဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ အပြတ်ရှင်းပစ်တာရယ် သူတို့ ချီတက်နေတဲ့ ခရီးလမ်းကြောင်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တာရယ်ဟာ သူတို့ကိုအထိခိုက်ဆုံးအချက်တွေ ဖြစ်နေတာကို ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီတိုက်ပွဲတွေတိုက်ရတာ ကျုပ်တော့အတော်ပျော်တယ်၊ စိတ်လဲ အတော်ကျေနပ်တယ်၊ အင်အားခြင်းတူပြီး နေရာကောင်းခြင်း အတူတူတပ်ဖွဲ့ပြီး စစ်မျက်နှာရင်ဆိုင်တိုက်ရတာ သိပ်မဆန်းပေမယ့်လို့ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့က တပ်ခွဲနှစ်ခွဲလောက်ဘဲ ပြောပါတော့ သူတို့နယ်မြေထဲမှာ တပ်မဟာ တွေထဲမှာ လှုပ်ရှားပြီး ပိုင်လောက်ရင် အပြတ်ဝင်စီးရတာ၊ တိုက်ရတာဟာ ကျုပ်တို့ တပ်မတော်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာဘဲဗျ”

ထိုအခိုက်တွင် ဆက်သွယ်ရေးတပ်ကြပ်သည် စစ်ဌာနချုပ်မှ ပေးပို့လိုက်သည့် အမိန့်ကိုလာရောက်ပေးအပ်ပါသည်။

“ရန်သူတပ်များ တပ်မကြီးလိုက်အင်အားဖြည့်ပြီး၊ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ချန်ကေရီတ်ရဲ့ ပဌမတန်းစားတပ်တွေ ရှေ့တန်း ပို့နေပြီ၊ ကျုပ်တို့တပ်ကို အပြတ်တိုက်ဘို့ ကြံရွယ်နေတယ်ဆိုဘဲ၊ နိပ်ဟ...ပျော်စရာကြီးဘဲ”

“ပြီးတော့ စစ်ရေးစစ်ရာအရပရိယာယ်ရှိရှိနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီးနောက် ထပ် အမိန့်မရမချင်း တိုက်ပွဲကြီးများကိုရှောင်ရှားပါ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့လုံခြုံရေးအတွက်စိုးရိမ်လို့ စစ်ဌာနချုပ်က ခဏမြဲနေဘို့ညွှန်ကြားတဲ့ အမိန့်ဘဲ ဗိုလ်ညွှန်မောင်”

“ပြီးတော့ ရိက္ခာပြတ်နေရင် ရောက်ရှိတဲ့ နေရာဒေသကိုပေါ်ပြဲပြီး လေကြောင်းမှရိက္ခာချနိုင်ရေး စီစဉ်ပါ။ ရန်သူ လေကြောင်းရန်ကိုလည်း သတိပြုပါ”

စစ်ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက် များကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စုမှူးနှင့် ရုံးအုပ်-ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကို ပြောပြနေပါတော့၏။

နောက်ပိုင်းဆုတ်ခွါရန်လမ်းဘက်ကလည်း မကြာခဏ မော်တာပစ်သံ၊ ဗုန်းကြဲသံများက ပေါ်ထွက်နေပါတော့သည်။ ရန်သူတပ်များကား ဗမာတပ်ဖွဲ့ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်ပုံပေါ်လွင်နေပါတော့၏။

စစ်မျက်နှာအသစ်နှင့် အန္တရာယ်ပေါင်းစုံဒေသ

“အတော်ကို အေးတယ်ဗျာ၊ မီးတွေထည့်ဗျာ၊ ဘာအနွေးထည်မှ အအေးဒဏ်ချက်ကို မကာကွယ်နိုင်တော့ဘူး”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးလှသည့် စခမ်းဝယ် ဘေးပတ်လည်က မီးပုံကြီးတွေထည့်ကာ လမ်းပြဦးအိုက်စလီတို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်နှင့် ရှေ့ရေးကိုစွဲများ၊ ခရီးလမ်းပန်းများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးလိုက်ပါသည်။ အထူး တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်များအဘို့ မူကား မီးဖိုများအနီး မီးလှိုင်း ရန်အရက်နှစ်ခွက်စီ ဆေးဝါးအလို့ငှါ အအေးဒဏ် ကာ ကွယ်စေ ရန် အတွက် ရာရှင်ထုတ်ပေးထားသည့်အတွက် နေသာထိုင်သာ ရှိနေတော့၏။

“အေးဆို့...အမြင့်ဆုံးတောင်တန်းထိပ်ကို ရောက်နေပြီ ဥစ္စာဘဲ”

ဗိုလ်ကြီးရဲ၊ လွယ်ဝနယ်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ မိုင်လေးဆယ် ကျော်ကျယ်ဝင်လာခဲ့ကြပြီ။ ရွာတွေ မတွေ့အောင်ရှောင်ကွင်းပြီး ဝင်လာခဲ့လို့ တော်တော့ တာပေါ့ဗျာ... နို့မို့ရင် ဒီကောင်တွေက လိုက်တိုက်မှာ သေချာပြီးသားဘဲ၊ သူတို့နယ်နိမိတ်နား လူစိမ်းတပ်တာ တောင် မကြိုက်ကြဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ဦးအိုက်စလီ...ရန်သူ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့နောက်ကို လိုက်မလိုက်စောင့်ကြည့်ပြီး၊ ပြန်ဆုတ်တန် ဆုတ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာရမယ်၊ ရန်သူနယ်စပ် တလျှောက်က ပိပြီးစောင့်နေရင်လဲ ကင်းထောင့်ရင်း လှုပ်ရှားရင်း ဒီနယ်ထဲ အတွင်းနယ် ထဲမှာဘဲ ရှောင်ရှားနေရလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့...ကျုပ်တို့လာခဲ့ရင်း လေ့လာကြည့်ရသလောက် လူနေအိမ်ခြေထူထပ်တာ သိပ်မတွေ့ရဘူးဗျ၊ အတွင်းနယ်က လူဦးရေနည်းလှချီလား”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လွယ်ဝနယ် သို့မဟုတ် အတွင်းနယ်အကြောင်းကို လေ့လာလိုက်ပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဟောဒီတောင်တန်းကြီးကျော်ပြီး မြေနှိမ့်ပိုင်းဆင်းရင် ရွာဆက်တွေသိပ်တွေ့တယ်၊ လူတွေကလဲ နယ်စပ်က ၀, တွေလိုသိပ်မရိုင်းဘူး၊ ပိုးတို့ဖဲတို့တောင် ဝတ်ကြဆင်ကြတာ တွေရတယ်၊ တရုပ်ပြည်နဲ့ တဆက်ထည်းဖြစ်နေပြီမို့ ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအတွက်လဲ သူတို့ ၀, တွေအဆက်ရနေပြီကိုး”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ထင်းတုံးများကို မီးဖိုကြီးထဲသို့ ဖြည့်ကာ မီးလှိုင်း....

“အတော်ချမ်းတယ်ဗျာ၊ နှင်းစည်းနှင်းခဲတာဘဲထင်တယ်၊ မနက်ဆိုရင် သုံးလေးငါးလှမ်းလောက် ဆိုရင် လူခြင်းမမြင်ရဘူး၊ သွားရေး လာရေးခက်တယ်၊ ပြီးတော့ နှင်းတွေကခဲပြီး နှင်းရတာ တချွတ်ချွတ်နဲ့ ခြေသံမလှဘူးဗျ”

“ဗိုလ်ကြီး ချမ်းရင်....အချမ်းပြေအရက်တခွက်လောက် လုပ်ပါလား၊ ဘိုက်ထဲပူသွားရင် အချမ်းသက်သာသွားမှာဘဲဗျာ”

ဦးနန္ဒလိက သူ့သောက်လက်စ အရက်တခွက်ကိုပေးလိုက်ရာ....

“ဟာ....မဖြစ်ဘူး ဦးနန္ဒလိ၊ ကျုပ်ကံငါးပါးမှာ အရက်အဓိကထားပြီး ကျန်သုံးပါးစလုံး ကျင့်ရတယ်၊ ပါဏာတိပါတာကံနေရာမှာတော့ ရန်သူခံတဲ့ အနေနဲ့ ချွင်းချက်ထားပြီး အာမဘန္တေခံခဲ့ရတယ်၊ အရက်တော့သီးခံပါ လဘက်ရည်ကြမ်းလဲ အကောင်းသားဘဲ ဥစ္စာ”

“ဗိုလ်ကြီးက လူထူးဘဲဗျာ....သီလမြတ်တယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့နော် ထောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီးမှာ ဆရာသမားကောင်းရှိသလား”

ဦးနန္ဒလိက မေးမြန်းသည်တောင်....

“ကျွန်တော် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ....ဦးနန္ဒလိ၊ ဒါတွေ မပြောပါရစေနဲ့၊ အကြောင်း ညီညွတ်ရင်လဲ မကြာခင်ကာလမှာ ဦးနန္ဒလိတို့အဘို့ အင်မတန်ဆန်းကျယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ သက်သေတွေအနေနဲ့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့လေ၊ ဒါနဲ့ အတွင်းနယ်အစွန်မှာ ဗမာလူမျိုးတွေရှိသလားဗျာ၊ ဗမာလို ဝတ်စားပြီး ရှေးဆန်တဲ့ဗမာကြီးတွေ”

“မကြားမိပေါင်ဗျာ....ဝ၊ တွေ့၊ တရုပ်တွေသာ ရှိကြောင်းလော သိရတယ်၊ အတွင်းနယ်စပ်နဲ့ တရုပ်နယ်စပ်သတင်း အတိအကျကို ရုတ်တရက်မရနိုင်ဘူးဗျာ၊ ရတဲ့သတင်း၊ ကြားရတဲ့ သတင်းကလဲ အမျိုးမျိုးဘဲ၊ အထက်မြို့တော်ဆိုတာ ရှိသလိုလိုဘဲ၊ အောက်မြို့တော် သာရမန်ကြီး မြို့တော်ဆိုပါတော့၊ ရှိတာကတော့ သေချာသလောက်ဘဲ ခက်တာက အတွင်းလွယ်ဝတွေက သူတို့နယ်ထဲကို လူစိမ်းမှန်သမျှ ကြိပ်ကြိပ်တည်းတည်း အဝင်မခံတာကတော့ စဉ်းစရာဘဲ.... အထူးလျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိရင် ရှိနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေအားကြီးထွက်တဲ့

ဒေသဆိုတော့ သူတို့နယ်ထဲကို ဒိပြင်အင်အားကြီးမားထဲ လူမျိုးတွေက လက်နက်အားကိုးနဲ့ နယ်ချဲ့မှာစိုးရိမ်တဲ့ပုံ ဘဲ”

လမ်းပြ ဦးအိုက်စလီသည် လဘက်ရည်ကြမ်းတခွက်ကိုသော်ရင်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော် တပ်သားတွေကိုလဲ ကြိုတင် သတိပေးထားတယ်၊ သွားရေးလာရေးမှာ အထူး လျှို့ဝှက်ရမယ်... မျက်စေ့နဲ့ နားအကင်းပါးကြရမယ်၊ ပြီးတော့ ဝ၊ တွေ့နဲ့ တွေ့ရင် အတတ်နိုင်ဆုံး ချဉ်းကပ်ရမယ်၊ မိတ်ဆွေလက္ခဏပြကြရမယ်၊ ရန်ဖြစ်ဘို့-တိုက်ပွဲ ဖြစ်ဘို့ အတတ်နိုင်ဆုံး-အပါးနပ်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အမိန့်ပေးထားပြီးပြီ”

“ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး....၊ လွယ် လ နယ် အပြင် ဝ၊ နယ်က အကောင်တွေကတော့ တရုပ်လူမှုတရုပ်လူစစ်စစ်ဗျာ၊ ဟောဒီ အတွင်း နယ်က လွယ်ဝတွေကတော့ ဘယ်သူ့ လူမှုမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ ဩဇာမှ မခံဘူး၊ အင်မတန် သီးခြားနေလိုစိတ်၊ လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်ရှိကြတဲ့ အတွင်းနယ်သားတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ မဆန်းလားဗျာ....တရုပ်နဲ့ နီးစပ်စရာရှိရင် သူတို့က အပြင်နယ်သား လွယ်လတွေထက် နီးစပ်ရမှာ”

စကား ပြောဆို နေခိုက်တွင် သူတို့တပ်စခမ်းချရာ အောင်မြေလျှို့ဝှက်မှု ကြီးမားလှသော “ထိန်-ထိန်....ထိန်-ထိန်” ဟုသော ကျားထစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်တွင် လားများသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြတော့၏။

“ကျား-ကျား စခမ်းနား ကပ်လာပြီ.... လားတွေ့စာ ကျားထစ်သံ ကြားလို့ လန့်နေကြတာ”

ဦးအိုက်စလီက ပြောလိုက်ရာ.... ချက်ခြင်းပင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လက်နှိပ်မိတ်မီးများနှင့် တပ်စခမ်းတဝိုက်ကို တိုက်

စာင်း လှည့်လည်ရန် ကျားသတ္တဝါများ တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ဦးအောင် ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေး၍ တာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လိုက်ရ ပေ၏။

မီးဖိုကြီးတွေအဖေပြုကာ ဆီးနှင်းပေါက်က မိုးလောက်ပြင်း ထန်လှသည့် နယ်ခြားဒေသအတွင်း ဝုနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ်၌ ဗမာ့သားကောင်းများအဖို့ တညတဘအိပ်နားရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရ ပေတော့၏။

ဝေလီဝေလင်းအချိန် တိုက်ကင်းတပတ်ထွက်ပြီး ပြန်လာသော ဗိုလ်စံလှဘော်တပ်စုမှ တပ်စိပ်တစိပ်သည် စခမ်း၏အရှေ့ဘက်၌ လူရိပ်များကိုတွေ့ရသည်ကြောင့် အသာအကာအကွယ်ယူရင်းအခြေ အနေကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ်ငါးယော်ခန့်အင်အားရှိသော လူတစုသည် လက်ထဲမှ လှံများ၊ ဒါးရှည်များ လင်းလေးများဆွဲ ကိုင်ကာ တပ်စခမ်းတစိုက်ဆီသို့ တရှေ့ရှေ့ချည်းကပ်လာနေသည် ကိုတွေ့ရပြီး နောက်ပိုင်းဘက်သို့ ဆင်းကြည့်လိုက်ရာတွင် နောက်ထပ် မတစုံတရာမပါရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် တိုက်ရန်အမိန့် ကလည်းမပေးအပ်ထားသည်အတွက် လူသံပေးပြီး လူရိပ်ပြလိုက်ရာ မထင်မရှားသော ဆယ်ငါးယောက်အုပ်စုသည် တခဏခြင်းအတွင်း ၌ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပင် ဆုတ်ခွါပျောက်ကွယ်သွားကြပါ သည်။

တပ်စုမှူးမှလည်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ဆီသို့ချက်ခြင်း သတင်းပို့လိုက်ရာ....

“ကျုပ်တို့တပ်စခမ်းကို ကင်းလာထောက်တဲ့ သဘောဘဲ၊ ကေန္တ ကျုပ်တို့ မီးဖိုတွေကိုမြင်လို့ လာစမ်းတာဘဲဖြစ်ရမယ်-တပ်ဖွဲ့ရဲဘော် တွေတော့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပေစေ....ကျုပ်ကတိုက်ဘို့အမိန့်မပေး

ဘဲ မတိုက်ရဘူးဆိုတာ တင်းအင်းကြပ်ကြပ် အမိန့်ကိုလိုက်နာကြပါ စေ”

နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ခရီးလမ်းပန်းအတွက် ထ မင်းထုပ်များထုပ်ပြီး တပ်စခမ်းရှေ့ရန်ပြင်လိုက်ကြပါသည်။ တနေ ရာ၌ နှစ်ညဆက်၍ နေကောင်းသောဒေသများမဟုတ်၍ တပ်မစမ်း ရှေ့ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

အရှေ့ဆီက နေရောင်များ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာသည့် နောက်၌ အထူးတပ်ဖွဲ့သည် အရှေ့တောင်ဘက် တောင်ကျောပြေ ရာ လွင်ကျယ်ရာဆီသို့ စတင်ကာ ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်မိုင်ခန့် အရောက်တွင် တောင်တန်းပေါ်၌ လွင်ပြင်ကျယ်ရာ အရောက်တွင် သူတို့ချီတက်မည့်ဘက် ရှေ့တည့်တည့်မှ ရုတ်တရက် လှံတွေ မြား တွေကိုယ်စီနှင့် နယ်သား ဝုလူမျိုး ငါးဆယ်ခန့် ရုတ်တရက်ပေါ် ထွက်လာပြီး ချီတက်ရေးလမ်းကြောင်းကို ပိတ်လိုက်၏။ ထိုခဏအ တွင်း သူတို့နောက်ဆုံး ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စု နောက်ကလည်း အလား တူလက်နက်ကိုင် ဝုလူမျိုး ငါးဆယ်ခန့်ကပိတ်ကာ နေရာ ယူလိုက် ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အခြေအနေကို ချက်ခြင်းထိန်း သိမ်းကာ စက်သေနတ်များကို လက်နက်ကိုင်တပ်များဆီသို့အသင့် ချိန်ကာ နေရာချထားလိုက်ပြီး လမ်းပြဦးအိုက်စလီနှင့် စကားပြန် များကို ခေါ်ယူကာ အခြေအနေကို တင်ပြဆေးနှေးသည့်သဘော နှင့် သကြား-ထန်းလျက်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ ပိတ်ဖြူ၊ လဘက်ခြောက် များနှင့် လက်နက်မပါသည့်အဖွဲ့တဖွဲ့ကို ပုဝါဖြူဝေ့ ရမ်း၍ပြလိုက် ပြီး ရှေ့လက်နက်ကိုင်တပ်များဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ လက်နက် ကိုင်တချို့က ဦးအိုက်စလီတို့ မိတ်ဆက်အဖွဲ့ကို မြားများနှင့်ပစ်ခတ် ရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်ထွင် သူတို့ကို အုပ်ချုပ်လာပုံရသော ဓါးရှည်

ကိုင်လူကြီးက မမဲပြီး ဟန့်ထားလိုက်မှ အသင့်ချိန်ထားသော မြားများ-လေးမျိုး ပြန်ချလိုက်ပါသည်။

ဦးအိုက်စလီက ဝ, သာဘာနှင့်....

“ရန်သူမဟုတ် မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြောင်း-နောက်ပိုင်းက တရုပ်တပ်များ လိုက်လာခြင်းကြောင့်၊ ခေတ္တခဏသာ ဝင်ရောက်နေကြောင်း လမ်းဖွင့်ပေးရန်နှင့် ခေတ္တခဏနယ်ထဲ၌နေနေတုန်း လှည့်လည်ခွင့်ပြုရန်-”

ပြောဆိုလိုက်ရာ- မီးရှည်ကိုင် ဝ, လူမျိုးအကြီးအကဲက ချက်ခြင်းပင် သူတို့ဆီမှ....

“မီးသွေးခ- ငရုပ်သီး- စသည့်မဟာမိတ်ဖွဲ့လာခြင်းကို လက်မခံခြင်း၊ အထိမ်းအမှတ် သက်ဆောင်များကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့နယ်အတွင်းမှ ချက်ခြင်းနောက်ပိုင်းသို့ ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဦးအိုက်စလီက ပြန်လာပြီးအခြေအနေကိုသတင်းပို့ရာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဦးအိုက်စလီကို အော်၍ အကြောင်းပြန်ပြောခိုင်းလိုက်၏။

“ဗမာအစိုးရရဲ့ ဗမာတပ်မတော်က မိတ်ဆွေများကို ရန်မရှာလိုကြောင်း....အိမ်ရှင်များ ဝတ္တရားပီသစွာ ဗမာမတော်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာခွင့်ပေးရန်သင့်ကြောင်းအတွင်း နယ်သူနယ်သားများ အသက်စည်းစိမ်းကို မထိခိုက်စေရန်တာဝန်ယူကြောင်း”

ပြောကြားလိုက်ရာ၊ လက်နက်ကိုင် လွယ်ဝ, လူမျိုးများသည် ချက်ခြင်းပင်....

“အောက်မြို့တော် အရှင်သာရမန်ကြီး၏အမိန့်အရ- မည်သူ့ကိုမျှ ရှေ့သို့တိုးလာခွင့် နယ်ထဲ ကြူးကျော်လာခွင့်မပေးကြောင်း၊ သူတို့နယ်ထဲဝင်ပြီး ခေတ္တခိုလှုံလိုလျှင် ဗမာလူမျိုး၏ လက်နက်အားလုံး

ကို သူတို့ဆီ၌ ချအပ်အပ်ပြီး အကျဉ်းသားများအဖြစ် အောက်မြို့တော်သာရမန်ကြီးဆီ ခေါ်သွားရမည်”

ဖြစ်ကြောင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပြောလိုက်ဗျာ...လက်နက်လဲမချဘူး-၊ ရန်သူလဲမဖြစ်ချင်ဘူး- ကျုပ်တို့လမ်း ကျုပ်တို့သွား မယ်....ကျုပ်တို့ရန်စရင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်” လို့ ခတ်တင်းတင်းပြောလိုက်၏။

လက်နက်ကိုင် ဝ, လူမျိုးများသည် ဦးအိုက်စလီ၏ နောက်ဆုံးပြန်ကြားချက်အဆုံးတွင် မြားများနှင့် စတင်ပစ်ခတ်ပြီး ရှေ့သို့ တက်အလာတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က အတွင်းဝ, များ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ရှပ်တိုက်ပြီး ကြောက်ရုံ လန့်ရုံ ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်၏။ စက်သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဝ, လက်နက်ကိုင်များသည် သေနတ်သံများကို ကောင်းစွာ မကြားဘူးသည့်အတွက်ဘဲ ကြောက်လန့်တကြား နောက်ပိုင်းသို့ ဆုတ်ခွါပြေးကြလေတော့၏။

“အဆင်ပြေအောင်လုပ်လို့ မှ မဟန်ရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဦးအိုက်စလီ- အတော်စော်ကား မော်ကားပြောချင်တဲ့ကောင်တွေ- သူတို့ဆီ လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံရမယ်တဲ့- ရှေ့ဒီတက်ကဲလာရင် သေဘို့သာ ပြင်ကြပေစေ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပြေးလွှားနေကြသော ဝ, လူမျိုးများကို မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

“တရုပ်တပ်တွေတောင် အတုံးအရုံးကျအောင် တိုက်ခိုက်လာသေးတာ ဒင်းတို့လို လေးကလေး မြားကလေးတွေနဲ့ အကောင်တွေ မစဉ်းစား မသိကြလို့ ပေါ့ကွာ-စိစိညက်ညက် မျိုးပြုတ်သွားမယ်ဆိုတာ”

ဦးအိုက်စလီသည် ရယ်မောရင်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ....တက်ကြမယ်၊ ရှေ့ကတိုက်ဆင်းတပ်စုကိုလဲ ဝ, တွေ လမ်း
ဘေးကခြောင်းမပစ်နိုင်အောင် တပ်ခြင်းခွဲ၊ လူခြင်းခွဲပြီး တပ်ဖြန့်
ပြီး တက်၊ ပစ်ရင် သူတို့ကစတိုက်ရင် ဒီတခါထိထိရော့ရောက် တည့်
တည့် ပစ်ဘို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရမယ်၊ သခံဏ်းစာ ကောင်ကောင်းရ
သွားအောင်”

ထိုနေ့အတွ် ဝ, လက်နက်ကိုင်များကို မတွေ့ရတော့ပြီ၊ သို့ရာတွင်
ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဝ, လက်နက်ကိုင် များ၏ တော
ရိပ် ခိုကာ သူတို့၏ ချီတက်ရာခရီး လမ်းတလျှောက်၌ အမြဲတစေ
ခြောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေမည်ကို ကောင်းစွာသိရှိပြီးဖြစ်လေသည်။
သတိဝိရိယရှိရှိနှင့်ချီတက်ခဲ့ကြစဉ်တွင် လေယျာဉ်ပျံ အုပ် တအုပ်၏
ပျံ သန်းလာသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အား နေရာယူထားခိုင်းလိုက်ပြီး၊ လေယျာဉ်ပျံ များဆီသို့ မှန်ပြောင်း
နှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ထင်သည့်အတိုင်း ရန်
သူ အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံ သုံးစင်းကို တွေ့ရပြီး တောင်တလျှောက်
၌ ဝဲကာ-ပတ်ကာ ခတ်နိမ့်နိမ့်ပျံ သန်းနေပြီး၊ သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို
ရှာဖွေကင်းထောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ပါတော့သည်။

“နယ်စပ်တလျှောက်မှာ သူတို့ခြေလျင်တပ်တွေ အသင့်စောင့်
နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာအောက်မှာရှိတယ်ဆိုတာ လိုက်ပြီး
စာင်းထောက်တဲ့အကြံအစီဘဲ ဗိုလ်ကြီး”

တပ်စုမှူး ဗိုလ် ညွန့် မောင်သည် ရန်သူ လေယျာဉ်ပျံ များ၏
လှုပ်ရှားပုံကို မှန်ပြောင်းကလေးကြည့်ကာ ဝေဘန်လိုက်သည်တွင်....

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ နယ်စပ်တလျှောက်မှ ထွက်ပေါက်
မှန်သမျှမှာ တရုပ်တပ် တွေက ဒုနဲ့ ဒယ်နဲ့ စောင့်နေတဲ့ ပုံဘဲ၊
အတွင်းက ဝ, တွေကလဲ လိုက်ပြီးနှောက်ယှက်နေတာက တရန်ဘဲ....
ကျုပ်တို့တတွေ အမြဲထန်းမလှုပ်ရှားဘဲ နေမှတော်ရုံကျမယ်”

တပ်မှူးလုပ်သူက သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါကြောင့်....ကျုပ်တို့ တပ်တွေ နေခင်းဆိုရင် လေကြောင်းက
မမြင်နိုင်တဲ့ တောကောင်းတဲ့ နေရာတွေမှာချီတက်ရမယ်၊ ညကျရင်
ဝ, တွေ ခြောင်းမြောင်းပြီးမလုပ်ကြနိုင်တဲ့ တောရှင်းလင်းတဲ့လွင်ပြင်
နေရာတွေမှရှေးပြီး စခမ်းချရမယ်”

ဆက်လက်၍တပ်မှူးသည် စစ်ရေးအစီအစဉ်များကို ညွှန်ကြား
လိုက်ပါသည်။

နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၏ နံနက်တနေ့သောအချိန်ကာလ ဖြစ်
ပါသည်။

ကင်းများကိုအကွက်စေ နေအောင်ချထားသောအထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်
များသည် တခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေသည့် တွေ့နိုင်ပေ၏။ သူတို့တပ်
ဖွဲ့ တညတစာ စခမ်းချထားရာဒေသသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ဂိုက်
နှစ်ရာခန့်အကွာတဝိုက်၌ ရှင်းလင်းနေသော နေရာကောင်းတခု ဖြစ်
ပြီး အလယ်ဗဟိုတွင် အနည်းငယ် မြင့်မားနေသည့် သစ်ပင်စုစုနှင့်
တောင်ပူစာတခုသာ ဖြစ်ပေ၏။

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခု-ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေ
တဲ့ ဒေသကို မသိတော့ဘူး ဗိုလ်ကြီးရေ၊ အပြင် ဝ, နယ်သာ အပ်
ကျတာကအစ သိရှိကျွမ်းကျင်ခဲ့တာ”

ရိုးသားစွာဖြင့် ဦးအိုက်စလီက ပြောဆိုလိုက်ရာ....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးအိုက်စလီ၊ အတွင်းဝ, နယ်ထဲကို ခန့်မှန်းခြေ
အရဆိုရင် မိုင်ခြောက်ဆယ်နဲ့ ရှစ်ဆယ်ကြားရောက်ခဲ့ပြီး၊ ကြည့်ပါ
လား၊ ဟိုအမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်ကိုကျော်ပြီးမှ ဒုတိယတောင်ဆင့်ကို
ရောက်ခဲ့တာ၊ ဟောဟိုတောင်ထွန်အရစ်တခုက ညာဘက်ကျွန်းပြီး
ဖြတ်ဆင်းခဲ့ရတာလေ မှတ်မိရဲ့ မဟုတ်လား၊ လား တကောင်တောင်

တောင်စွန်းကခြေချော်ပြီး ချောက်ထဲကျမလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟောင်အရစ်လေ”

“နေကတော့ထွက်လာပါပြီ၊ ဒီတခါ အရှေ့ဘက်စူးစူး ပြန်လှည့်ကြရအောင်၊ ကိုယ်ရောက်တဲ့ဒေသတွေကို မှတ်မိပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတို့လဲ မှတ်ထားကြနော်...ဟိုဝ,ကောင်တွေက နေခံကလိုက်ခြားတုန်းဘဲထင်တယ်”

“ခြောင်းတုန်းဘဲ...မနေ့ညနေက ကျွန်တော်တို့ဖြတ်မဲ့ ချောင်းခုံထဲမှာ ခြေရာအသစ်တွေ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကပြောရုံမဆုံးမီ တော်မိဂန်းပစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြီး “နေရာယူ” ဟူသော စစ်မိန့်သံများ တခဲနက် အလျှိုအလျှိုပေါ်ထွက်လာသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ရန်သူတစ်ရပ်တပ်သားများဆီမှရရှိခဲ့သည့် ကာဘိုင်ကို ဆွဲယူကာ အသံကြားရာဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ကျောပြင်တွင် များတန်းလန်းနှင့်လဲနေသော ရဲဘော်တယော့ကို တွေ့ရပြီး၊ ကင်းတပ်စုမှ ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်နေသည့်ကြားမှ ကျော့တုန်းများကို အကာအကွယ်ယူရင်း နောက်ပိုင်းဆီသို့ဆုတ်ခွါ ပြေးနေသော ဝ,လူမျိုးများသမားများကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ တချို့ နေရာ၌ ဝ,လူမျိုးများသည် မွှောက်လျက် ပက်လက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ကာဘိုင်ကိုချိန်ကာ ကျောက်တုန်းများ နောက်မှ အကာအကွယ်ယူရင် ဆုတ်ပြေးနေသော ရန်သူများကို တချက်ခြင်း ပစ်ခတ်လိုက်၏။ ရန်သူသုံးယောက်သည် ပက်ကနဲ ပက်ကနဲ လန်ကာကျကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဆေးဘက်ဌာန အဆုခံဗိုလ်သည် များတန်းလန်းနှင့် ရဲဘော်ကို ဘေးမှ တပ်ကြပ်နှစ်ဦး၏ကူအညီဖြင့် မ,ကာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။ များထိထားသောရဲဘော်မှာ စကားမေး မရတော့ပေ။

“အတော်ပြင်းတဲ့အဆိပ် ဗိုလ်ကြီး၊ အသားထဲ နှစ်လက်မလော့ စူးဝင်တာနဲ့ ခုထိထားတဲ့ ရဲဘော်အေးမောင် သတိမရတော့ဘူး”

“ရန်သူတွေ တပ်နားကပ်လာတော့ ကင်းစောင့်တွေ မသိဘူးလား ကင်းကပ်စုမှူး ဗိုလ်စိန်ပန်း”

တပ်မှူးကြီးက ချက်ခြင်း ကင်းတာဝန်ယူရသော တပ်စုမှူးကို မေးမြန်းလိုက်ရာ....

“ဒီကောင်တွေက ညကတည်းက ကျောက်တုန်းတွေ နောက်ကို ရောက်အောင်ခိုကပ်ပြီး အားလုံးငြိမ်နေခဲ့တာ ဗိုလ်ကြီး...၊ တဆိတ်ကြည့်ပါဗိုလ်ကြီး အမြင်ဘဲမဟုတ်လား၊ တပ်စုနှစ်စုနေရာယူထားတဲ့ အစွန်နဲ့ ဆိုရင် ဂိုက်နှစ်ရာကျော် ဝေးနေတာ လင်းမှ မြင်လောက်မှ ပစ်ခတ်ပြီးထွက်ပြေးမှု ကျွန်တော်တို့လဲသိလိုက်ရတယ်”

“ရန်သူတပ်သား ဆယ် နှစ်ယောက်ကျဆုံး၊ ဒဏ်ဆုနဲ့ သုံးယော့ ထား၊ အထူးတပ်ဖွဲ့မှ တပ်စုနှစ်၊ တပ်စိပ်သုံးမှ ရဲဘော်အေးမောင် ရန်သူလက်နက်နဲ့ ကျဆုံးကြောင်း”

ရုံးအုပ် ဗိုလ်ကြီးညွန့်မောင်က အထူးတပ်ဖွဲ့တပ်မှူးကို လာရော့ သတင်းပို့ လိုက်ပါသည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ...ဒီက ရှေ့လက်နက်ကိုင် ဝ,လူမျိုး မြင်ရင် မိန်းမတောင် မလွတ်တမ်းပစ်သတ်၊ ကိုင်း...ဒဏ်ဆုနဲ့ ဖမ်းမိတဲ့ ဝ,သုံးကောင်ကိုခေါ်ခဲ့၊ သူတို့ဆီကအတွင်းရေးတွေ၊ သတင်းတွေ မရ-ရအောင်နှိုက်ယူရမယ်၊ ရန်သူဟာ ရန်သူဘဲ၊ စကားပြန် ဦးအိုက် စလီနဲ့ ဝ,စကားကောင်းကောင်းတတ်တဲ့ စကားပြန်အဖွဲ့ကလူတွေ လဲ ခေါ်ခဲ့...ရန်သူသုံးယောက်ဆီ စစ်ချက်ယူရမယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် စစ်ချက်ယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ကျည်ဆန်မှန်ထားသော သွေးရဲရဲနှင့် ဝ, လူမျိုးသုံးယောက်သည် ရဲဘော်များက တွေ့ယူလာပြီးနောက် ခဲဆိပ်တက်နေသည်ကြောင့် ရင်တွင်း၌ ဝူအာနေသည်အတွက် ရေအေးအေးကို တတုတ်တုတ်တောင်းလိုက်၏။ ဤကွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ရေအပြည့်နှင့် ဝါးကျည်ထောက်ကို ဆွဲယူကာ ရေများကို သွန်လောင်းပြုလိုက်ပြီး ဦးအိုက်စလိက သို့မျက်စပစ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဦးအိုက်စလိက ဝ, ဘာသာနှင့် လိုချင်သော သတင်းတွေ မေးမြန်းလိုက်၏။ အလူးအလဲဒဏ်ရာရသော ဝ, သုံးကောင်စာ ခေါင်းခါ ပြုလိုက်ရာ၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကလည်း ဝါးကျည်ထောက်ကို ကေးသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး တော်မိဂန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ဦးအိုက်စလိက အရေးတကြီး ဝ, ဘာသာနှင့် ဆက်တိုက် မေးလိုက်မှ ဒဏ်ရာနှင့် ဝ, သုံးဦးက တလုံးချင်း အစစ်ခံပါ တော့သည်။ ဦးအိုက်စလိက မာဘာသာသို့ ပြန်၍....

“ကျန်တော်တို့ သူတို့အတွင်း နယ်ထဲကို ဝင်လာမှာကို ကြိုတင်သိကြသတဲ့၊ အောက်မြို့တော် ရှင်ဘုရင်ဆီက လူလွှတ်ပြီး အရေးတကြီး အမိန့်ပေးထားသတဲ့၊ ဝင်တဲ့ လူမှန်သမျှ သူတို့နယ်ထဲမှာ တလှမ်းမကျူးကျော်ရအောင် ဖမ်းရမယ်၊ သတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ဘဲ”

“မေးစမ်းဖါ.... ကျုပ်တို့ ဗမာတွေနဲ့ ဝ, တွေဟာ ရန်ညှိုးမရှိဘဲ ဘာကြောင့်လို့ ခုလို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း တားဆီး ထားရသလဲဗျာ....”

ဦးအိုက်စလိက ဝ, ဘာသာနှင့် ဆက်တိုက်စစ်ဆေးလိုက်ပြီး....

“အောက်မြို့တော် သာရမန်ကြီး (ဘုရင်ကြီး) က သူတို့ဆီ တပ်တတပ် ကျူးကျော်လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လောက်တားဆီးဆီး အော်မြို့တော်ကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ အမြတ်နိုးဆိုးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး

ပစ္စည်းတခုကို အဲဒီဝင်ရောက်လာတဲ့ တပ်ခေါင်းဆောင်က အရယူဘို့ ကျိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“မှတ်ထားဗျာ... ထူးတယ်၊ ခုစကားမှန်ရင်ပေါ့ဗျာ”
ဦးအိုက်စလိက ဆက်လက်၍....

“သူဟာ နယ်စပ်က ဝ, မဟုတ်ဘူး၊ အောက်မြို့တော် သာရမန်ကြီး တပ်ဖွဲ့က အထူး စေလွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ရွေးစင် တပ်သားတွေတဲ၊ နယ်စပ် ဝ, တွေက သေနတ်သံကြားတာနဲ့ ထွက်ပြေးကြလို့ သူတို့ သာရမန်ကြီး သိသွားပြီး ချက်ခြင်း ဒီဘက်ကို စေလွှတ်လိုက်သတဲ့၊ နောက်ထပ်လဲ သူတို့ဘက်က တပ်တွေ အများကြီး ရောက်လာပြီး၊ ကျုပ်တို့တပ်ကို တိုက်ကြလိမ့်မယ်ဆိုဘဲ”

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကလဲ ကျည်ဆန်တွေ အပို သက်သက် သယ်ယူလာခဲ့ရတာ ပင်ပန်းကျိုး နပ်တယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ အောက်မြို့တော်ဟာ ဒီနေရာနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲဆိုတာ စုံစမ်းဗျာ၊ ပြီးတော့ အထက်မြို့တော်ဆိုတာ ရှိသလား ချော့မေးစမ်းဗျာ၊ ဒီကောင်တွေကြာကြာမခံဘူး၊ ထိထိ ငါးတဲ့နေရာက ချက်ကောင်းတွေ ချိဘဲ၊ တော်မိကျည်ဆန် မှန်တဲ့လူဟာ.... တယ်ပြီး မသက်သာဘူး၊ အသက်မထွက်ခင် ရအောင် နှိုက်မေးဗျာ.... ရှေ့မှာ ဘာအန္တရာယ်တွေရှိသလဲ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေရှိသလဲဆိုတာ”

ဦးအိုက်စလိက ရေတခွက်စီတိုက်ပြီး၊ ဒဏ်ရာရရှိသည့် ဝ, လက်နက်ကိုင်များကို မေးခွန်းများထုတ်ခါ နေသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က ဆေးမှူးနှင့် သူနာပြုများကို တတ်နိုင်သရွေ ဆေးဝါးကုသပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အခြေအနေမှာမူ လုံးဝမျှော်လင့်စရာ တကွက်တလေမျှပင် မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

လျှို့ဝှက်မှုသတင်းအစနှင့် တောင်တော်သခင်မ

မကြာမီ ဝ,လူမျိုးဒဏ်ရာနှင့် သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ အသက်ပျောက်သွားပါတော့၏။ ကျန်သောသက်ပြင်းတယောမှာမှ ရေနှင့်ဆေးဝါးများ သေခံစားရသည်အတွက် ကျေးဇူးတင်လှသည့် မျက်နှာဖြင့်

“အစတုန်းကခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလောက်စိတ်ကောင်းရှိမှန်းသိရင် ကျုပ်မတိုက်ပါဘူးဗျာ၊ခင်ဗျားတို့တွေ့တဲ့လူဖမ်းမိတဲ့လူကို ရက်ရက် စက်စက်သတ်ပြီး၊ လူသားစားတယ်သတင်းကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ကျုပ် စစ်သားတွေ အောက်မြို့တော်ဘုရင်ကြီးအမိန့်ကိုနာခံပြီး၊ ဟိုအဝေး ကြီးက လာတိုက်ရတာပါ။ အောက်မြို့တော်ဟာ သိပ်ဝေးတယ်.... လမ်းမသွားတတ်ရင် မရောက်နိုင်ဘူး။ ရောမဘက်ကြီးတွေ၊ တောင် ကြီးတွေ ကာဆီးထားကြတယ်။ ဒီကဆိုရင် အမြန်ဆုံးကျုပ်တို့ ခြေ မျိုးနဲ့ ဆိုရင် လေးညီအိပ် အပြင်းအထန် သွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဘုရင် သာရမန်ကြီးဟာ ခင်ဗျားထို့ ဗမာစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်။ အားကြီးရက်စက်တယ်။ သတ္တိလဲအားကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ နံမည်က ရက္ခဗလတဲ့ သူကိုယ်တိုင်နောက်တပ်တွေ ခေါင်းဆောင်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို လိုက် ရှာလိမ့်မယ်။ လွတ်ပြေးတဲ့ကျုပ်တို့လူတွေက ခုလောက်ဆိုရင် ဘုရင် ကြီးဆီ သတင်းပို့ နိုင်ဘို့ အပြေးအလွှားသွားကြလောက်ပြီ”

အနည်းငယ် မောပန်းနေသည်ကြောင့် ခေတ္တနားကာ အသက် မဝတဝ ရှူနေသည့်အတွက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ ကိုယ်တိုင် အရက်အနည်းငယ်ကို ဒဏ်ရာနှင့် ဝ,လူမျိုး ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် လူမမာသည် အားအနည်း ငယ်တက်လာပြီးနောက်....

“ကျုပ်ဟာ လူနှစ်ဆယ် ဝါးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ဗိုလ်ပါဘဲ ခုတင်က မိတ်ဆွေကြီးစုံစမ်းတဲ့ အထက်မြို့တော်ဆိုတာရှိတယ်။ ကျုပ် တို့နဲ့ မြစ်တမြစ် ခြားထားတယ်။ သူတို့က တောင်ပေါ်မြို့တော်၊ ကျုပ်တို့သာရမန်ကြီးက အောက်မြို့တော်။ အဲဒီ အထက်မြို့တော်ကို ဘယ်သူမှ အထက်မြို့တော်က အမိန့်မရဘဲ မသွားရဘူး။ အသက် အများကြီးရည်တယ်ဆိုတဲ့ ရှေးဗမာကြီးတွေရှိကြသတဲ့။ ပြီးတော့ သိပ်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်လဲ ရှိတယ်။ သူတို့ သိပ်အပြင် မထွက်ဘူး။ ဒါကို ကျုပ်အကိုဖြစ်တဲ့ သာရမန်ကြီးရဲ့ ညာလက်ခုံး လူတရာအုပ်ချုပ်ရတဲ့ လူက တခါက သာရမန်ကြီးကို အထက် မြို့ တော်က ခေါ်လို သွားတဲ့အခါ လိုက်ပါသွားရလို့ တွေ့မြင်ရတာ ပြန်ပြောလို့ သိရတယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်ဤဒဏ်ရာနှင့်လူကို သိမ်း သွင်းကာ သူတို့ဘက်တော်သား အဖြစ် အသုံး ချနိုင်ပါက ပိုမို၍ ခရီးရောက်မည့် အရေးကို စဉ်းစားမိသည်ကြောင့် ဆေးမှူးအား လက်စွမ်းကုန် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းများနှင့် အမြန် ကုသရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်အသက် မသေသေးရင်တော့ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို မမေ့ ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်မသေခင် ကျုပ်သားမယားနဲ့ ခလေးတွေမျက်နှာ ကို ဝအောင်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ကျုပ်မသေပါရစေနဲ့ ၊ လွယ်ဝ လူမျိုးတွေဟာ စကားတခွန်းထည်း ပြောတတ်တဲ့လူတွေပါ။ ဂတိ သစ္စာ တည်ကြည်တဲ့လူမျိုးဆိုရင် မမှားပါဘူး”

“မိတ်ဆွေ....ခင်ဗျား မသေရပါဘူး။ စိတ်တင်းတင်း ထားပါ။ ကျုပ်တို့ပျောက်အောင် ကုသပေးပြီး ခင်ဗျားတို့မြို့ကိုစိတ်ချလက်ချ ရောက်အောင်ပို့ ပေးပါမယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ဂတိပေးလိုက်ပါသည်။ ဆေးမှူး
ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဒီလူနာအဘို့တော့ မျှော်လင့်စရာရှိပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့ ဆယ်
နှစ်နာရီမှမသေရင် မသေဘူး၊ လက်မောင်းတဖက်တော့ လူစဉ်မမှီ
တော့ဘူး”

မကြာမီ လူနာသည် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်သက်သာလာပြီး မော
ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် အိပ်မောကျသွားပါတော့၏။

ကျဆုံးသော ရဲဘော် အေးမောင်၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်၍
သဂြိုဟ်ခဲ့ကြပြီးနောက် လွင်ပြင်ကျရာ စောတောင်ရှင်းရာဘက်သို့
လုကာ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ထောင်ပေါ်ခရီး လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြောက်မိုင်ခန့် ချီတက်
ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း၌ ရုတ်တရက်ပင် အံ့ဩသွယ်ရာ မြေမျက်နှာပြင်၏
ပြောင်းလဲမှုတရပ်ကို အထူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်
ရပါတော့သည်။ ပထဝီအနေအထား ပြောင်းလဲချက်ကား တောင်
ကြောကြီးအပေါ်မှ ထူးဆန်းလှသော ရွှံ့နွဲ့ များအပြည့်နှင့် ရေပြင်
ကျယ်ကြီးတပြင်သည် ကန့်လန့်ခံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလျား
ခြောက်မိုင်၊ အနံ အရှေ့နှင့် အနောက် နှစ်မိုင်ခန့် ရှည်လျားပြီး၊
ကိုင်းပင်များ၊ ညှပ်ပင်များနှင့် တွေ့နေရတော့၏။ တောင်ကြော၏
အလယ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ဘေးမှ ရှောင်၍ ကျော်၍ မရနိုင်သော
အရံအတား မျိုးပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တောတောင်၏ အန္တရာယ်များအကြောင်းနှင့် တောတွင်းပညာ
ရပ်များကို ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်ခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်
သည် တပ်ဖွဲ့ကိုချက်ခြင်းရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး၊ နောက်ပိုင်းဆီသို့ ပြန်၍
နေရာကောင်းများ ယူကာ တပ်ဖြန့် ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက်
မည်သူမျှရွှံ့နွဲ့ များအနီးသို့မသွားရောက်စေဘဲ၊ သူသည် ဦးအိုက်စလီ

တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်ခေါ်ယူပြီး တလှမ်းချင်း သတိဝီရိယ ရှိရှိနှင့်
ရွှံ့နွဲ့ များအစသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုမိ၏။
တပ်မှူးသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးကြီးတချောင်းကိုဆွဲယူကာ ရွှံ့နွဲ့
များအတွင်း အစမ်းသဘောနှင့်ပစ်ချလိုက်ရာ ပလုံဟုသောအသံနှင့်
သစ်ကိုင်းခြောက်သည် ခဏအတွင်း၌နှစ်မြုပ်သွားတော့၏။ ထိုနေ့
ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အရှည်ဆုံး ဝါးတလုံးကို အခုတ်
ခိုင်းပြီး၊ ကမ်းစပ်မှရွှံ့နွဲ့ ထဲသို့ အသာချလိုက်ရာ ဆယ်နှစ်တောင်
ဝါးလုံးသည် စုန်းစုန်းနစ်မြုပ်သွားပါတော့သည်။

“လားတွေကို ရေတိုက်ချင်ရင် ခတ်လှမ်းလှမ်းက ရေကိုခပ်ပြီး
တိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီနဂါးပွက် အိုင်ကြီးကို ဘေးက ကွင်းသွားနိုင်ဘို့
လမ်းပန်းရှိမရှိ ကင်းထောက်ခိုင်းရမယ်”

ဗိုလ် ကြီး အောင်မင်း ကျော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့် အိုင်ကြီး
အနားတဝိုက်ကို စေ့စေ့ စပ်စပ် လိုက်လံ ရှာဖွေ လိုက်ပါသည်။
သို့ရာတွင် ဘွက်အိုင်ကြီး ဘေးနှုတ်ခမ်းတဝိုက်၌ ကူးစရာ-ဖြတ်စရာ
လမ်းစတုခုအလေ့မပင် မတွေ့ရသဖြင့် အခက်ကြုံရပါတော့သည်။
နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ၌ ညနေ လေးနာရီအချိန်သို့ ရောက်နေသည်
ကြောင့် လမ်းပန်းရှာဖွေရင်း ထိုနေ့ညအဘို့ ဘွက်အိုင်ကြီးအနီး၌
တပ်စခမ်းချရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေ၏။

ညမှောင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် နှင်းပါသည့်အမှောင်ထုနှင့်
တပါတည်း လိုက်ပါလာသလောက် ရက်ရက်စက်စက် အေးလာ
တော့၏။ ဘွက်အိုင်ကြီးအတွင်းမှ ခြင်ကောင်းများက ရာလိုက်ချိပြီး
သွေးစုပ်ရန် အထူးတပ်ဖွဲ့စခမ်းဆီသို့ ပျံသန်းလာကြတော့၏။ အထူး
တပ်ဖွဲ့မှ မီးဖိုများ ဖိုကာ အအေးဒဏ်ရာ ခြင်များ အန္တရာယ်ပါ
စာကွယ်တားဆီးလိုက်ကြရ၏။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်စုမှူးသုံးဦးကို ခေါ်

ယူပြီး သူတို့ တပ်စခမ်းချထားရာ ဘွက်အိုင်ကြီးနှင့် လေးဖါလုံခန့်
 ဝေးသော တောစပ် သို့မဟုတ် သူတို့ချီတက်ခဲ့ရာ တောင်ကြောလမ်း
 တလျှောက်မှ အသီးသီးပေါ်လာသော မီးဖိုများကို အကဲခတ်ရင်း
 မှန်ပြောင်းကိုယ်စီနှင့် ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။ မီးဖိုများကား တဖိုပြီး
 တဖို ဆက်ကာဆက်ကာ ဘယ်ညာပြန်လျက် ပေါ်လာ တော့၏။
 အင်အားကောင်းလှသော မှန်ပြောင်းကြီးများအတွင်း၌ မီးရောင်
 တွေ တက်လာသည်။ မီးဖိုကြီးများအနီး၌ များတွေ့ လှ ရှည်တွေ့၊
 ဓါးရှည်တွေ့ဆွဲကိုင်ကာ စုဝေးနေကြသည့် ဝ လက်နက်ကိုင်တပ်များ
 ကို တွေ့ လိုက် ရပါ တော့သည်။ မီးဖိုတန်းကြီး တလျှောက်၌လည်း
 အင်အားများပြားလှသော ဝ လက်နက်ကိုင်များ စုဝေးရောက်ရှိနေ
 ကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဤမျှများပြားသော မီးဖိုကြီးများ
 ဖိုထားခြင်းမှာ ဗမာတပ်ကိုနောက်ပိုင်းသို့ အလစ်ဆုတ်ခွါကာ သူတို့
 ၏ အရံ တပ်များကို ဖောက်ထွင်းပြေးမည် စိုး ရိမ်း သော ကြောင့်
 မြင်သာ-ထင်သာ အလင်းရောင်ရစေရန် ရန်သူတို့၏ စီစဉ်ချက်ဟု
 သိလိုက်ရပါတော့သည်။

“တပ်စုတွေကို ကျကျနန နေရာယူခိုင်းထားကြ... ပြီးတော့ မိုင်း
 ဗုန်းတွေကို တပ်ဖြန့်ထားရာရှေ့ ဂိုက်နှစ်ရာကစပြီး မြှုပ်ထားကြပေ
 စေ... ရန်သူတပ်တွေ ဒီလောက်အင်အားကြီးမားအောင်စုနေကြတာ
 ဒီတခါဘဲတွေ့ရတယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့အရာရှိတွေက
 ရွံ့ဘွက်ကြီးကိုဖြတ်ဘို့နည်းလမ်းရှာဖွေရမယ်၊ မြင်မြင်ထင်ထင် မနက်
 ပိုင်း ရောက်လာရင် ရန်သူအရံ တပ်တွေကို ကျည်အားနဲ့ ဖိုပြီး၊ ပစ်
 ခတ်ပြီး ဖောက်ထွက်တန်ထွက်ဘို့စီစဉ်ရမယ်၊ ကောင်းပြီ... ဒီညတော့
 နည်းနည်းမှ ကျုပ်တို့ လူကြီးတွေ အိပ်ဘို့မသင့်ဘူး၊ ရန်သူတွေဟာ
 ညလာပြီး အားစမ်း တိုက်ပွဲလုပ်ချင်လုပ်မယ်၊ မြင်ရဲ့ လား... တဖွား
 ဖွား နောက်ကတပ်ကူတွေရောက်လာကြတာ”

မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏
 တပ်စုမှူးများကို သတိပေးနှိုးဆော်လိုက်ပါသည်။

ရန်သူ၏ လက်နက်ကိုင်တပ်များသည် သူတို့နှင့် ဘွက်အိုင်ကြီး
 ကြား၌ရောက်နေသော ဗမာတပ်ကိုချောင်ပိတ်၍ တပ်လုံးပြုတ်တိုက်
 ခိုက်ရန်အတွက် အောက်မြို့တော်ဘုရင်အမည်ခံ ‘ရက္ခဗလ’ ကိုယ်တိုင်
 အုပ်ချုပ်၍ တပ်တောင်သာဗိုလ်ထုနှင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ညစာ စားသောက်နေချိန်ဝယ် ဗိုလ်ကြီး အောင်
 မင်းကျော်အဘို့ မြေပုံကြီး တချပ်ကို ကြည့်၍ အိုင်ကြီး တဝိုက်မှ
 တောင်များ အနိမ့်အမြင့်ကိုပါ တွက်ဆလျက် ဖောက်ထွက်ရေး အစီ
 အစဉ်ကို စဉ်းစားနေရှာပါသည်။ ကျန်တပ်စုမှူးများ အဘို့၌လည်း
 တပ်စုလိုက် ည ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များကို စီမံ ကွပ်ကဲကာ အ
 လုပ် ရှုပ်နေကြသည်ကြောင့် တပ်မှူးလုပ်သူတဦးသာ မီးဖိုတဖိုနှင့်
 ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“သခင်ကြီး... သခင်ကြီး”

မည်သည့်အရပ်ကနေ၍ မိမိအားခေါ်လိုက်သည့် အသံမှန်းမသိ
 ရသည်ကြောင့် ကြားနေကြ ဘိုး သက် ရှည် အသံမှန်း သိရသည်
 ကြောင့် ဘိုးသက်ရှည်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင်
 မင်းကျော်အား...

“ဘိုးသက်ရှည်ကိုရှာမနေနဲ့ သခင်ကြီး၊ အထက်မြို့တော်ကနေပြီး
 လှမ်းပြောနေတာမို့၊ သခင်ကြီး အကျွန်ုပ်ကိုတွေ့မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊
 ကိုင်း... မှတ်စရာရှိတာတွေသာမှတ်ပေတော့”

လူမမြင်ရဘဲ ထူးဆန်းလှသော အသံကြောင့် ကြောက်ရွံ့ငိုငိုနေခဲ့
 သော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်းသတိရကာ ခဲတန်
 နှင့် စက္ကူတချပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည့်နောက်၌...

“ဒီနေ့ည ကုလားနာရီ ဆယ်နာရီတိတိ အချိန်မှာ သခင်ကြီး

တပ်ရဲ့ မြောက်ဘက် ခြေလှမ်း သုံးရာကွာမှာ သက်ရှိကျောက်တန်းကြီး ပေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကျောက်တန်းက ရဲရဲသာဖြတ်ပြီး အိုင်ကြီးအရှေ့ဘက်ကို ကူးခဲ့ကြပေတော့။ အရှင်သားရဲ့ အပေါင်းပါ ရဲမက်တွေ ရှေ့မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုတရာရှိပါတော့ဘူး။ ခုတင်က အောက်မြို့သား ပြောတဲ့ အထက်မြို့တော် ရောက်ဘို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ ကျောက်တန်းဟာ ညသန်းခေါင်ယံ အထိ ဘက်ထဲကအလိုလို ပေါ်လိမ့်မယ်။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး သခင်ကြီး၊ ကိုင်း... အကျွန်ုပ် ဈာန်ဝင်စားဘို့အချိန်ရောက်လာပြီ ခွင့်ပန်ပါရစေ”

ပြတ်သားလှသော အသံသည် တမုဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြန်တော့သည်။

ဟာကနိဝမ်းသာသလိုလိုဖြစ်သွားပြီး၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မယုံတဝက်-ယုံတဝက်နှင့် သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ရှစ်နာရီ ထိုးနေကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ထိုနောက် တခါကလည်း တရပ်တပ်များစခမ်းကိုလာစဉ်က ဘိုးသက်ရှည်၏ သတင်းပို့ချက်ကြောင့် သူတို့တပ်လုံး ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်ကို သတိရမိသည်အတွက် ချက်ခြင်းပင် တပ်စခမ်း ရွှေ့ရန် အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ညတပ်စခမ်းချမည်ဟု အမိန့်ပေးပြီး၊ ချက်ခြင်း တပ်စခမ်း ရွှေ့ပြောင်းရန် အမိန့်သစ်ကြောင့် တပ်သား များသည် အတော်အံ့အား သင့်သွားကြပြီး၊ ဆိုင်ရာ အကြပ်များက ရွှေ့ပြောင်းရေးအတွက် အသင့် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ကြပါသည်။ မီးဖိုများကိုမူကား ခါတိုင်းထက်မီးအားကောင်းကောင်းထည့်ကြရန်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဦးအိုက်စလီတို့အကို နှစ်ယောက်နှင့် တပ်စုမှူး ဗိုလ်ညွန့်မောင်ကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး ကိုးနာရီ မိနစ်လေးဆယ်အချိန်တွင် သူတို့တပ်စခမ်း မြောက်ဘက်ကမ်း

ခြေ အတိုင်း ခြေလှမ်းသုံးရာတိတိမှတ်ကာ လှမ်းထွက်ခဲ့ကြ၏။ ခြေလှမ်း သုံးရာအဆုံး၌ ဘက်အိုင်ကြီး၏ကမ်းခြေတွင် မဲမဲသဏ္ဍာန်တခုကို တွေ့ရ၍ လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်တွင် မဲနက်နေသော ကျောက်တုံးကြီးတတုံးကို တွေ့ရပါသည်။ ဂရုတစိုက် နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာလိုက်သည့်အခါ၌ ကျော့မိကျောင်းရုပ်ကြီးတရပ် အဖြစ်ကို အံ့ဩဘွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျောက်မိကျောင်းရုပ်ကြီးသည် ဘက်အိုင်ကြီးဘက်သို့ခေါင်းလှည့်ကာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အရှည် ရှိလျက် တကယ် အသက်ရှိသော မိကျောင်းကြီးသဘွယ် ပါးပေမျက်စေ ခြေလက်များမှာ ပြိသလှပါပေ၏။

“အံ့ဩစရာဘဲ ဗိုလ်ကြီးရေ...တောကြီးမြက်မဲထဲမှာ ခုလို ဗြူးကနဲ အရုပ်ကြီးတွေတာတောင် ရေနားအိုင်နားနီးတော့ မိကျောင်းအစစ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်ဗျ”

သူကြီး ဦးနန္ဒလိက ကျောက်မိကျောင်းကြီး၏ နှာဖျားကို ကိုင်တွယ်ရင်း ပြောလိုက်တော့၏။

“ဗိုလ်ညွန့်မောင် ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ ကြည့်စမ်းဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က မေးလိုက်ရာ၊ သွက်လက်ခွာဖြင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ထိုး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆယ်နာရီထိုးဘို့ သုံးမိနစ်လို့တော့တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နာရီကိုလည်း ကြည့်ရင်း သုံးမိနစ်ကို သုံးနှစ်ခန့် ကြာလှချီဟု ထင်မှတ်နေတော့၏။ တောစပ်ဆီမှ မီးရောင်များသည် ထိန်နေတော့၏။ မကြာမီ ရန်သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာဆီ၌ ထောင်ခဲ့သော မိုင်းဗုန်း တလုံးသည် ဆိတ်ငြိမ်လှသော ညဉ့်ယံ ကို တု ဖိတ်ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာပေါက်ကွဲသံကြီးဖြင့် ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“ရန်သူတွေတက်လာလို့ မိုင်းဗုန်းနဲ့ တန်းတိုးမိပြီ”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်ပါသည်။

“အလုံးအရင်းနဲ့ တက်လာရင်လဲ စက်သေနတ်ကြီးရော၊ မော်တာတွေနဲ့ ထုလွတ်လိုက်ဘို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အလုံးအရင်းနဲ့ တော့လာဝန်ပုံမရပါဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ရင်း ကင်းထောက်လွတ်လိုက်ပုံပါဘဲ”

ဗိုလ်ကြံ အောင်မင်းကျော်သည် နောက်ပိုင်းလှည့်ကာ ပေါက်ကွဲသံကို ဝေဘန်ရင်းပြောလိုက်သည့်အချိန်အတွင်းဝယ် ရွံ့ဘွက်အိုင်ကြီးအတွင်းမှ ဝေါကနဲ အသံကြီးတသံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ရွံ့ရေတွေကြွတက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရပေ၏။ မကြာမီ မြေနက်ကြီး တကောင် လူးလဲ၍ ထလာသလို အနက်ကြောင်းကြီး တကြောင်းသည် အိုင်၏အနောက်မှအရှေ့သို့ တပြေးတည်းရှုံ့ မြေများထက်သို့ ခြောက်ပေခန့် ကြွတက်လာတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ....”

အံ့ဩစွာဖြင့် ဗိုလ်ကြံ အောင်မင်းကျော်သည် တု လှုပ်သော အသံကြီးဖြင့် ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ပြီး၊ သူ၏လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် မဲ့မဲ့အတန်းကြီးကို တောက်လျှောက်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ အလွန်တရာ ဖြောင့်တန်းလှသော လမ်းမသဘွယ် ထူးကဲလှသည့် ကျောက်တန်းကြီးတခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့်....

“ကိုင်း...ကျုပ်ခါးကိုကြိုးနဲ့ ချည်ထားနော် ရွံ့ထဲကျရင် ကုန်းပေါ်က ဆွဲယူကြ၊ အခြေအနေ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်နင်းပြီး ကြည့်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏ခါးကို တောင်တက်သောတခါအသုံးပြုသည့် မနီလာကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ပြီး၊ ကြိုးစကို ဗိုလ်ညွန့်မောင် လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော ကျောက်တန်းကြီးပေါ်သို့ ရဲတင်းစွာနင်းလိုက်၏။ ခိုင်မာသောကျောက်လွှာနှင့် ဘိနပ်သံခွါ

များ ထိခိုက်သံ ‘ဒေါက်’ ဟူသော အသံများက ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ရှေ့သို့ဂိုက်သုံးဆယ်ခန့်ဆက်လက်၍ တလှမ်းချင်းစမ်းသပ်ကာလျှော့ခွဲပြီး ကျေနပ်မှု စိတ်ချရပုံရသည့် နောက်၌ နောက်ပိုင်းသို့ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“ဗိုလ်ညွန့်မောင် နောက်ပိုင်းကဘပ်ဖွဲ့ကို တပ်စုလိုက် တသုတ်ပြီး တသုတ် အရှေ့ဘက်ကမ်း ကူးကြရမယ်၊ ပဋ္ဌမတပ်စု တစ်၊ ဒုတိယလားတပ်စု၊ တတိယ နှစ်တပ်၊ စတုတ္ထ သုံးတပ်စု၊ တပ်တွေမချီတက်ခင် မီးတွေကို တအားဖိုထားကြ၊ တတ်နိုင်သမျှ သိုသိုသိပ်သိပ် ဆုတ်ခွါကြပေစေ”

ဆုတ်ခွါရေးအမိန့်ကို ချက်ခြင်းပေးလိုက်၏။

ဘွက်အိုင်ကြီးအတွင်းမှ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ကျောက်တန်းကြီးသည် ယခုအခါ၌ ကျောက်မိကျောင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့် တပြေးတည်းဖြစ်နေပြီး၊ အကျယ်မှာ လှည်းနှစ်စီး ကောင်းကောင်း ရှောင်နိုင်- မောင်းနိုင်သော ပြေပြစ်သည့် မျက်နှာပြင်ကို ဖန်တီးနေပါတော့၏။

ဗိုလ်ကြံ အောင်မင်းကျော်နှင့် အလွန်အမင်း အံ့ဩခြင်းကြောင့် စကားတခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ကြည့်နေကြသည့် ဦးအိုက်စလီတို့သုံးဦးသည် ရှေ့ဆုံးမှလက်နှိပ်ခါတ်မီးများနှင့် ထိုးကာ တလှမ်းချင်း ကျောက်တန်းကြီးပေါ်မှ သတိဝိရိယရှိရှိနှင့် လျှောက်ခွဲကြ၏။ သူတို့ဦးသုံးနောက်မှ တပ်စုတစုသည် နှစ်ယော်စီ တန်းကာ တု လှုပ်သည့်ခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်ပါ ခဲ့ကြပါတော့၏။

မိနစ်သုံးဆယ်ခန့် ဆက်လက်၍လျှောက်ခွဲရာ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ဗိုလ်ကြံ အောင်မင်းကျော်တို့သုံးဦးသည် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ကြသဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်း အခြေအနေကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးများနှင့် အရေးတကြီးထိုးကာ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေ

အကဲခတ်လိုက်ကြ၏။ သစ်ပင်ဝါးပင်များနှင့် စိုပြေသော တောင်
 ကုန်း ခြေရင်းတခုသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်
 ကြောင့် ပဋ္ဌမဦးဆုံးရောက်ရှိလာသည့်တပ်စုကို တောင်ကုန်း နေရာ
 ကောင်းများ၌ ချက်ခြင်းတပ်ဖြန့်ကာ နေရာယူ တပ်စွဲထားလိုက်ပါ
 သည်။ နောက် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေဆီသို့ အစိမ်းရောင် လက်နှိပ်
 မီးနှင့် ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကဝေ့ ရမ်း၍ ဆက်လက်ချီတက်ကြရန် အချက်
 ပေးလိုက်ပါသည်။

တသုတ်ပြီးတသုတ် လားတပ်များ၊ ခြေလျင် တပ်စုများသည်
 တအံ့သြသြ မျက်နှာများဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ကောင်းသော
 ဘွက်အိုင်ကြီး အပေါ်မှ ကျောက်တန်းကြီးကို နင်းကာ...နင်းကာ
 ခတ်သုတ်သုတ် ဖြတ်ကျော်ဆိုက်ရောက် လာကြတော့သည်။

တနာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်အကြာတွင် နောက်ဆုံးတပ်စုသည် အောင်
 မြင်စွာဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ အပြီးဆိုက်ရောက်လာသည့်နေရာတွင်
 ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဘို့ သက်ပြင်းကြီးချနိုင်၊ အသက်ရှူ၍
 ဖြောင့်နိုင်တော့၏။

အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေ၏ ထူးခြားချက်တခုမှာ အနောက်ဘက်
 ကမ်းခြေ၌ အထူးတပ်ဖွဲ့တပ်ချစဉ်က မရပ်မခံနိုင်ခမန်း အေးမြခြင်း၊
 မှဲ့ခြင်ထူထပ်ခြင်းများ တွေ့ကြုံခံစားရသလောက် အရှေ့ဘက် ကမ်း
 ခြေ၌ အအေးအပူ မျှတခြင်း၊ မှဲ့ခြင် လုံးဝ ကင်းရှင်းခြင်း စသည့်
 ကောင်းမြတ်သောလက္ခဏာရပ်များကို တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် မီးမဖိုရန်၊ မီးမမေ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တောစပ်မှ
 နံနက်အာရုဏ်တက်တွင် အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်ရှိနေ
 သည့် အောက်မြို့တော်ဘုရင် 'ရက္ခဗလ' တို့အား စစ်ပရိယာယ် လှလှ
 နှင့် လှည့်စားရန်အတွက် အရှေ့ဘက် ကမ်းသို့ ကူးမြောက် ခဲ့မှန်း
 မသိရအောင် အသာမြို့ကာ တပ်ချနေစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကင်းစောင့်သူ စောင့်၊ ခေတ္တခဏ အိပ်သူအိပ်နှင့် ရဲဘော်နှင့်
 အကြပ်များအဘို့ အနားရနိုင်သော်လည်း တပ်မှူးနှင့် တပ်စုမှူး
 သုံးဦး၊ ဦးအိုက်စလီတို့ညီအကို နှစ်ယောက်အဘို့ စကားပြောရင်း
 မအိပ်နိုင်ကြပါ။ မရောက်ဘူးသော ဒေသကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သူတို့
 မျက်စေ့အောက်၌ ထူးဆန်းစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အိုင်ကြီး၏
 အကျဉ်းဆုံးနေရာအရှေ့နှင့်အနောက်မှတန်းတန်းကြီးဆက်မိအောင်
 ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကျောက်တန်း အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး
 စဉ်းစားရင်း ဝေဘန်နေခဲ့ကြပါတည်။

သန်းခေါင်ကျော်၍ တနာရီအလွန်တွင် ဝေါဟူသော မြေတု
 ဖီးနေသောအသံကြီးတသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် သူတို့မျက်စေ့
 အောက်မှ ကျောက်တန်းကြီးသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွံ့ဘွက်အိုင်ကြီး
 ထဲသို့ ငုပ်လျိုးပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သတည်း။

အိပ်ပျော်နေကြသော ရဲဘော် များပင် အိပ်ယာမှ လန့်နိုးကာ
 တဖြည်းဖြည်း ငုပ်ဆင်းသွားနေသော ကျောက်တန်းကြီးကို လှမ်း၍
 လက်နှိပ်ခါတ်မီးများနှင့်ထိုးကာ ကြည့်နေကြပြီး အမျိုးမျိုးဝေဘန်
 ချက်တွေ တယောက်တခွန်း ပြောဆိုနေကြတော့၏။

ရက္ခဗလ၏ ကြိမ်ဝါးချက်

ဆီးနှင်းတွေကြားမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော နေရောင်
 ခြည်များသည် ရွံ့ အိုင်ကြီးပေါ်သို့ တဖျတ်ဖျတ် အရောင်ဟပ်လာ
 တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်မှူးလေးယောက်သည်
 အိုင်၏ခတ်မြင့်မြင့်မှရပ်ကာ သူတို့နှင့်သုံးဖါလုံကျော်ကျော်ခန့်သော
 ရွံ့ဘွက်ကြီးခြားနေသော အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ကြည့်နေကြသည်
 အထူးတပ်ဖွဲ့မှရဲဘော်များကလည်း အိပ်ရာမှနိုးလာကြသည့်အလျှောက်

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုကာ အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်သူပြင်ဆင်၊ မျက်နှာ သစ်သူသစ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြခိုက်ပင်။

အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ၌ကား ၀, လူမျိုး လက်နက်ကိုင်များမှာ မဲမဲတုပ်လျက်တွေ့နေရပေ၏။ တဘက်ကမ်းခြေ၌ အေးဆေးစွာရော့ ရှိနေကြသည့် ဗမာတပ်သားများကိုကြည့်ကာ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးလျက် သူတို့ အပိုင်တွက်ချက်ထားသည့်အတိုင်း လွတ်ပေါက်- ထွက်ပေါက် မရှိသည့် အကျဉ်းအကြပ်မှ အေးဆေးစွာဖြင့် အိုင်ကြီးတဘက်ကမ်း ထိပ်၌ စိမ်ပြေနေပြေ ရောက်ရှိသွားကြသည့်အတွက် မရပ်မခံနိုင်သည့် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ကာနေကြတော့၏။ လက်နက်များ၊ လှံ များကို မြှော့ ကာ ပြသခြင်း၊ မခိုးမခန့်အမှုအယာများ ပြခြင်းဖြင့် ၀, လက်နက် ကိုင်များသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဖြစ်နေခိုက်တွင် မြင်းစီးသမား တစုသည် လက်နက်ကိုင်များအတွင်းမှ ရှေ့ သို့ဖေါက်၍ တက်ရောက် လာကြ၏။ သူတို့၏အဝတ်အစားများမှာ ရှမ်းတရပ်အမျိုးသားများ ကဲ့သို့ အင်္ကျီဖါးလျား ဘောင်းဘီရှည်များနှင့် တွေ့ရပြီး၊ ဓါးရှည် ကိုယ်စီလွယ်ထားကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှ အကြီးအကဲလုပ်သူ၏ နောက်၌ နောက်ပိုင်းခြင်းစီးသမားတွေထက် ထူးခြားချက်အဖြစ်နှင့် ရှေ့ရောင် တွေ ဝင်းနေသော မောက်တိုတခုကို ဟန်ရ ပန်ရ ဆောင်းထား ထားလေသည်။

“ဘယ် နှယ်... ဒီရန်သူကောင်တွေ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးပြေးနိုင် သလဲ- နန္ဒီယရယ်၊ သိပ်ခံပြင်းလှချေကလားကွယ်၊ ဒင်းတို့တော့လား အစိမ်းဝါးပစ်ချင်တယ်၊ ငါ့နှယ်ပေါ့ထဲကို ကျူးကျော် စော်ကား ဝင်ရောက်လာပြီး၊ ငါ့စစ်သားတွေကို မီးလောင် လက်နက်တွေနဲ့ သတ်သွားတဲ့ရန်သူတွေ”

လွယ်ဝ ဘာသာနှင့်ကြိမ်းဝါနေလိုက်ရင်း....

“ဒင်းတို့မလွတ်နိုင်ပါဘူး...၊ တောင်ပေါ်က ဒို့တတွေလှည့်ပြီး

နောက်ပိုင်းဖြတ်လမ်းကဆီးရင် ဒင်းတို့ ငါတို့ရွှေမျဉ်းကြောင်း နှယ် နိမိတ်ထဲမရောက်ခင် မှီနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ် နှယ်လဲ... သေနကရဲ့”

“ရန်သူတွေ ဘယ်နည်းနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ညချင်ပေါက်ရောက် သွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေပါတယ် သခင်ဘုရား၊ သူတို့ မိုးပေါ် ပျံတဲ့ ငှက်ဖြူကြီးတွေနဲ့ လဲ မပျံနိုင်ပါဘူးလေ...၊ ခြေလျင်တပ်နဲ့ လားတွေသာ တွေ့နေရတဲ့ဥစ္စာဘဲ ကိုယ်တော်ကြီး”

“ဟင်း... တောင်ပေါ်မြို့ကဟာတွေ၊ ဘာမှစဉ်းစားနေနဲ့၊ သူတို့ က ဒါကြောင့် သခင်ကြီးနှယ်ထဲရောက်လာမဲ့ လူစိမ်းတွေကို တစုံ တရာ ဒုက္ခ အန္တရာယ် မပေးဘဲ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ပြီး တောင်ပေါ်မြို့ကို အမြန်ဆုံးအရောက်ပို့ပါလို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာ... ရှင်းနေပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား”

နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် ဘုရင်ကြီး၏ညာလက်ရုံး နန္ဒီယဆို သူ စစ်ဗိုလ်က ချက်ခြင်းလျှောက်ထားလိုက်၏။

သာရမန်ကြီး၊ သို့မဟုတ် အောက်မြို့တော်ပိုင်ရှင် မင်းဆရာကြီး ဟူ၍ သတင်းကြီးနေသော ရက္ခဗလသည် ရုတ်တရက် တောင်ပေါ် မြို့တော်၏အမိန့် ဟူသော စကားကြောင့် ချက်ခြင်း မျက်နှာပျက် သွားပြီး တုလှုပ်နေပြန်၏။ ပြီးနောက် တခဏခြင်းပင် အိန္ဒြေကို ဆည်ကာ....

“အေးပေါ့ကွာ... ဒင်းတို့ တန်ခိုးအာဏာတွေရှိတုန်း အမျိုးမျိုး ချုပ်ချယ်နိုင်ကြမှာပေါ့... တနေ့ ဒင်းတို့နဲ့ ငါတို့ တိုက်ခိုက်ရမယ်... ဒို့ ခုလိုပြောတာ- သူတို့ တောင်ပေါ်မြို့သားတွေကြားမှာ မုချဘဲ... ကြားချင်လဲ ကြားပေစေတော့- ငါ အသဲနာလွန်းလို့ မစားရတဲ့ အမဲကို အဆိပ်ခတ်ပြီး- ဟင်းတအိုးလုံးဖျက်ဆီးရမယ်”

ရက္ခဗလသည် အဓိပ္ပာယ်တမျိုးစကားတမျိုးနှင့် ကြိမ်းဝါးလိုက် ပြန်သည်။

“စိတ်ရှည်ရှည်သားပြီး ယောက်ျားတို့ လုံးလွှဲ ဝိရိယနဲ့ ထား ပါကိုယ်တော်ကြီး....ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဘဲ ကြံရင် ဘယ်မှာလွတ် နိုင်မှာလဲ-တကယ်တော့ဟာ သူတို့မှာ ဘာမှ လက်နက်အင်အားဆို လို့ အပ်တချောင်း ကောင်းကောင်းမရှိဘဲ တန်ခိုးဣန္ဒြိယ ပါဒိတော့ရဲ့ လှည့်စားခြင်းကြောင့် အောက်မြို့တော်ကို အုပ်ချုပ်နေတာကလား၊ ကိုယ်တော်ကြီးအင်အားနဲ့ မနိုင်ရင် တရုပ်တပ်တွေသွားပြီး အကူအ ညီတောင်းကြပြီး သူတို့အထက်မြို့တော်ကို စေ့ စေ့ ညက်ညက် ကျေ အောင်ချေမှူးဖြိုခွင်းပြီး သူတို့အထွဋ်အထိပ် တောင်တန်းကေရီသခင် မကို သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့ကိုယ်တော်ကြီးရယ်.... သိပ်လဲ စိတ် မပူပန်ပါနဲ့....”

ယွန်းထည်ဦးထုပ်နီနီကို ဆောင်းထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက် စေ့တစောင်းနှင့် သေနကဆိုသူက မင်းမြောင် စိုးကပ် စကားလုံး တွေသုံးရင်း လျှောက်ထား လိုက်သည်နှင့် ရက္ခဗလ ဘုရင်သည်။ “ဟင်း” ကနဲတချက်ငြီးထွားလိုက်ပြီး....

“အလကား ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ တရုပ်ပုတ်တွေပါကွာ-တခါက ရွှေတွေပိဿာလိုက်ချီပြီး လက်ဆောင်ပေးပြီး ဒီနယ်ထဲကိုခေါ်လာ ခဲ့တယ်- ရွှေမျဉ်းကြောင်းအတွင်းလဲရောက်ရော- ငလျင်လှုပ်ပြီး သူတို့ တပ်သားတွေအပေါ် တောင်ပြိုကျလာတာနဲ့ တချိုးထဲနောက်ပိုင်း ပြန်ပြေးခဲ့ကြတယ်၊ တဝက်ကျော်ဟာ လမ်းမှားပြီး ဒီဘွက်အိုင်ကြီး ထဲကို ညကြီးရောက်ပြီး မြေပြင်မှတ်လို့ ဆင်းကုန်လို့ တကောင်မှ စကားပြန်မရခဲ့ဘူး....နောက်ဆိုရင်.... သူတို့ကို အကူအညီ ခေါ်ဘို့ မပြောနဲ့ အတွင်းနယ်လို့ ဆိုတဲ့ စကားကြားရရင် ထပြေးကုန်တော့ တာဘဲ၊ သခင်ကြီးကိုတောင် အတွေ့မခံဝန်တာကိုလဲ အင်မတန်

သူရဲဘော နည်းတဲ့ အကောင်တွေ၊ ဒင်းတို့မှာ မီးလောင် လက်နက် ကောင်းတွေရှိနေလို့ အားလုံးရအောင် ကပ်ပြီးပေါင်းတာပါ- ဒို့ နယ်ထဲ ရွှေတွေကုန်တာ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ကြတာဘဲဥစ္စာကွာ”

“မှန်လှပါ ကိုယ်တော်ကြီး လက်ရင်းဝန်ကြီးလေးယောက်ကလဲ ဘယ်လိုလဲဘုရား.... တောင်ပေါ်ကအမိန့်ကို သခင်ကြီး အမိန့်ထက် အင်မတန်လေးစားနေပုံတွေနေရတာဟာစိတ်မချစရာဘဲကိုယ်တော် ကြီးရဲ့၊ တော်တော်တန်တန်လျှိုဝှက်ချက်ကို သူတို့ရှေ့မှာ မပွင့် ဟ မတိုင်ပင်ရဲဘူးဘုရား”

“ကြည့်သေးတာပေါ့နန္ဒိယရယ်- ခမည်းတော်ဘုရားလက်ထက် က ငယ်ကျွန်တွေမို့ ချက်ခြင်း ရာထူးက ပါယ်ပစ်ဘို့ မကောင်းလို့ အသာကြည့်နေရတာ- ဒင်းတို့ဟာ ငယ်ကျွန်းရင်း လျှော်ထားသလို တကဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ရယ်၊ ဩဇာခံတွေ အစစ်ဘဲ၊ ထစ်ကနဲဆိုရင် တောင်ပေါ်မြို့အမိန့်နာခံ အကြောင်းကိစ္စဆိုရင် တောင် ပေါ်မြို့ အမိန့်ကိုယုံကြည်ဒါဘဲ... တက်တက် နွားတွေ ကျွဲတွေကို ဝန်ကြီးရာ ထူးပေးထားတာကမူ ကောင်းအုံးမယ်၊ ဒင်းတို့ဝန်ကြီးလေးဦးဟာ ရန်သူ အားပေးတွေချီဘဲ ကြည့်ပြီးလုပ်ကြတာပေါ့နန္ဒိယရယ်.... ရက္ခဗလဆိုတာ ဘွဲ့ ထူးနာမ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ပါ.... ဘယ်ရာဇဝင်အရိုင်းခံမှာလဲလို့ ဟား... ဟား....ဟား....ဟား....”

အားရပါးရရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ရက္ခဗလအမည်ခံ အောက်မြို့တော်ဘုရင်သည် အရပ်အမောင်း အလုံးအဖန်ကောင်းပြီး အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော် နှစ်စွန်းရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပေမည်။ သူ၏ မျက်စေ့ နှစ်လုံးမှာ ထာဝစဉ်မကောင်းကြံ စည်မှုကိုခံယူလိုသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသလောက် နာခေါင်းကလည်း ကောက်ကွေးနေပြီး ပါးစပ်ကလည်း ရက်စက်

မည့်ဟန်ကို အရှင်းသားပေါ်ထုတ် သက်သေခံခြင်းဖြင့် စေ့စပ် တင်းမာလှပါပေ၏။

“ကိုယ်တော်ကြီး ဟောဟိုဘက်ကမ်းထိပ်က ပမာမခန့် လှစ်နေတဲ့ ရန်သူတွေကို အုပ်မိစီးမိအောင် နောက်ပိုင်း တောင်ပေါ်လမ်း တစ်လှည့်ပြီး အမြန်ပြန်လှည့်ကြစို့-ကိုယ်တော်ကြီးရယ်၊ နှမတော် ဘုရားကလဲ မြော်နေရှာလိမ့်မယ်”

“အရေးလုပ်လို့ နန္ဒိယရယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးနှမတော်ဖြစ်ပေမဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ စိတ်ကလဲ အင်မတန် ကွဲနေကြတဲ့ကိစ္စ၊ ဒင်းလဲ အထက်မြို့က တောင်တန်းကေရီလိုဘဲ-၊ ငါနဲ့ ဟော့ စိတ်ရော-သတ္တိ ရော-ကွာခြားပါတယ်လေ၊ သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲတဲ့ သတ္တိ၊ ပြီးတော့ လူဘဝ တခါရယ်လို့ ဖြစ်လာရတဲ့အခါ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြထိုင် ကြပေါ့!...ခုတော့-တခါလားလဲ ဥပုသ်ဆောင်ဝင်- တခါလားလဲ သစ်သီးစားနဲ့...ဟေး-ဟေး...ငါနှမတော် ဒင်းလဲ တောင်တန်း ကေရီနဲ့ တဂိုဏ်းထဲ ရန်သူစာရင်းထည့်လိုက်ရရင်မကောင်းဘူးလား သေနကရယ်၊ ကိုင်းပြန်ဆုတ်မယ် ကိုယ်တော်ကြီးတို့ စီးတော် မြင်းတွေ မှီအောင်လိုက်ခိုင်း မမှီတဲ့စစ်သားတွေကို နန္ဒိယတာဝန်ယူ ကိုယ်တော်ကြီးအမိန့်ပေးရင် ဘာမဆို ဖြစ်ရမယ်၊ဟား...ဟား...ဟားဟား”

တကိုယ်ထံည်းပြောလိုက်ပြီး စိတ်မနှံ့သူပမာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် ရက္ခဗလ၏ လက်သုံးနန္ဒိယသည် သူ့ ဓါးအိမ်မှ ဓါးကို ဆွဲနှုတ်ကာ နေရောင်တွင်ပြလိုက်ပြီး...

“ကိုင်းဟေ့...ငါတို့မြင်းတွေမှီအောင်လိုက်ကြ၊ မှီအောင်မလိုက်ဘဲ နောက်ဆုံးက ခိုကပ်နေတဲ့ စစ်သားတွေတွေ့တား၊ ငါ-ဟောဒီ

လက်ရုံးတော် ဓါးနဲ့ ပေးစားရမယ်... တောင်အောက် ဘုရင်ကြီး ရက္ခဗလ အမိန့်တော်ဟေ့”

၀, လက်နက်ကိုင် စစ်သားများထဲသို့ ကျယ်လောင်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ပြောလည်းပြောရက်ရက်စက်စက်လည်း အပြစ်ပေးလေ့ရှိသည့် နန္ဒိယစစ်သူကြီးအမိန့်သံကြောင့် ၀, စစ်သားတွေ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

နန္ဒိယစစ်သူကြီးက ကြုံးဝါးနေခိုက်တွင် တောင် ကမ်း ထိပ်ရှိ ဗမာတပ်ဆီက စူးကနဲပြည့်ထွက်လာသော အသံကြီးလေးသံကို ရုတ်တရက် ရက္ခဗလဘုရင်ကြီးနှင့် ၀, စစ်သားတွေကြားလိုက်ရပြီး တခဏအတွင်း၌ သူတို့အလယ်ဗဟိုရိလောက်တွင် စုန်းကန် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲကျလာသည့် သုံးလက်မ မော်တာ ကျည်ဆန် လေးဆန်ကြောင့် ၀, လက်နက်ကိုင်များ သေသူသေ သွေးသံရဲရဲနှင့် ဒဏ်ရာ ရသူရနှင့် အတူးအရုံးဖြစ်သွားတော့၏။

“ဆုတ်ကြ ဆုတ်ကြ...အမြန်ဆုတ်ကြ၊ ရန်သူတွေ စိန်ပြောင်းနဲ့ ပစ်နေတယ်၊ ဒင်းတို့တော့လားကွာ အသားစားမဟေ့”

ရက္ခဗလဘုရင်ကြီးသည် မြင်း ဇက်ကိုဆွဲကာ နောက်ပိုင်းဆီသို့ အတင်းဆုတ်ခွါပြေးရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုင်း-ကိုင်း...သေနေတဲ့စစ်သားတွေ ဒဏ်ရာနဲ့ စစ်သားတွေ ဒီအတိုင်းထားပြစ်ခဲ့ကြ၊ ဒဏ်ရာမရကြတဲ့ စစ်သားတွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ-အမှီလိုက်ကြပါလား”

နန္ဒိယ စစ်သူကြီးက အမိန့်ပေး လိုက်မှ ၀, လက်နက် ကိုင် များသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြစ်နေရာမှ နောက်ပိုင်းသို့တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်ကြပါတော့သည်။

ရန်သူတရပ်တပ်များဆီက တိုက်ခိုက်ရရှိခဲ့သည့် စိန်ပြောင်းကြီးလေးလက်ကို ကျည်ဆန်လေးတောင့်ထည့်ကာ ဘွက်အိုင်ကြီးတောင်

ကမ်းထိပ်၌ စစ်ရေးပြနေသည့် ဝ၊ စစ်သားတွေအိသို့ ပစ်ခတ် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့ အထူး တပ်ဖွဲ့ သည် သူတို့၏ ရှေ့ တည့်တည့်မှ တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ လှမ်းကာချီတက် ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ချီတက်သည့်လမ်းစဉ်ကို မှတ်လိုက် အိမ်မျှောင်ဒီဂရီကို တိုင်းထွာ မှတ်သားလိုက်နှင့် ဗိုလ်ညွှန်မောင်က ခရီးစဉ်မှတ်သားရေးကို တာဝန်ယူရသလောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်လမ်းပြဦးအိုက် စလီတို့ နောက်မှ နှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းပန်းခရီးဟူ၍ ကျနစွာ မရှိသည့် တောင်တန်းများကို ခတ်ပြေပြေနေရာများမှ ရွေးချယ်ကာ တရွေ့ ရွေ့တက်နေကြပါတော့သည်။ တောင်တထပ်ပြီး တထပ်တက်၍ တက်၍ဖြင့် အထူးတပ်ဖွဲ့သည် နေမုန်းထည့် အချိန် သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ကြောင့် တောင်ကျရေများတဝေဝေ ကျဆင်းနေရာ၌ ခေတ္တတပ်နားကာ နံနက်စာကို စားသောက် ရင်း လမ်းပန်းအခြေအနေကို တိုင်ပင်ကြပါသည်။

“ဒီဘက် အတွင်းနယ်အဘို့တော့ ကျုပ်တို့ညီအကိုလဲ သိပ်ပြီး မကျွမ်းကြတော့ဘူး-အထူးသဖြင့် နောက်ပိုင်းက နယ်စပ်တွေလော သာသိခဲ့တာဘဲ”

ဦးအိုက်စလီက ရိုးသားစွာဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်တွင်....

“နောက်ပိုင်းကလိုက်နေတဲ့ ဝ၊ လက်နက်တွေ လှည့်ပြီး နောက်ရင်း ပြန်ထွက်နိုင်အောင် ကျိုးစားကြတာပေါ့ဗျာ ခု ကျုပ်တို့ တက်လာခဲ့တာ လေးဆယ် ခုနစ်ဒီဂရီ အရှေ့ နောက် မဟုတ်လား- နောက်ကိုပြန်လှည့်ခြင်လဲ တရာကျော်ဘဲ ဒီဂရီ ပြန်လှည့် ရင်၊ ဒီနေရာဆိုက်ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ မှတ်ထားပေတော့ဗိုလ်ညွှန်မောင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“နောက်တဲတောင်တက်ရင်တော့ ဒီနယ်မှာ အမြင့်ဆုံးတောင်

တိပ်ဘဲထင်တယ်၊ အဲဒီကနေပြီး တောင်ဘက်ကို ဆင်းကြည့်ရအောင် ဗိုလ်ကြီး”

ဦးနန္ဒလိကအကြံပေးလိုက်ရာ....

“ကြည့်ပြီးဆင်းကြတာပေါ့ဗျာ- ဟို ဝ၊ ရန်သူတွေလဲ အိုင်ကြီး မကျော်ဝန်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို မှီဘို့ရာ မလွယ်ပါဘူး”

တနာရီခန့်အကြာတွင် ဆက်လက်၍ တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် တက်ကြပြန်တော့၏။ ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် တောင်ထိပ်သို့ရောက်သည့်နောက်တွင် အံ့ဩဘွယ်ရာ မျှော်စင် များလို လေ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့က ဆက်ကာတွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုရှုမျှော်ခင်းကား သူတို့ ရပ်နေရာ တောင်၏အရှေ့ဘက် အောက်တည့်တည့်၌ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဝင်း မှည့် နေသော စပါးခင်းများ၊ ရေကန် ရေမျောင်းများကိုလည်း တွေ့ရကြ၏။ ထို့ကြောင့် မှန်ပြောင်းများကိုထုတ်ကာ ခတ်ဝေးဝေးလွင်ပြင်အလယ် ဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ၌ လယ်ကွင်းများ အလယ် ဗဟိုရံ၌ လူနေအိမ်ခြေ စီးကားလှသော အဆောက်အဦးများကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့်....

“ကြည့်စမ်း ဦးအိုက်စလီ- ကျုပ်တို့ တရပ် ပြည်ထဲ ရောက်နေပြီဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က မှန်ပြောင်းကို ပေးအပ်ကာ အလေ့လာခိုင်းလိုက်၏။ ဦးအိုက်စလီသည် မှန်းပြောင်းနှင့် မြို့ကလေးလိုလို ရွာကြီးလိုလို ဒေသအိသို့ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

“တရပ်ပြည်တော့ မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး ရေး- တချို့ အဆော်အဦးတွေမှာ ပြဿနိတွေလို အချွန်အတက်တွေနဲ့ တွေ့ရတယ် ပြီးတော့ မြေရောင်စေတီတွေလဲတွေ့ရတယ်ဗျာ၊ ဟော- မြို့ကလေး အ

ရှေ့ဘက်ဆိုရင် စေတီကြီး တဆူနဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်း ဝိုင်းတွေ ပြီးတော့ ဒီတောင်ခြေမှာ အဆောက်အဦးထွေရှိသပျ။ လမ်းကလဲ ဟိုမြို့ဆီကိုတန်းနေတာဘဲ။ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ဒေသပျ။ ရာသီဥတု ကလဲ အပူအအေးနဲ့ သိပ်နေထိုင်ဖို့ သင့်မြတ်တဲ့ ဒေသပျ။”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်တည် တောင်အောက်သို့ဆင်းရန် တောင်ပြေ၏နေရာကို ရှာဖွေလိုက်၏။ သို့ရာတွင် တောင်ကမ္ဘား ကြီးများရစ်ပတ် မတ်စောက်စွာတွေ့နေရပြီး ခြေကုပ်စရာ - ခြေချ စရာတကွက်တလေ ခတ်ပြေပြေမှပင် မတွေ့နိုင်တော့ချေ။ တောင် နံရံမှာ မြင့်မားလွန်း၍ တောင်ခြေက သစ်ပင်ကြီးများသို့ တောင် ပေါ်မှ ရွေးစေ့ တခြမ်းလောက်မျှသာ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ အစဉ်း စားရ ကြပ်လှသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူတို့ကုသခဲ့၍ ဒဏ်ရာသက်သာစပြုနေသော ဝ,လက်နက်ကိုင်ကို ခေါ် ယူကာ.... အောက်ကျဉ်းဒေသသို့ ပြသလိုက်သည်တွင် ဝ,စစ်သားသည် ဝ,ဘာ သာနှင့်ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“သူတို့ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်မြေတဲ့ဗိုလ်ကြီး ဒက်တာက တောင် ပေါ်ကဆင်းဖို့ လမ်းမရှိဘူးတဲ့ပျ။ သူ့ကိုလဲ- စူးစူးစောစောရှောက်တာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး-သူ ရှင်ဘုရင်ဆီပြန်မလွတ်ဖို့တောင်း ပန်တာဘဲ- ပြန်လွတ်ရင် ရကွဗလုက သူ့ကိုမယ့်ဘဲ သတ်ပစ်မှာ ကြောက်ပါတယ်”

“ပြန်မလွတ်ပါဘူးဆိုတာ ဂတိရေးလိုက်ပါဗျာ....ကျုပ် တို့ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကူညီဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

တောင်ထိပ်၌ စခမ်းချနေကြသော အထူး တပ်သား များ အဖို့ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ပျော်ရွှင်နေကြသလောက် တောင်အောက် သို့ဆင်းရန် လမ်းစမမြင်သည့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဖို့ဆော် တည်ရာမရနိုင်အောင် ရှိနေခြေ၏။ ထိုခကြောင့်လည်း မီးဖိုတဖိုအနီး

၌ တယောက်ထည်းထိုင်ကာ အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေရင်း နော် ပြန်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ သို့မဟုတ် တောင် အောက် ဆင်း ပြီး လမ်းအဆက်အသွယ်ရှာရကောင်းမလား ဟူသော အချက် အလက် များကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလိုက်ပါသည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး- နှမတော်ဘုရားလျှောက်ထားသံတော် ဦးတင်ပါရစေ”

ရုတ်တရက် သူ၏နားထဲ၌ ရှင်းလင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာသည့် သူ ကြားနေကြ အမျိုးသမီးတဦး၏အသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရှာ၏။ သူမ၏ အသံ ကား သူ့ အဖို့ စိတ်အိုက် အကြံအိုက်နေရာမှ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအ တွင်း၌ ပူလောင်နေသောမီးကို ရေအောက်၌ တမဟုတ် ခြင်း ငြိမ်း သတ်လိုက်သလို ငြိမ်းချမ်းသာယာဖြစ်သွားပါသည်။ သူမ၏ အသံ မှာ ကြည်လင်သလောက် ချစ်စရာ ဂရုဏာသံတွေအပြည့်ပါနေတော့ အင်မတန်မှပင် နားထောင်၍ကောင်းလှသော အသံသာလျှင်ဖြစ်ပါ တော့သည်။

“နှမတော်ဘုရား လျှောက်ထား အစီရင် ခံနေပါတယ် မောင် တော် သခင်ကြီး၊ တောင်အောက်ဆင်းဖို့ရွှေလမ်းငွေလမ်း မကြာခင် ခင်းကျင်းပြုပြင်ပေးပါမယ်၊ တောင်အောက်ကို ရဲရဲတင်းတင်းဆင်းခဲ့ ပါ၊ ဒင်းတို့လူယုတ်မာ ရကွဗလနဲ့ နေ့ပွဲပါတွေမောင်တော်သခင်ကြီး တို့ကို အံ့မတုဝန့်အောင် သခင်မတာဝန်ထားတော်မူပါ....ယခု နှမ တော်ဘုရား လျှောက်ထား၊ သံတော်ဦးတင်နေတာ တောင်ပေါ်မြို့ တော် စံနန်းဆောင်ဆီကပါ မောင်တော်....မောင်တော် ဘုရားနဲ့ နောက်ပါဗိုလ်တွေ မကြာခင် ရောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ တဆိတ် ရှုစား တော်မူပါ မောင်တော်သခင်ကြီး၊ ဘုရားနှမ စံအိမ်တော်ကနေပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်သတော်မူတဲ့ အထိမ်းအမှတ်မင်္ဂလာအနေနဲ့ ရွှေလမ်း

ငွေလမ်းခင်းပါတော့မယ်”

သူ၏နားထဲ၌ တလုံးချင်းရှင်းလင်းစွာဖြင့် ပြောနေသော အမျိုး
သမီး၏ စကားသံဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက်ထည် သူတို့စခမ်းချရာ ရှေ့
တည့်တည့်တွင် တောင်ကြီး၏အရှေ့ဘက်ဆုံးနေရာမှ ဆလိုက်မီးကျို
ကြီးလို မီးမောင်းကြီးတလုံး စူးရှစွာထိန်ထိန်လင်းလျက် ပေါ်ထွက်
လာပြီးနောက်၊ တရွေ့ ရွေ့နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ တပ်
စခမ်းချနေရာ တောင်ခြေသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း
ကျရောက်လာတော့၏။ တောင်ခြေရင်းသို့ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်
ဘွယ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာသောမီးမောင်းကြီး ကျရောက်သည့် တခ
ဏ၌ တတောင်လုံး ဟိ၍ တုံ့တက်လာတော့၏။ တဝေါဝေါ...ဟိ
တက်လာသော တောင်သံကြီးနှင့်အတူ မီးမောင်းကြီးသည် တောင်
ထိပ်ဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့တက်၍လာသည့်အဆုံး၌မီးရောင်သည် တောင်
ထိပ်တည့်တည့်သို့ အရောက်တွင် တောင်ထိပ်ပိုင်းမှ ကမ္ဘားကြီးများ
ဝေါကနဲ...ဝေါကနဲ ပြို၍-ပဲ-၍ကျနေတော့သည်။

အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များအဘို့ အသက်မရှူနိုင်ခမန်း အကြီးအကျယ်
တုလုပ်နေခဲ့သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်း
ပင်....

“နောက်ပိုင်းကိုဆုတ်ပြီး အသာကြည့်နေ....တုလုပ်စရာ မရှိပါ
ဘူးရဲဘော်တို့၊ နက်ဖန်မနက် တောင်အောက်ဆင်းနိုင်အောင် ကြံဖန်
ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စဘဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

သတိပေး အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

ဝုန်းကနဲ...ခိုင်းကနဲ...ဝေါကနဲ...တောင်ကမ္ဘားကြီးများ ပြိုကျ
သံများသည် ကမ္ဘာပျက်နေသည့်ပမာ ကိုးမျက်နှာ ပဲ တင်ထပ်ကာ
ဆူညံနေတော့၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ချက်ခြင်းပင် အသံများ
ငြိမ်၍သွားသည်နောက်၊ မီးမောင်းကြီးကား တရွေ့ ရွေ့နှင့် ကောင်း

ကင်သို့ ထောင်ကာတက်သွားပြီး သေး၍-ငယ်၍သွားကာ နော်ဆုံး
မိုးတိမ်ထဲတွင် ကွယ်ပျောက်သွားပါတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းကို ချက်ခြင်းထုတ်
ကာ တောင်ထိပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၌ တောင်ကမ္ဘားကြီးသည်
အောက်ခြေသို့ ပြို၍ကျဆင်းနေပြီး ဒီဂရီ သုံးဆယ်မျှလောက်သော
တောင်စောင်းအဖြစ်နှင့် အဆင်းလမ်း ခင်းပေးနေသလို တွေ့လိုက်
ရပေ၏။

“မနက်ကိုမြေပြန့်ဆင်းကြမယ်၊ ကင်းတွေချပြီး အိပ်နိုင်တယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က တိကျပြတ်သားသော အမိန့်ကို
ပေးအပ်ပြောပြလိုက်ပါသည်။

အသံရှင်မ တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကလေး၏ မျက်နှာကို
မျှော်မှန်းရင်း လှမ်းသ လိုလို၊ ဆွေးသလိုလို စိတ်ဓါတ်များသည်
တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ် ခံ
စားပြီး တော်တော်နှင့်ပင် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိချေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဘဝတွေကများ ရေစက်ဆုံစီးခဲ့သလဲ သခင်မရယ်....
မကြာမတင် ပူးတွေ ဆုံစီးနိုင်ပါစေလို့ မောင်တော် ဆုတောင်း
အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ပါတယ် သခင်မရယ်”

တီးတိုးပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ရွှေမျဉ်းကြောင်းနယ်မြေနှင့် အောက်မြို့တော်

“အမှတ်တစ်တပ်စု နေရာယူ....”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဓါးရှည်ကို ဝင့်ကာ ရှေးဆုံးမှ
ပြေးတက်ခဲ့ပြီးနောက် တောင်ခြေနှင့်ဂိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာရှိအဆော်
အဥိုများနှင့်ပြည့်နေသော တောင်ကုန်း တခုဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့ကြ

သည်တွင် နောက်ပိုင်းမှ တပ်စုကလည်း တပ်စိပ်လေးစိပ်ထိ ဖြန့်၍ တောင်ကုန်းဆီသို့ အတင်းမဲ့ တိုင်းဆင်ကာ သိမ်းပိုက်လိုက်၏။

ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ပြားများနှင့် ဖုံးကာပြီး၊ သစ်သားများဖြင့် ကူညီဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အဦများ အတွင်း၌ လူသူဟူ၍ မတွေ့ရချေ။

လေးမျက်နှာ၌ တပ်စုကိုဖြန့်ကာ စက်သေနတ်များ၊ စိန်ပြောင်း များကို နေရာချထားလိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အဆောက်အဦ၏ အခြေအနေကို အသေးစိပ် လေ့လာစစ်ဆေးလိုက်သည်။ ရေတွင်းနှစ်တွင်းနှင့် တကွစပါးကျိုများ၊ လူနေအိမ်ခြေများနှင့် ရုံးနှင့်တူသည့် အဆောက်အဦ၊ စုစုပေါင်းအဆောက်အဦ သုံးဆယ်ကို တွေ့ရပြီး၊ မြေမျက်နှာပြင်မှ ဖော်ပြပါ တောင်ကုန်းသည် ပေငါးဆယ်ခန့် ဆင်ခြေလျှော မြင့်တက်နေသည်အတွက် တပ်စွဲ၍ အကောင်းဆုံး ဒေသဖြစ်သည်အလျောက် နောက်ပိုင်းက တပ်များ တောင်ပေါ်မှတစ်ဆင့်စီဆင်းခိုက်တွင် အချက်အခြာ ဒေသကို ကြိုတင်၍ သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

မကြာခင်ပင် လားတပ်သည် ဆိုက်ရောက်လာကြပြီး ပေသုံးရာ ပတ်လည်ကျယ်ဝန်းသော တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

မိနစ်သုံးဆယ်အတွင်း အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးသည်ဖော်ပြပါ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ခြေကုပ်လုပ်ပြီး ချက်ခြင်းပင် ခံကတုတ်များ၊ ပစ်ကွင်းများကို တူးသူတူး၊ အောက်ခြေမှစ၍ တောင်စောင်း တလျှောက်၌ မြေမြှုပ်ပုန်းများကို အကွက်မကျန်မြှုပ်နှံရင်း ချက်ခြင်း အကာအကွယ် စစ်ကြောင်းများကို ဆောက်လုပ်နေကြတော့၏။ တောင်ထိပ်လေးမျက်နှာ၌ သုံးလက်မစိန်ပြောင်းကြီး တလက်စီ ချထားပြီး၊ ဒေါင့်လေးဒေါင့်၌ စက်သေနတ်ကြီးများကို ခံကတုတ် ကျင်းများအတွင်း၌ လေးမျက်နှာ အလုံကာရံထားသည့် ခံတပ်

ကလေးများအတွင်း၌ နေရာချထားပြီး၊ စက်သေနတ်ကလေးများနှင့် ရိုင်ဖယ်-တော်မိဂန်းသမားများအဘို့၌လည်း အမိုးအကာနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ၌ အသီးအသီး နေရာချပေးလိုက်ပါသည်။

“စပါးကျိုသုံးကျိုထဲမှာစပါးအပြည့်ရှိပြီး၊ ကျန်တဲ့ ဂိုတောင်တွေထဲမှာ ပဲရော-ပြောင်းရော မြက်ခြောက်တွေပါအပြည့်တွေ့ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ပြီးတော့ ရေတွင်း နှစ်တွင်းကလဲ ရေအလွန်တိမ်ပြီး လက်နဲ့ လှမ်းခပ်ရင် မှီပါတယ်၊ ထင်းက ဂိုဒေါင်သုံးခုအပြည့်တွေ့ရပါသေးတယ်”

“ဒါဟာ...ရွာတော့မဟုတ်ဘူးဗျို...၊ ကေန္တ အောက်မြို့တော် ဘုရင်ရဲ့ အစွန်ဆုံးခံတပ်ဖြစ်ရမယ်၊ လားတွေကို များတွေ့မရောက်နိုင်တဲ့ ကျောက်ဂိုဒေါင်တွေထဲမှာ ထည့်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အဆောက်အဦတွေနဲ့ ခံကတုတ်တွေကိုအလွယ်တကူ ဆက်သွယ်နိုင်ဘို့ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းတွေ ဆက်တူးကြပေတော့ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ရန်သူနယ်မြေထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့လဲ... ဟိုဘုရင်ကောင် ရက္ခပလကလဲ ကျုပ်တို့ကို သဲကြီးမဲကြီး ရန်သူလို သဘောထားပြီး သဲထဲမဲနေောက်ကလိုက်နေတာသတိပြုရမယ်၊ ခံစစ်ကြောင်း တာဝန်တွေပြုရင် ရဲဘော်တွေကိုအနားပေးလိုက်ပါ ဗိုလ်ညွန့်မောင်”

ထိုနောက် အမြင့်ဆုံးအဆောက်အဦပေါ် တက်ရောက်ကာ မျှော်စင်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ပုံရသည့်နေရာမှ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို မှန်ပြောင်းနှင့် ကင်းထောက် လေ့လာလိုက်ပါသည်။ လူသူ ဟူ၍ ခတ်ဝေးဝေးအရပ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ့ရပြီး ယခု တောင်ကုန်းမှ တောင်ဘက် စူးစူးအရပ် သုံးမိုင်ကွာသောက်၌ ရွာတရွာလို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုမှဆက်လက်၍ ရွာငယ်များ လယ်တဲများကို

လည်းတွေ့ရပြန်သည်။ ထိုနောက် ကင်းစောင့် တပ်စိပ်မှ တပ်ကြပ် ကိုခေါ်ယူကာ မျှော်စင်ပေါ်မှနေ၍ မှန်ပြောင်းနှင့် ကင်းထောက် ရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကျည်ဆန် အင်အားကို တွက်ချက်ရန် ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

“တိုက်ချင်သလောက်တိုက်နိုင်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်ရော- လက်ပစ်ဗုန်းရော- မော်တာ အကြီးအသေး ကျည် ဆန်တွေရော- အုပ်တိုက်သုံးတိုက်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်လို့ ဟောဒီယာယ ခုံးထဲမှာထည့်ထားရသေးတယ်၊ ဇားတွေလဲ ခုမူအနားရတော့တယ် မျက်ခြောက်တွေနဲ့ ဂျုံတွေကို တဝကြီးကျွေးထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ခံစစ်ကြောင်းကတော့ ပဌမတန်းဘဲဗိုလ်ညွှန်မောင်- အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်လာလေလေ-တပြုံကြီးကြွလေလေဘဲ- စက်သေနတ် ကြီးတွေနဲ့ မော်တာကြီးတွေကလဲ ဘယ်တောင်ကတက်တက်မလွတ် တန်းဆင်ထားတော့ ဇိမ်နဲ့ နေပြီး ခုခံနိုင်ပါတယ်-၊ မကြာခင်- ဟို ဘုရင်စုတ် ရက္ခဗလနဲ့ သူ့တပ်တွေ ဆိုက်ရောက် လာလိမ့်မယ်ဗျာ.... ဒါဟာ သူတို့အစွန့်ဆုံးခံတပ်နေရာဖြစ်မယ်၊ သူတို့အလစ်မှာ နောက် ပိုင်းက သူတို့ခံတပ်ကို ဝင်ပြီးသိမ်းပိုက်ထားတာကို ဘုရင်စုတ် တွေ သွားရင် ဘယ်လောက်ဆွေ့ ဆွေ့ ခုန်ခမန်း ဒေါပွဲမလဲဆိုတာ မြင်ရ ပါလိမ့်မယ်”

တပ်မှူးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ကို အကဲခတ်ရင်း ပြောလိုက် ပါသည်။ တပ်သားအသီးသီးကိုမူကား အသင့်နေရာ ယူခိုင်းသည့် တပြိုင်နက်ထည်း မိမိတာဝန်ကျရောက်သည့် နေရာကို အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိနေရာယူနိုင်ရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခင်း- သုံးလေး ကြိမ် ပြု လုပ်ပြီး စိတ်ချရသည့်အခြေအနေရောက်မှ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကင်း စောင့်တပ်စိပ်မှ အပ အခြားရဲဘော်များ အားလုံးကို အနား ပေး လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပဌမ မိမိတပ်၏ ကာကွယ်ရေး အခြေအနေကို စိတ်ချရမှ တစတစနှင့် တိုက်ကင်းတွက်ရန်နှင့်အော် မြို့တော်မှတစ်ဆင့် အထက်မြို့ထဲရှိ သူ၏ဖူးစာရှင် တောင်တန်းကေရီ သခင်မရှိရာသို့ ချီတက်နိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်လိုက်၏။ ထိုမှရှေ့သို့ တိုးတန်တိုးပြီး အခြေခံယူကာ တရုပ်တပ်များကို တိုက်လိုက်ရှောင် လိုက်လုပ်ရန် စစ်ရေးစစ်ရာအရ ကြံရွယ်လိုက်ပါသည်။

စိတ်ချလက်ချနှင့် တညတာ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးကာလ သို့မဟုတ် နံနက်ကိုးနာရီအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ တပ်စခမ်း လုံခြုံရေးအတွက် အ သေးစိပ်ကာကွယ်ရေးများ ဒဏ်ကိုကြန့်ကြန့်ခံနိုင်သော အကာမြေ ကတုတ်များ စီစဉ်ပြီးသောအချိန်အခါလည်းဖြစ်ပေသည်။

“မြောက်ဘက်ဆီက တပ်တတပ်လာနေတယ်”

မျှော်စင်ပေါ်မှ ကင်းတပ်စိပ်၏ သတင်းပို့ချက်အရ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်း မျှော်စင်ပေါ်သို့တက်၍ မြောက် ဘက်လွင်ပြင်ဆီသို့ မှန်ပြောင်းနှင့်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပဌမဦးစွာ ဖုတ်ထောင်းထောင်းထနေသောနေရာသို့ တွေ့ရပြီး မြင်းတပ်တတပ် ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။ မျှော်စင်တဝိုက်၌လည်း များမပေါက်နိုင်ရန် အခိုင်အမာ ကာရံထားပြီးဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စိပ်မှူးအား အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မျက်ခြေမပြတ်ရန် အရေး ရှိက ချက်ခြင်းသတင်းပို့ရန်မှာကြားပြီး သူ၏တပ်ဖွဲ့အားချက်ခြင်း နေရာယူခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သူ၏မှန်ပြောင်းတွင်းမှ တရိပ်ရိပ်ထင်ရှားစွာပေါ်ထွက်လာသည့် မြင်းတပ်တတပ်အပြင် နောက်ပိုင်းမှ အပြေးအလွှားချီတက်လာကြ သည့် ခြေလျင်တပ်ကြီးတတပ်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဘုရင်ရှူးရယ်....ဒင်းက ဒို့ ဗမာ့တပ်တွေ အပေါ် ဒီလောက်အာဂတသားနေကြတဲ့ သဘောထားဟာ”

တချက်ထည်းကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး သူ၏ တပ်သားများ တပ် ဖြန့်
 နေရာယူထားပုံကို ပြန်၍စစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။ ရဲဘော်များအဘို့
 နေရာကောင်းကို အပိုင်စီးထားယုံမျှမက အင်မတန် တောင့်တင်း
 သော လက်နက်ကောင်းများနှင့် အသင့်ရှိနေ၍ယဟုံ မည်သည့်များ
 ဒဏ်မှ ရောက်ရှိဖောက်ထွင်းမလာနိုင်သည့် ခံကတပ်များ အတွင်း၌
 ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်းချိန်သားကောင်းကောင်းနှင့် အပိုင် အနိုင်
 အထက်စီးမှ နေရာရယူထားသည့်အတွက် ဒီတခါတော့အမဲကောင်
 တွေ ကျကျနနကြီး သေဖြစ်ပြီလေ-ဟူ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်း
 ကာ ကြွေးကြော်နေတော့၏။

မကြာမီ ရှေ့ဆုံးမှ ကဆုန်စိုင်းလာသည့် ရန်သူ မြင်းတပ်သည်
 တောင်ကုန်းအနီးသို့ရောက်၍လာပြီး ချက်ခြင်းပင် တောင်ကုန်းကို
 ခတ်လှမ်းလှမ်းမှပတ်၍ ဝိုင်းရံထားလိုက်၏။

“နာလိုက်တာကွာ လွန်ပါရောနန္ဒ ဝါရဲ့...၊ ကြည့်စမ်း ရန် သူ
 ကောင်တွေက ဘယ်နဲ့ ရှေ့မျဉ်းကြောင်းနယ်နိမိတ်ထဲ ကျူးကျော်
 ယှက်မဘူး- နယ်စွန်က ခံတပ်ကိုဘဲတက်ပြီး အခန့်သားရောက်နေကြ
 ပြီ၊ ဘယ်နဲ့ ဒီကျောက်နံရံကြီးကို ဆင်းခဲ့ကြသလဲဘဲနန္ဒ ဝါရဲ့”

ရက္ခဗလသည် မြင်းပေါ်မှဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ဒေါသထွက်ရင်း
 မေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး-ရှေ့ အနော်ပိုင်းကိုလဲ တဆိပ် ရှုစားတော်မူပါ
 အုံး...ထူးထူးကဲကဲဗျာ-ကျောက်နံရံကြီးက ပြိုကျပြီး ရန်သူကောင်
 တွေအတွက် တံဘားခင်းပေးသလိုဖြစ်နေတာ သိပ်အံ့ပါရဲ့ ကိုယ်
 တော်ကြီး”

“တင်း-အခက်သားဘဲ- မနေညကဝုံးဝုံးဒိုင်းဒိုင်းဆိုတဲ့ အသံ
 ကြီးဟာ ရန်သူကောင်တွေရယ် ပညာအထတ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ယမ်း
 အိုးကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒို့နယ်ထဲကိုဖြတ်ဘို့ နောက်ဆုံးအရံအတား

ဖြစ်တဲ့ ကျောက်နံရံကြီးကို ဖြိုခွင်းပြီး စော်စော်ကားကား ရုဇ
 ပလ္လင်ပေါ်ခွေးထိုင်တာနဲ့ အတူတူဘဲ ငယ်ကျွန်တော်ကြီးများရဲ့....

ဟေ့ ဟိုနောက်ကမိုအောင်မလိုက်နိုင်တဲ့ အကောင်တွေ မြန်မြန်
 တက်ခိုင်း...စော်ကား မော်ကားအကောင်တွေကို မလွတ်အောင်
 ဝိုင်းပြီး အမှုန်ဖြစ်အောင်သတ်ကြရမယ်”

နောက်မှ မြင်းတပ်များကိုမှီရန် ခြေကုန်အပြေးအလွှား လိုက်
 ပါရသော ခြေလျင်တပ်များအဘို့ အမောဆိုကာ လဲသူလဲ မေ့သူ
 မေ့နှင့် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် သေနကစစ်သူကြီး
 သည် လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးတလုံးကိုကိုင်ကာ နောက်ပိုင်း ဆီသို့ မြင်းကို
 ဒုန်းစိုင်းကာ စီးနင်းလိုက်ပြီး ခြေလျင်တပ်သားများကို ပိ၍တအား
 ရိုက်ခတ်ကာ ရှေ့သို့အပြေးတက်ခိုင်းပြန်ပါသည်။ အတန်ကြာမှ
 မြင်းတပ်ရော၊ ခြေလျင်တပ်ရော- တောင်ကုန်းအခြေနှင့် ကိုက်တရာ
 ခန့်အကွာမှ စေ့အောင်ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ ရန်သူတပ်များ၏
 ဓါး၊ လှံ များသည် နေရောင်တွင် ဖွေးကနဲ လက်ကနဲ တွေ့ရပြီး
 ဗမာတပ်ကို ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးသံများကလည်း ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေ
 တော့၏။

“တောင်ဘက်ဆီကမြင်းစီးသမားတစုလာနေဘယ်”

မျှော်စင်ပေါ်မှနေ၍ ကင်းမှူးက သတင်းပို့ လိုက်သည်ကြောင့်
 ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တောင်ဘက်သို့လှမ်း၍ကြည့်လိုက်
 ရာ-ရက္ခဗလဆီသို့ တည့်မတ်စွာဖြင့် မြင်းများကို ကဆုန်စိုင်းလာသော
 မြင်းစီးသမားခြောက်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားတဦးသည် အညိုရောင်ဝတ်စုံရှည်ကြီးကို
 ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပေါင်းပြုဖြူကို ဖေါ့ထူးထူး ထားသော
 အသက်ကြီးကြီးဆံပင်ဖြူဖြူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ချက်ခြင်းပင်အေခဲ

မြို့တော်ဘုရင်ဆီသို့ မြင်းကိုမောင်းနှင်သွားပြီး....

“အထက်မြို့တော် တောင်တန်းကေရီ ဘုရင်မကြီးဆီက အမိန့် ပါတယ်။ နယ်ထဲကိုရောက်နေတဲ့ ဗမာညွှန်သည်တော်တွေကို တစ် တရာရန်မူခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီး တချက်လွှတ် အမိန့်တော်တဲ့ မင်းဘုရားကြီး”

“သယ်...သယ်...လက်စ သပ်တော့...ဒင်း အကြံဉာဏ်ကြောင့် ရန်သူတွေ ငါ့နယ်ထဲအထိရောက်လာနိုင်တာကိုး၊ တောက်...ခံလိုက် ရလေတယ်ကွာ၊ သွား-သွား...အမတ်ကြီး မဟာရာဇ၊ ဘယ်သူ့ အမိန့်မှ ငါ မနာခံဘူး၊ ဒါဟာငါ့နယ်၊ ငါ့ပြည်-ငါ့ဘုရင် ငါ့ပိုင်ဆိုင်တယ်”

“အရှင်မင်းကြီး...စဉ်းစားဆင်ချင်တော်မူပါ၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စေတမန်တော်ဟာ ခုလို တောင်ပေါ် မြို့တော်ရဲ့ အမိန့်ကိုနား မလောင်မိခဲ့လို့ ဘယ်လို အသေဆိုးနဲ့ နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မနေ့ညကလဲ အထက်မြို့တော်က မီးမောင်းကြီး ရုတ်တရက် ပေါ် လာပြီး၊ ဘာကြာသလဲ တောင်ကြီးတွေတု ပြီး ပြိုကျကုန်တာ နိမိတ် မကောင်းဘူး အရှင်မင်းကြီး၊ စဉ်း စားတော်မူပါ”

“အို...ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ အမတ်ကြီး မဟာရာဇ၊ ခု... လှည့်ပြန် သင်ဟာငါ၏ကျေးကျွန်သာဖြစ်တယ်၊ သယ်-ငါ့အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရမယ်၊ ငါထိုက်နဲ့ ငါ့ကံ၊ ငါ့မခံဘူးဟေ့...ခုပြန်ဆို မဟာရာဇ ပြန်လေ...ဒါမှမဟုတ် ဟောဒီခါး...”

ခါးကိုဝင်လိုက်ရာ မဟာရာဇ အမတ်ကြီးသည် နောက်သို့ မြင်းကို ဆုတ်ခွါပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အခြေ အနေကို ရိပ်မိသည် ကြောင့် ချက်ခြင်းသူ၏တပ်သားများကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင် ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ရက္ခဗလတဲ နော်...မင်းတို့ ဗမာကောင်တွေသေဘို့သာပြင်”

ထဲကို ရောက်ရှိလာတဲ့ တရပ်ခြားညွှန်သည်တွေရဲ့ အသက်စည်စိမ့်ကို နောက်က အစဉ်တစိုက်ခုက္ခပေးကြစိတယ်၊ အာခံဝန်လို့ လားဟဲ့”

ဘုရင်ရူး ရက္ခဗလသည် ခေါင်းမပေါ် ငန့်တော့ပြီ၊ ဆိုးမိုက်သော ခလေးငယ်သည် ကြောက်ရွံ့ရမည့်လူကြီးသူမက ကြိန်ကိုပြလိုက်ခြင်း ခံရသည်တပြိုင်နက် ခလေးဆိုးအဘို့ အကြီးအကျယ် တု လှုပ်မှုရှိနေ သကဲ့သို့ ဘုရင်ရူး ရက္ခဗလသည် မြင်းပေါ်မှ မကျအောင် မနည်း မြင်းဇက်ကို တင်းကြပ်စွာကိုင်ထားရင်း အကြီးအကျယ် ပျက်နေ သော သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးတစက်မှ မရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ပြုရော် ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟဲ့...ငမိုက်သားရက္ခဗလ၊ ငါမေးမြန်းချက် အသင်မကြားဘူး လားဟဲ့၊ မျက်စေ့ကန်းနားပင်းနေသလော ဘုရင်ရူး”

စူးရှသောမျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးဖြင့် နက်နဲသလောက် ထက်မြက် လှသည့်အသံကြိဖြင့် အထက်မြို့တော်က တမန်ကြီး၏ အမူအယာမှာ ရက္ခဗလနှင့် ဝှစ်သားများသာမက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုပါ ရိုသေခန့်ငြား လေးစားသည့် စိတ်ဓါတ် များ တလှုပ်လှုပ်ပေါ်ထွက်လာကြစေတော့သည်။

“ကိုင်း—တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးရဲ့ တမန်ကြီးမှန်း သိ အောင် အကြောင်းသတ္တိပြုရသေးတာပေါ့ ရက္ခဗလရယ်”

တမန်ကြီးသည် ရက္ခဗလ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု လိုက်ပြီး၊ သူ၏ဘီလူးရုပ် ဇာတ်ဝေကို တချက်မြှောက်ကာ ပြင်ပေါ်သို့ ဆောင်ချလိုက်ပါတော့သတည်း။ ။

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် သို့မဟုတ် ဗမာ့တပ်မတော် သားကောင်း အာဇာနည်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်သုံးအုပ်အနက် ပဌမ စာအုပ်မှာ ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

x x x x

စာဖတ်သူအပေါင်းသို့ မှာကြားသတိပေးပါရစေ

တောင်တန်းကေရီဝတ္ထု ဒုတိယတွဲကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုရန် လေး
နက်စွာ မှာကြားတိုက်တွန်းပါရစေ....

အောက်မြို့တော်၏ တည်ဆောက်ပုံ၊ အခံမြို့တော်၏ လူမျိုးများ
နှင့် ယဉ်ကျေးမှုများ....

ထူးဆန်းလှသော အထက်မြို့တော်ကို အဝေးမှမြင်ရပုံ၊ တောင်
တန်းကေရီ သခင်မဆီသို့ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် ဝင်ရောက်တွေ့
ဆုံကြခြင်း....

ရှေး မြန်မာကြီးများ၏ အလွန်တရာ လျှို့ဝှက် နက်နဲလှသော
ပညာရပ်များ၊ သမထလုပ်ငန်းခရီးစဉ်နှင့် နက်နဲပုံ၊ အာယုသိပ္ပံပညာ
ရပ်များအကြောင်းကို ထူးခြားသောအယူဆ၊ အတွေးအခေါ်များ
အပြည့်နှင့် ဖတ်ရှုရပါလိမ့်မည်။

ဘဝရှိမရှိ တိကျသောအဖြေ၊ ရုပ်နှင့်နာမ် ဘယ်အပိုင်းကအရေး
ကြီးပုံ များဖတ်ရှုရမည်။

ယခု ပဌမပိုင်းဝတ္ထု၏အဆက် တမန်တော်ကြီး၏တံခိုး သတ္တိနှင့်
ရှင်ဘုရင်ရှူး ရက္ခဗလ၏ ယုတ်မာသော ကလိန်ဥာဏ်များ၊ ရက္ခဗလ
၏ အဖေစုံ အမေကဲ့နဲ့မချော ရူပမာလာအကြောင်း၊ မြန်မာပြည်၌
တခါမှ မပေါ်ပေါက်ဘူးသော၊ မရေးသားခဲ့ဘူးသော ဝတ္ထုကြီးကို
ဆက်လက်ဖတ်ရှုရန်....ဘာဘာပြန်မဟုတ်ကြောင်း ရဲဝန်စွာ အာမခံ
လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်တရာ
ရဲဘော်သုံးကျိပ်။

Small label with text and a logo, possibly a publisher's mark or a collection identifier.